

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAZIRLAYAN

YİĞİT DEĞER BENGİ

1002. GECE MASALLARI

Metis Edebiyat

Hazırlayan: Yiğit Değer Bengi
1002. GECE MASALLARI

Metis Yayınları
İpek Sokak 9, 34433 Beyoğlu, İstanbul
Tel: 212 2454696 Faks: 212 2454519
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com

Metis Edebiyat
1002. GECE MASALLARI
Hazırlayan: Yiğit Değer Bengi

Sunuş © Bülent Somay, 2005
Önsöz ve Seçki © Yiğit Değer Bengi, 2004

Bu seçkide yer alan öykülerin herhangi bir derleme ya da antolojide yer alması, oyunlaştırılması ya da filme alınması, yabancı dile çevirisi ve benzeri yazılı, sesli ya da görsel ortamlardaki her türlü çoğaltımı öykü yazarının ve yayıncının iznine bağlıdır.

Kitapta yer alan öykülerden Nazlı Eray'ın "Harita" öyküsü *Gece Öyküleri* (Can, 2002) adlı seçkide; İzzet Yasar'ın "Çalışkan Ruhlar" öyküsü *Özel Sektör İmamı* (Adam, 2004) kitabında, Yiğit Değer Bengi'nin "Son Kahraman" öyküsü *E* dergisinin Şubat 2004 tarihli sayısında; Levent Mete'nin "Sınırsız Düşünce Özgürlüğü" öyküsü ise *Şizofrenji* dergisinin SON sayısında yayımlanmıştır. Diğer öyküler ilk kez bu kitapta yayımlanmaktadır.

© Metis Yayınları, 2004

İlk Basım: Şubat 2005

Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen

Kapak Resmi: Kenan Yazar
Renklendirme: Fırat Yaşa

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık: Metis Yayıncılık Ltd.
Baskı ve Cilt: Yayıncılık Matbaacılık Ltd.

ISBN 975-342-507-4

HAZIRLAYAN:
YİĞİT DEĞER BENGİ
1002. GECE
MASALLARI

METİS YAYINLARI

İçindekiler

Bülent Somay, <i>Sunuş</i>	7
Yiğit Değer Bengi, <i>Önsöz</i>	13
Barış Müstecaplıoğlu, <i>İksir Ustaları</i>	21
Giovanni Scognamillo, <i>Kâbuslar Mağarası</i>	37
Nazlı Eray, <i>Harita</i>	42
Ümit Kireççi, <i>Kıyamet şıkları</i>	56
Kadir Aydemir, <i>Kara Uyku</i>	64
Altan Öktem, <i>Oyun</i>	71
Arzu Çur, <i>Ellerinizi Arkanızda Tutun!</i>	93
Ferhan Ertürk, <i>Helena</i>	103
Yiğit Değer Bengi, <i>Son Kahraman</i>	113
Gündüz Öğüt, <i>Ölümsüz Kağan</i>	121
Orhan Duru, <i>Kadınlar</i>	133
İzzet Yasar, <i>Çalışkan Ruhlar</i>	138
Evren İmre, <i>Sfenksin Doğuşu</i>	148
Levent Şenyürek, <i>Çiçekler Dondu</i>	161
Çiler İlhan, <i>Vulgata</i>	169

Sadık Yemni, *Bekleme Odası* 180

Levent Mete, *Sınırsız Düşünce Özgürlüğü* 201

Muammer Yüksel, *Oyundan Çıkmak İster Misin?* 208

İhsan Oktay Anar, *İnşaat İşçisi Rıfkı'nın Dehşet Verici Akıbeti* 226

Yazarlar Hakkında 231

Sunuş

SANIYORUM bu seçki Türkiye'de bir ilk: Fantastik öyküler derlemesi. Aslında başka dillerde de çok sık görülen bir şey değildir fantastik öykü derlemeleri; çünkü fantazi (kapı komşusu bilimkurgudan farklı olarak), öyküden ziyade romana yatkındır; koca bir dünya kurmak için yere ve zamana ihtiyaç vardır ne de olsa. Ancak bu seçkideki bütün öyküler, kabaca Tolkien ile başlatılabileceğimiz Fantazi Edebiyatı kategorisine girmiyor. Öte yandan hepsinin ortak bir yanı var, o da anlatı yapılarının "fantastik" bir çekirdek çevresinde kurulmuş olması. Demek ki daha genel bir kategoriden, Fantazi Edebiyatını da içeren bir "Fantastik"ten söz ediyoruz burada.

Belki daha başta bir an durup "Fantazi Edebiyatı" ile "Fantastik" kavramını birbirlerinden tam olarak ayırmaya çalışmamız gerek: Fantastik, her zaman, her yerde, yazının ve konuşmanın söz konusu olduğu her durumda karşımıza çıkacaktır. Odysseus'un Sirenleri, Lukianos'un bilinmez denizlere yolculuğu, Gulliver'in akıllı atları, Cyrano de Bergerac'ın güneşe ve aya gidişi, Doktor Frankenstein'in yarattığı, Dorian Gray'in yaşlanan portresi, Doktor Jekyll'ın Mr. Hyde'ı, Wells'in görünmeyen adamı, Gregor Samsa'nın dönüştüğü böcek, her boy ve soydan vampirler, hortlaklar, hayaletler, bunların hepsi "Fantastik" kavramının çerçevesi içinde yer alırlar. Yazarın "bugün ve burada"sında deneyimle(ye)mediği, geçmiş bilgilerinden çıkarsayamayacağı, ancak varolan bilgiyi

kendi hayal gücüyle harmanlayarak türetebileceği şeylerdir muhayyelenin yaratı(k)ları.

Fantastik, yazarın simgesel düzenin içinden "Gerçek"e bakmaya çalışması, bunun için de imgeselin içinden geçen uzun bir yolculuk yapması, varolan simgesel düzende yeri olmayan imgeler inşa ederek bunları simgesel yapının içine yerleştirmesi, bu yolla da onu altüst etmesi, *yadırgatması* demektir. Lacan'ın kullandığı anlamıyla "Gerçek", simgesel düzenin, yani dilin ve onun çevresinde kurulmuş olan uygarlığın yasalar sisteminin görüp anlamlandıramadığı şeydir, tekinsizdir, "Gerçek"e ancak gözucuyla ya da yüzümüze kapattığımız ellerimizin parmaklarını aralayarak kaçamak bir bakış fırlatabiliriz. O bakış simgesel düzenin önünde ve öncesinde varolan imgeler dünyasından geçer, "Gerçek"i orada bulunan bir ya da birden çok şeye *benzeterek* anlamlandırmaya çalışır. Ancak her benzetme bir ötekileştirme olduğu için ("Benziyor, ama tam olarak değil!") bu anlamlandırma, simgesel düzende varolan yerleşik anlam ilişkilerinin birini ya da birkaçını bozar, altüst eder; onları yadırgatır. *Dorian Gray'in Portresi*, tümüyle gerçekçi bir Viktorya dönemi romanı sayılabilir--di, eğer o tek fantastik imge, sahibinin günahlarının kefareтини yüklenerek yaşlanan, çirkinleşen portre imgesi olmasaydı. O tek imge bile, varolan simgesel düzenin içinde bir çıban başı, "bilimsel" Viktorya çağı insanların "bu da ne canım," diye burun kıvracakları, ama görmezden gelemeyecekleri bir huzursuzluk kaynağı olarak, gerekli yadırgatmayı sağlar bize. Ancak o imge, *Dorian Gray'in Portresi*'ni bir Fantastik Edebiyat eseri yapmaya yetmez.

Çünkü Fantastik Edebiyat söylemsel düzeyde yeni, alternatif bir simgesel düzen kurmayı hedefler. Bu yeni düzen varolandan son derece radikal farklılıklar da içerebilir, yalnızca görünüşe ilişkin değişiklikler de. Fantastik Edebiyat, yeni bir harita çizip yeni ülke isimleri uydurduktan sonra, bu ülkeler arasında son derece bildik diplomasi ve savaş ilişkileri de kurabilir, bildiğimiz toplumsal cinsiyet yapısını tümüyle altüst edip bambaşka bir üre-

me/cinsellik düzeni de oluşturabilir. Bu iki tavır arasındaki fark, yazarın politik niyetlerinden ya da yalnızca muhayyalesinin sınırlarından kaynaklanıyor olabilir. Ama fark etmez: O alternatif simgesel düzenin kuruluşu, yalnızca alternatif bir dünya/âlem haritasının varlığı bile, Fantastik Edebiyatı radikal kılmaya yeter. Bu yüzden ki *Yüzüklerin Efendisi*, yazarının (ılımlı) muhafazakâr bir Oxford profesörü olmasına hiç bakmadan, 1960'ların devrimci gençliğinin başucu kitabı olabildiği.

Fantastik, edebiyatta her zaman vardı, her zaman da varolacak. Fantazi Edebiyatı ise bir alt-tür olarak 20. yüzyılın ilk çeyreğinden sonra ortaya çıktı, giderek yaygınlaşıyor, okuyucu kitlesini artırıyor. 21. yüzyıla varıldığında fantazi romanları (daha doğrusu roman *dizileri*) kitapçı raflarında en fazla yer kaplayan türlerden biri haline geldi. Öte yandan gerçekçi/doğalcı edebiyattaki fantastik unsurunun etkisi de 20. yüzyılın ikinci yarısı boyunca giderek güçleniyor. Marquez, Rüşdi, Kureyşi, Borges, Türkiye'de Orhan Pamuk'tan İhsan Oktay Anar'a ve Elif Şafak'a kadar pek çok romancı, romanlarında ısrarla fantastik unsurlara yer veriyorlar. Bunun nedeni ne olabilir? Yalnızca "moda" ile açıklayabilir miyiz bu gelişmeyi?

20. yüzyılın ikinci yarısı hem düşünce ve kuram alanında, hem de sanata yaklaşım tarzında önemli bir değişikliğe sahne oldu. Aydınlanma Çağından başlayan bir inanç sistemi, insan aklının oluşturduğu yasa ve kuralların "nesnel" gerçekliği bir bütün olarak bilip açıklayabileceği inancı sarsıldı, yerini çeşitli relativist, bilinemezci, kuşkucu yarı-kuramlara bıraktı. Bunun sanat ve özellikle de edebiyat alanındaki sonucu, "bugün ve burada" geçerli olan yasalar düzeninin temel hipotez olarak kabul edildiği gerçekçi/doğalcı anlayışın geçerliliğini yitirmeye başlaması oldu. Ya da, daha Hegelci bir dille söyleyecek olursak, "bugün ve burada"nın "nesnel" gerçekliği/olgusallığı sarsıldıkça (yani kapitalist düzen ve burjuva toplumu yapısal tutarlılığını ve hayatiyetini yitirdikçe), akla uygunluğu (yani kurumlarının inanılabilirliği) da gide-

rek yok olmaya başladı. Bu gelişme ilk olarak gerçekçi/doğalcı edebiyata darbe vursa da, hemen ardından, yaşadığımız dünyadaki tekinsiz'i rasyonalizm (polisiye) ya da pozitivizm (BK) yoluyla evcilleştirmeye çalışan alt-türleri de sarstı. Fantazi edebiyatı bu nedenle bilimkurgunun zayıflamasıyla eşzamanlı olarak yükselişe geçti; gerçekçi/doğalcı edebiyattaki fantastik unsurlar bu dönemde hızla artmaya başladı. Kuşkusuz bu ikinci eğilimin (ki kimi zaman "fantastik gerçekçilik" diye de adlandırılıyor), daha ziyade, hiçbir zaman Batı Avrupa rasyonalist/pozitivist geleneği içinde yoğunlaşmamış eski sömürge ya da düpedüz Şarklı çevre ülkelerde ortaya çıkmış olması da boşuna değil.

Nitekim Türkiye de bu açıdan iyi bir örnek oluşturuyor. 1950'lerden beri Türkiye'de çelik çekirdek bir BK meraklısı çevresi olmasına rağmen, bilimkurgunun ne yayıncılığında ne de yazarlığında çok büyük bir atılım gerçekleşti. Bilimkurgunun altın çağını bir yana bıraktım, bronz ya da teneke çağındaki kadar bile bir izleyici kitlesi oluşmadı bu topraklarda. Çünkü Türkiye, pozitivist bir düşünce geleneğine yabancıydı. Kemalist seçkinler her ne kadar böyle bir akım başlatmaya, ulusal eğitimi pozitivist bir yapı çerçevesinde oluşturmaya çalıştılsa da, aşı hiçbir zaman tutmadı. Aynı şeyi polisiye için de söylemek mümkün: Rasyonalist düşünce geleneğinin yokluğu yerli bir polisiyenin oluşumunu daha baştan engelledi. Ancak son yıllarda her iki alt-türde de ürünler (hatta polisiyede *başarılı* ürünler) verilmeye başlandı, ama geçmiş olsun. Daha rasyonalizm ve pozitivism yerleşmeden, ikisinin de post-yapısalcı, post-modernist eleştirileri aydın çevresinde kendilerine verimli toprak bulmuş durumdalar. Artık astronomideki, fizikteki ya da genetikteki yeni buluşlara hayranlıkla, ağzı açık bakacak bir izleyici grubu yok. Kimse dâhi detektifin kılı kırk yaran akıl yürütmelerini kafa sallayarak izlemeye niyetli değil. Aklın ve bilimin üstün zekâlar tarafından en nihayet ulaşılabilecek son hedefler olduğuna inanmak çok zor artık.

Ama hâlâ ejderhalara inanabiliriz. Elflere, hobbitlere, büyü-

cülere ve orklara da. Metaforların çağı geçmez çünkü, yeter ki metaforlar hadlerini aşıp kendilerini hakikat zannetmesinler. Geçtiğimiz ay hayatımda ilk kez Diyarbakır'a gitmiştim. Ağzım açık surlardan nehri ve ovayı izlerken, bana mihmandarlık yapan üniversiteli delikanlı, "*Yüzüklerin Efendisi* burada da çekilebilirdi, değil mi?" dedi. Çok haklıydı, gerçekten de son derece uygun bir coğrafya orası. Ben de işin şaka tarafına kaçıp, "Peki ama orkları kime oynatacağız?" diye sordum. Aslında bu soru boşuna değildi. Biliyorsunuz bazı aklievveler Tolkien'in ırkçılığından, *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki ork ve goblinlerin aslında "aşağı ırkları" temsil ettiğinden filan dem vururlar. Genç Kürt arkadaşımın cevabı bana değil o aklievvelereydi tam da: "Kime olacak, özel timcilere!" Metafor cıva gibidir, ele avuca sığmaz, hiç aklınıza gelmeyecek anlamlara sıçrayıverir bazen. Fantazi işte bu yüzden çok, ama çok önemli bir tür, bir nevi gizli silah – kullanmasını bilene.

Elinizdeki seçkide yer alan öyküler yukarıda tanımlamaya çalıştığım iki türe de dahil. Yazı serüvenine doğrudan doğruya "fantazi" yazarak atılan yazarlarla, onyıllardır yazdığı öykülerin içine hiç usanmadan fantazi ve BK unsurları katan (üstelik bunun için "fantastik gerçekçiliğin" moda olmasını hiç de beklemeyen) yazarlar yan yana duruyorlar. Bu anlamda bir ilk bu seçki; farklı edebi geleneklerden, farklı yazı serüvenlerinden gelen, farklı yaş gruplarındaki insanları ortak bir paydada buluşturuyor. Bu payda da kısaca *merak* (ama *tecessüs/curiosity* anlamında değil de, *wonder* anlamında, şu ötedeki dağın ardını, şu ırmağın karşı yakasını görüp tanımak için duyulan o karşı konulmaz his anlamında merak) diyebiliriz.

Bizi onyıllardır *tekinsiz* ile durmadan yüzyüze getiren, Erich von Daniken'e yazdığı o harika cevapla tanıdığımız, fantazi ve bilimkurgu sinemaları üzerine yazdığı incelemelerle bu konuda ülkemizde "büyük usta" sayılması gereken Giovanni Scognamillo, seçkinin başkonuğu sayılmalı herhalde. Öteki uçta da, henüz yir-

mili yaşlarındayken, daha destur demeden bir fantazi roman dörtemesiyle ortaya çıkan ve Türkiye'de bu işin *böyle de* yapılabileceği konusunda birçok genç yazara güven veren Barış Müstecaplıoğlu var. Arada ise Orhan Duru ve İzzet Yasar gibi yıllardır ana akımın içinde saygın bir yer edinmiş, ama fantastik ile ilişkilerini asla koparmamış, fantazi ve bilimkurgunun adam yerine konulmadığı dönemlerde bu bağlılıklarını hiç çekinmeden ortaya koymuş yazarlar. Bir yandan çevirmenlik ve editörlükle fantazi ve BK yayıncılığının yükselişine katkıda bulunan, öte yandan da FRP dünyasının uçuk ve sevilen zindancıbaşısı Ferhan Ertürk de burada.

Şehrazat üç yıla yakın bir süre her gece masal anlatarak kellesini kurtarmayı başarmıştı. *1002. Gece Masalları* başka Şehrazat'lara, bu gerçekliği gerçek olmaktan çıkmış dünyada sıkıntıdan ölmemeyi başarabilecekleri bir gece daha sunarsa ne mutlu bize. Ama o da yetmezse, 1003. ve 1004. geceler için şimdiden çalışmaya başlamak gerekecek.

Kolay gelsin Yiğit.

YİĞİT DEĞER BENGİ

Önsöz

SON YILLARDA bu alanda birçok eser verilmiş olmasına rağmen Fantastik, Fantazya, Fantastik Kurgu gibi tanımlar hâlâ tam olarak yerini bulmuş değildir. Ama yazarlar şüphesiz ki eser vermek için türün tanımlanmasını beklemeyiz, aslında bunun tam tersi doğrudur.

Fantastiğin bir tür olup olmadığı ya da eğer türse sınırlarının ne olduğu ve nasıl sınıflandırılabileceği sorunları eser veren yazarı yalnızca dolaylı olarak ilgilendirmektedir. Elinizde tuttuğunuz öykü seçkisi de hiç kuşku yok ki, var olabilmek için bu tanımlamalar içinde kendisine bir referans noktası seçmeli, belli başlı kabbulleri dikkate almalıydı. Bu kitap için Fantastiğin ne olduğuna –aslında daha fazla– ne olmadığına dair, esnek olmakla beraber bir kabulde bulunuldu.

*Phantasme*¹ Eski Yunanca'da düş, hayal, imgelem anlamına gelmektedir. Bizim bugün Fantastik dendiğinde ilk aklımıza gelen tanım hiç şüphesiz birtakım olağandışı, hayal mahsulü ve doğaüstü anlatıların rastlandığı edebi metinler olmaktadır. Belki bu bir dereceye kadar doğrudur da. Ama tabii bu metinleri sınırlamak kaydıyla.

Bir türden bahsedildiğinde temel alacağımız metinlerin tamamı *çağdaş edebiyat* kapsamında olmalıdır yoksa olağandışılıkla-

1. Sevan Nişanyan: *Sözlerin Soyağacı: Çağdaş Türkçenin Etimolojik Sözlüğü*, Adam Yay., 2002, İstanbul.

rın konu edildiği peri masalları, dini metinler, mitolojik hatta bazı tarihsel metinler ile akıl ve bilimsel gerçekliğin temel alınmadığı her türlü karalamayı dikkate almak gerekirdi.

O halde bir sınırimız zaten vardı; "akıl ile bilimsel gerçekliğin temel alınmadığı" dediğimizde Fantastik kavramını iyi karşılayan bir sözcük daha bulmuş oluyoruz: Akıldışı.

Hiç şüphesiz eski inanç sistemleri bugün bize inanılmaz gelen bazı metinlerin birer gerçek olarak ortaya konulmasından ibaretti. Bu metinler o zamanlar için akıldışı değildi. Ama akıldışılık pek tabii ki zamanla değişebilen bir tanımlama. Nail Gaiman bir zamanlar dini metinlerin gerçeği konumundaki kimi tanrıları modern edebiyat şemsiyesi altında romanına davet ettiğinde artık akıldışı ve dolayısıyla Fantastik iklimine adım atmış oluyordu.

O halde akıldışı kavramlar içeren her edebi metin Fantastiktir diyebilir miyiz? Edebiyat kuramcısı Tzvetan Todorov, *Fantastik (Edebi Türe Yapısal Bir Yaklaşım)* isimli eserinde bu edebi türü çok daha farklı bir şekilde tarif ediyor. Ona göre akıldışılıkların edebi eserin gerçeklik evreni ile çelişmesi, dahası olağandışına yaklaşımda kararsızlık ve muğlaklık içermesi gerekmektedir. Hatta Todorov'a göre Fantastik türünü ayırt eden etmen, bu kararsızlıktır. Ve dahası bunu sadece imgelerle değil doğrudan yapması gerekmektedir.

Bugün Fantastik olarak tanımlanan romanların –ki en başta *Yüzüklerin Efendisi* olmak üzere– pek çoğunda roman evreninin gerçeklik sistemi ile kullanılan akıldışılıklar barışmış bir haldedir, öyle ki romanın gerçeklik sistemi koşullarında ortada bir akıldışılık dahi olmayabilmektedir.

Şu halde bahsi geçen akıldışılık Todorov'un tanımını yaptığı Fantastik isimli türde romansal gerçeklikle çelişmelidir ama güncel tanımlamalar çerçevesinde okuyucunun gerçekliği ile çelişmesi yeterli görülmektedir. Bizim esnek kabulümüz de bundan ibarettir.

Fantastikle ilgili tartışmalar eserin gerçekliğe bakış açısının sadece geometrik olarak incelenmesi değil, etik olarak da yargılanması boyutunda süregelmektedir. "Kaçış edebiyatı" tanımı da bunlardan biridir.

İzzet Yasar, *Adam Öykü* dergisinin 51. sayısında verdiği bir söyleşide, "Gerçeklerden hoşlanmayan ve onlara hayali tokatlar atmaya çalışan bir yazarım," diyor.

Barış Müstecaplıoğlu ise aslında anlattıklarının gerçeklerden ibaret olduğunu, fantastik öğelerin birer simge olduğunu ve kaçış edebiyatı yapmadığını söylüyor.

Kaçış edebiyatı tartışması çok diri bir tartışma olmakla, hatta yazarları gerçeklerden bilinçli olarak sapmakla suçlayacak boyutlara gelmekle beraber eser veren yazarların farklı bakış açılarıyla zengin bir söylemi olan en önemli paradokslardan biridir. Paradoksal olmak ise kanımızca zaten bir akımı canlı ve tartışmalara açık tutan olumlu bir özelliktir.

Bugün "Kaçış" ögesi hâlâ tartışılmakla birlikte edebiyatımızda, özellikle de öykücülüğümüzde olağandışlıklar eskiden beri birer metafor olarak kullanılmaktadır. Özellikle Orhan Duru, Nazlı Eray gibi öykücüler bu yaklaşımı bir tarz olarak benimsemişlerdir. Tıpkı Todorov'un tasvir ettiği Fantastik türündeki Maupassant, Borges, Kafka ve Poe gibi yazarların akıldışıya yaklaşımlarında olduğu gibi, ülkemiz öykücülüğünde de o küçük öykü "an"larının içinde bulunan, akıldışı olarak nitelenebilecek metaforların aslında çözümlenmeyi bekleyen, içi gizli hazinelerle dolu simgeler olması uzun zamandır takip edilen bir ekolün özelliğidir.

Ama özellikle romanda olmak üzere Fantastik Kurgunun bu denli ete kemiğe bürünüp adının konarak raflarda yerini alması yakın bir zamanda olmuştur. Eleştirmen Ömer Türkeş, bu türün olgunlaşması onurunun ülkemizde genç yazarlara ait olduğunu belirtiyor.

Roman, özellikle Cervantes gibi bir yazar ele alındığında aslında "Romantik Yalan"a ve belki de Fantastiğin en önemli malze-

melerinden biri olan "hurafe"ye karşı bir tavır olarak kurulmuştur. Bugün Fantastik türü altında karşımıza çıkan romanların bazıları aslında tam da Don Kişot'un hicvettiği şövalye romanslarının birer röprodüksiyonu gibi durmaktadır.

Aynı şekilde ülkemizde, Romantik Yalan'ın pek de en büyük düşmanı olarak tanımlanamayacak bir öykücü olan Ömer Seyfettin bile "Boş İnançlar" gibi bir öykü yazmıştır. Özet olarak denmektedir ki; "edebiyat gerçeğin arayışıdır ve Fantastik de gerçeklerden kaçmaktadır."

Buna verilecek kuşkusuz pek çok cevap var; örneğin Ursula Le Guin'in verdiği cevabı kitabımızın başında kullandık. Ancak gerçeğin ya da hakikatin tanımını bir de Nietzsche'nin sözlerinden dinleyelim: "O halde nedir hakikat? Metaforlardan meydana gelen seyyah bir mihmandar... uzun süre kullanıla kulanıla insanlar da sabit, kitabi ve bağlayıcı hale gelen bir mihmandar. Hakikatler öyle olduğunu zamanla unuttuğumuz yanılsamalardan ibarettir."²

Bu türe yıllar boyu çok yakın durmuş ve seçkimizde de yer alan öykücü Orhan Duru ise *Adam Öykü's*nün yine 51. sayısındaki "Öykü Düş Gücü İster" başlıklı makalesinde şöyle demektedir: "Öykü hem düşlerden hem de yaşamdan kaynaklanır. Yalınlık, fantezi ve kurgu ister..."

Şu halde diyebiliriz ki, eğer Fantastik diye bir tür varsa; geçmişle, bugünüyle, dünyadaki ve ülkemizdeki süreçleriyle ve eşliğinde hâlâ tartışmaya açık birçok sorunla yoluna devam etmektedir.

Elinizde tuttuğunuz kitap, ülkemizde yazın serüveninin herhangi bir yerinde Fantastikle ilgilenmiş olan yazarların pek çoğunun öykülerinden derlenmiş olup Fantastiği, anlatmak istediği

2. Friedrich Nietzsche, *On Truth and Lies in a Nonmoral Sense*'den alıntılan Baudrillard; Christopher Horrocks, *Baudrillard ve Milenyum* içinde, çev. Kanan H. Ökten, İstanbul, Everest Yay., 2000.

gerçekliğin en kısa yoldan ifadesinde bir araç olarak kullanan, doğrudan Fantastiğin kendisini anlatan, anlattıklarıyla Fantastiğe teğet geçen ya da anlatılarını Fantastiğin içine gömen pek çok yazarın farklı bakış açılarını görme imkânı sağlayacaktır. Bu yazarların ve öykülerinin nasıl bir bütünlük oluşturduğu hiç şüphesiz kuramsal bir düşün sürecidir.

Seçtiğimiz isim *1002. Gece Masalları*'dır. Edgar Allan Poe'nun *Şehrazat'ın 1002. Masalı* eserine yapılmış bu göndermeyle, eskinin masalları modern edebiyatın akılcılığı içine girdiğinde oluşan tekinsizliğin iyi açıklandığı kanaatindeyiz. İşte içerideki öykülerin onlarca çeşit farklı bakış açısına rağmen oluşturduğu bütünlük kanımızca budur.

Seçiyi hazırlarken amacımız Fantastiğe eğilen yazarları bir başlık altında toplamaktı. Hedefimiz bu tarz seçkilere devam etmek ve yan yana geldiğinde bir toplam oluşturarak kurmaca üzerine söz söyleyebilecek bir dizi ortaya koymaktır. Aslında en başında aklımızdaki ilk düşünce ülkemizde kurmaca üzerine bir dergi basılma ihtimali olup olmadığıydı. Dergi için hazır olunmasa bile bu tarz bir seçki öncelikle Fantastik olmak üzere, kurmaca türleri üzerine bir dergi altyapısı, ya da kitaplar diziyeye dönüştüğünde bir çeşit dergi nüvesi oluşturabilirdi. Kurmaca türlerinin ve yazarlarının bir araya toplanması hiç kuşkusuz bu mecrada ürün verilmesini hatta bir dergi bünyesinde bir araya gelme fikrini güçlendirecekti.

Ayrıca bu kompozisyonun bütünselliği kapak resmini yapan ve Fantastiğe yakın duruşuyla bilinen önemli bir çizgi romancı olarak Kenan Yazar'ın da konuyu adeta seçkinin yirminci öykücüsü gibi yorumlamasıyla tamamlanmıştır.

Elinizdeki kitap Fantastiği tanımlamak ya da sınıflara ayırmak gibi bir çaba içerisinde değildir. Kitabı hazırlayanlar edebiyat bilginleri değildir, kitap da bir kuram kitabı değildir. Bu seçkinin amacı özelde içerideki öyküleri Fantastiğin içindeki durumları açısından bir araya getirmek; genelde ise en fazla edebiyat bil-

ginlerine malzeme vaat edebilecek bir tartışmanın nüvesini sunmak olabilir. Ama seçkimizin amacı öykü yazarken bir yazarın içindeki amaçtan çok farklı değildir: Amacımız kural koymak değil, güzel söz söylemektir. Çünkü öyküler sözün güzelliği için okunur.

Firdevsi, içinde bolca olağanüstü bulunan ölümsüz eseri *Şehname*'de şöyle demektedir:

"Dünyada güzel sözden iyi ne vardır? Güzel sözü, büyük, küçük herkes sever, beğenir..."³

Aralık 2004, Kadıköy

3. Firdevsî, *Şehname*, çev. Necati Lugal, Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yay., 1967.

"Fantazi elbette hakikidir. Olgulara dayanmaz, ama hakikidir. Çocuklar bilir bunu. Yetişkinler de bilir, zaten çoğu bu yüzden fantaziden korkar. Fantazideki hakikatin, yaşamaya mecbur edildikleri ve kabullendikleri hayatın sahteliğine, kofluğuna, gereksizliğine, sıradanlığına karşı bir meydan okuma, hatta tehdit oluşturduğunu bilirler. Ejderhalardan korkarlar, çünkü özgürlükten korkarlar."

URSULA K. LE GUIN

"Amerikalılar Ejderhalardan Neden Korkar?"

Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar içinde,

haz. Deniz Erksan vd., Metis, 1999

İksir Ustaları

I

"Bir şeyleri değiştirebileceğime inandım mı hiç? Hayatımdaki tüm güzelliklerden bir bir vazgeçerken, bu ıssız ormanda delicesi-ne bir çalışmanın içine dalarken bir şeyleri değiştirmeyi bekliyor muydum gerçekten? Yoksa sadece hiçbir şey yapmıyor olmanın acısından mı kaçıyordum?"

"Bana hep hayallerime inanmamı söyledin, hatırlıyor musun? Gerçek bizim kabul ettiğimiz şeydir, ya bize sunulan gerçeği kabul edeceğiz ya da kendi gerçeğimizi yaratmak için savaşa-ğız. Bu da en sevdiğim sözlerinden biriydi. Biliyorum, senin sözün değildi, Atalar Kitabı'ndandı, o yaşımda bile biliyordum bunu, ama olsun. Onu söylerken gözlerin öyle ışıldardı ki, söyleyen bil-ge görse, bu sözleri sana bağışlardı eminim."

"Sen denedin. Bir şeyleri değiştirmeyi denedin. Pek az kişinin yapabileceği fedakârlıkları yaptın bu uğurda. Ama olmadı."

"Bazen uzun yolculuklara çıkardın. Aylar boyunca nerelerde olduğunu bilmezdik. Kimi zaman da evde olduğun halde yüzünü göremezdik. Çalışırken zamanı unuttur, çoğu defa sandalyede uyu-yakalırdın. Seni orada, kollarını masaya, başını da kollarının ara-sına koymuş bulurduk. Annem sana kırgındı, hayallerini ailene tercih ettiğini düşünüyordu. Bizi ihmal ettiğin için sana dargın öl-dü. Ne yazık ki kardeşlerim de öyle... Ama ben seni anladım. Sa-nırım içimizde bir tek ben sana asla kızmadım."

"Sen başaramasan da en azından denemiştin, baba. Umarım

ben de başlattığın işi tamamlayacağım.

"Hep derdin ya... Perg üzerinde dolanan tek bir çocuk kaldığı sürece, uğrunda savaşılmaya değer bir şey var demektir.

"Dilerim uğrunda savaşacak şeylerin tükendiği günü asla görmeyiz..."

Arulet, kalemi masaya bıraktı, sararmış parşömene yazdığı metni dalgın gözlerle süzdü. "Fena değil," diye geçirdi içinden. Sonra kalktı, duvara sabitlenmiş ahşap dolaba gitti, en alt gözdeki çelik kutuyu alıp geri döndü. Parşömeni içindeki kâğıt tomarının üstüne koyup kutuyu kapadıktan sonra, kapağı her zamanki gibi birkaç basit büyü sözüyle mühürledi.

Eğer ona bir şey olursa, çalışmalarıyla ilgili notları bu kutuda, onları anlayabilecek birini bekleyecekti. Meraklı bir köylünün ya da haylaz bir çocuğun bu değerli belgelere zarar vermesini istemiyordu. Bu yüzden kutuyu ufak da olsa bir büyüyle korumak onu rahatlatıyordu.

Kutunun üstündeki oymaları kısa bir süre sevgiyle seyretti. Onu çalışmalarına inanan bir dostu hediye etmişti. Eline tutuştururken, "Bunu Perg'de bulunabilecek en iyi çelikten yaptım," demişti. "Dilersen bir yere göm, asırlar sonra bulanlar dün bırakılmış sanır."

Tam o sırada kulübenin dışından gelen bir gürültüyle irkildi. Merdivenin tahta basamakları gıcırdıyordu. Gelenin kim olduğunu tahmin ediyordu, ama kapının dibine varana kadar hiç ses çıkartmamış olması garipti. Biraz da ürkütücü. Deminden beri tek bir at kişnemesi duymadığına yemin edebilirdi.

Kapı iki kez çalındı. Güçlü bir yumruğun kararlı vuruşlarıydı bunlar. Girmek için izin istemiyor, sadece geldiğini haber veriyordu. "Artık vazgeçemem," diye düşündü Arulet içini çekerek. "Onu buraya ben çağırdım." Hızlı hareketlerle dolaba yürüdü, kutuyu yerine koydu. Sonra cesaretini toplayıp gitti, misafirine kapıyı açtı.

Karşısında duran devasa adam, hakkında söylenenleri gölge-

de bırakacak kadar tedirgin ediciydi.

İki metreden uzun olmalıydı. Bir ayı iriliğindeydi. Güneş yanığı yüzünde etrafındaki her şeyden daha üstün olduğunu düşünenlerin ezici ifadesi vardı. Bu ifade onu taşıyamayanlarda komik dururdu, ama bu adama yakışıyordu doğrusu. Ela gözleri devasa vücuduna uymayacak kadar küçüktü. Bakışları insanı delip geçiyordu. Onun yaşında bir adam için yüzü inanılmayacak kadar pürüzsüzdü, tek bir kırışıklık bile yoktu. Bu halinden memnun olacak ki sakalını iyice tıraş etmişti. Üzerindeki ince cübbe, belindeki kemere takılı geniş kılıcın fark edilmesine engel olmuyordu.

Arulet, bu adamın yanında kendisini çok zayıf hissetti. Yine de bunu ifadesine yansıtılamaya çalıştı.

"Hoş geldin, Maren," dedi yapmacık bir gülümsemeyle.

Maren, önünde duran ufak tefek iksir ustasını fazla sert olmayan bir hareketle yana itti, içeri girdi. "Tam söz verdiğim vakitte," dedi gür bir sesle. "Geç kalmayı sevmem. Geç kalanları da."

Dev adam, avuçlarını birbirine sürterek odanın ortasına kadar yürüdü. Bir süre sessizce raflardaki büyü kitaplarını, gereçlerini, masanın üstüne gelişi güzel atılmış parşömenleri, bir köşede duran tozlanmış sandalyeyi ve üzerindeki yarılanmış mumu inceledi. Parşömenlerin çoğu en ufak noktasına kadar hesaplar ve yazılarla doldurulmuştu. Raflardaki kitapların sürekli yerlerinden oynadığı önlerinde birikmiş tozun azlığından anlaşılıyordu. Kare pencere-lerde renkleri solmuş, sarı perdeler vardı. Bu küçük kulübede yıllarca çalışılmıştı, belki gece gündüz. Perg'in en zeki insanlarından birinin hayatı bu kitapların arasında eriyip gitmişti. Peki ne pahasına?

Arkasına döndü, kapıda dikilen ihtiyara kocaman bir gülümseme sundu. Arulet, nedense bu gülümsemeyi pek sevimli bulamadı.

"Hadi kapa şu kapıyı da yanıma gel. Yazdığın mektup beni çok heyecanlandırdı gerçekten. Bir an evvel detayları duymak istiyorum."

Arulet başını çevirip dışarı baktı. Maren, atını kulübenin yakınlarında bir ağaca bağlamıştı. Kapıyı kapayıp dev adamın yanına yürüdü. Ona masanın etrafındaki sandalyelerden birini gösterdi. Sonra kendisi de bir başkasına oturdu.

"Bu ne acele, Maren," dedi tedirgin bir sesle. "Yıllardır görüşmedik, önce biraz laflayalım. Nasılsın, neler yaptın bunca zamandır? Burayı bulman kolay oldu mu?"

"Gevezelik edeceğiz, ha?" diye güldü Maren. "Peki, öyle olsun. İz sürmekte iyiyim, bana gönderdiğin tarif de oldukça detaylıydı. Ama seni takdir ederim eski dostum. Bu kulübeyi güzel gizlemişsin. Ormanın doğal bir parçası olmuş sanki. Lufas küçük bir yer, yine de tarif olmadan bulmam zor olurdu." Gözleri ışıldadı. "Buraya idama mahkûm biri saklansa, muhtemelen yatağında huzur içinde ölür, kimsenin ruhu duymaz."

Arulet bu sözdeki imayı anlamazdan geldi. "Görüşmeyeli neler yaptın?" diye konuyu değiştirdi.

"Eh, benim yaşımda biri neler yapar sence? Kendime güzel bir hatun buldum, evlendim, üç şirin velet peydahladım, sakın sakın yaşayıp gidiyorum işte. Tabii iksir çalışmalarına da devam ediyorum. Aile hayatını sana da öneririm, ihtiyar çakal, burada yalnız olmana üzülüm. Her erkeğe arkasını toplayacak bir kadın lazım!" Sırıttı. "Bizim hatunun çevresi geniştir, istersen sana göre birini buluruz."

Arulet, "Benimle oyun oynuyor," diye düşündü. Gözlerini dev adamdan kaçırdı, yere baktı. Bu ıssız yerde bir başına yaşıyordu, ama zaman zaman köye indiği de oluyordu. Maren'in namı buralara kadar gelmişti. Zehir ustası, servet avcısı, şehvet düşkünü Maren... Hiç evlenmediğini biliyordu. Çocuğu falan da yoktu. Çocuklu bir dulu evine kapamıştı, ama sadık bir eş olmak ondan çok uzaktı. Zengin tüccarlarla ilişkileri vardı. Güçlü adamlarla. Pek çok ünlü kişinin zamansız ölümünde parmağı olduğu söyleniyordu. Eğer Husnet'li Maren etrafta dolanıyorsa, biri yakında ölecek, derdi insanlar. Yediklerinden giydiklerine, her şeyden kuşku du-

yarlardı. Köylüler ondan bir şeytandan bahseder gibi bahsediyorlardı. Belki bu çok da yanlış değildi.

İksir ustası Edernik'ten birlikte ders aldıkları zamanları anımsadı. İkisi de küçük birer çocuktular o zamanlar. Gençliğe birlikte adım atmışlardı. Maren'in kendisinden farklı olduğunu o günlerde bile biliyordu. Yine de şu an ona ihtiyacı vardı. Bu yüzden yalanlarına inanmış gibi davranması en iyisi olacaktı.

"Benden geçti artık," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Çürüdüm sayılır. Şu an en son düşüneceğim şey bu." Sonra bakışlarını dev adamın yüzüne dikti. "Sana gönderdiğim formülleri inceledin mi?"

Maren'in gözleri heyecanla parladı. Sesindeki alaycı tını kayboldu, ifadesi ciddileşti. İhtiyar adamın suratına hayranlık denebilecek bir edayla baktı.

"Evet, hem de defalarca. İnanılmaz bir iş başarmışsın dostum. Yıllarca düşünsem aklıma gelmezdi..." Başını çevirip salaş kulübeyi yeniden inceledi. "Tabii, benim aklımda bin türlü şey var. Belki kendini buraya kapaman çok da kötü olmamış. Bir mucize yaratmışsın."

"Yarım bir mucize," diye mırıldandı Arulet. Hüzünlenmişti. Kalktı, kitaplığın yanında duran komodine gitti. Bir şişe ile iki bardak alıp geri döndü. Oturduktan sonra bardakları doldurup birini Maren'e uzattı.

"Furm birası. Tahmin ediyorum, uzun zamandır içmemişsin. Pahalı hanların leziz Nek biralarını seversin sen. Ama bununla idare et artık."

Dev adam bardağı aldı, bir dikişte içti. Gözleri ışıdayarak, "Hiç fena değil," dedi. "Sen mi yaptın?"

İhtiyar başıyla onayladı.

"Yarım bir mucize," diye tekrarladı Maren, bardağı masaya bıraktıktan sonra. "Bundan kastın nedir?"

Arulet dirseklerini masaya koyup ellerini kavuşturdu. Yüzü bulutlanmıştı. Sıkıntılı bir sesle, "Sana yazdıklarım için sadece teorisi," diye anlatmaya başladı. "Kâğıt üstünde mükemmel görünü-

yor, ama öyle değil. Pratikte uyguladığımda hep bir sorun çıkıyor. Göz ardı edilemeyecek sorunlar..."

İksir ustası, gözlerini Maren'den kaçırdı, duvara baktı. Birkaç saniye sessizce bekledi, sanki yaşadığı kötü bir olayı anımsamak onu sarsmıştı. Sonra başını yeniden devasa adama çevirdi, kaldığı yerden devam etti.

"Formülleri incelediysen görmüşsündür. Tüm o karmaşık hesapların ardında aslında basit bir mantık var. Hücre yenileme. Vücuda saldıran mikrop her ne olursa olsun, hastalıklı hücreleri bulup yok ediyorum, yerine yenilerini yaratıyorum."

"Yani sağlıklı hücreleri kopyalayarak," diye araya girdi Maren. Parşömenleri dikkatli okuduğunu göstermek istemişti.

Arulet başıyla onayladı.

"Evet, aynen öyle. İksir hasta hücreleri öldürüyor ve sağlıklı hücrelerin hızlı çoğalmasını sağlıyor. Her tür mikrop üzerinde etkili. Bu yöntemle basit bir gripten öldürücü bir tümöre kadar her illeti tedavi edebilirim. Yani en azından teoride... Ama denekler üzerinde bir türlü istediğim sonucu alamadım. İksirin gücü tedavi sürecinin sonuna kadar dayanmıyor bir türlü. Hastalıklı hücrelerin hepsini yok edemeden etkisi geçiyor. Mikrop yeniden, bazen eskisinden daha hızlı bir biçimde vücuda yayılıyor. İkinci kez uygulandığında ise bünyeye ağır geliyor. Bu yüzden az kalsın deneklerimden birini kaybediyordum." Sesi kırıldı. "Sorunun ne olduğu konusunda bir fikrim var, ama bazı testler yapmam lazım. Pahalı malzemeler gerek. Benimse bunları alacak gücüm yok."

Maren kaşlarını çatı. Birkaç saniye sessiz kaldı. "Şimdi beni niye çağırdığını anladım," dedi çok geçmeden. Suratındaki ifade, bir kumarda tüm kozlar eline gelmiş birini anımsatıyordu.

Arulet başını salladı. "İksirlerin etki süresini uzatma konusunda çalıştığını biliyorum," dedi heyecanını kontrol ederek. "Bu konuda epey yol kat ettiğini de... Ayrıca güçlü dostların var. Çalışmama bütçe ayırabilecek kişiler. Bu işin sonunda büyük bir servet kazanabilirler. Elbette sen de öyle. Düşünsene! Tüm hastalıkları iyi-

leştirebilen bir iksir! Zengin bir tüccar hasta oğlunu kurtarmak için kim bilir kaç para öder size. Harika bir yatırım olur sizin için."

"Hep siz diyorsun?" diye kaşlarını kaldırdı dev adam. İhtiyar iksir ustasını şüpheyle süzdü. "Senin çıkarın ne olacak bu işten?"

Arulet başını eğdi. "Bir hayali gerçekleştirmek," dedi alçak sesle. "Babam bu işe hayatını adamıştı. Ben de öyle yaptım. Şimdi bu çabanın meyve verdiğini görmek istiyorum. Ne pahasına olursa olsun. Sizden sadece bir konuda söz isteyeceğim. Zenginlere dilediğiniz kadar pahalı satın bu iksiri. Tüccarlar, lordlar, güvenlik subayları, size bir servet kazandıracak kadar müşteriniz olur. Ama halktan kişilere, promlar ve burfenler dahil, istediğim ücrete vermeme karışmayacaksınız. Onlara fahiş fiyatla satılması na göz yumamam. Buna olur dersen birlikte iş yapabiliriz."

Maren, karşısında oturan ihtiyar iksir ustasına gözlerini kısarak baktı. Onu birkaç saniye sessizce inceledi. Söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ardından şaşkın bir sesle, "Sen her zaman biraz gariptin," diye fikrini söyledi. "Ama tamam. Bu senin buluşun. Nasıl istersen öyle olsun, şartlarını kabul ediyorum. Yalnız şunu söyleyeyim, bu yaptığın yüzünden ileride bir gün heykelini dikeceklerini sanma. Halk nankördür. Epey de unutkan. Heykelini dikseler bile çok geçmeden ona önem vermeye başlarlar. Kuşlar ayaklarına pisler de kimse aldırılmaz. Hem iksiri bedavaya dağıtsan bile bu işten gizli bir kazancın olduğunu düşünecek salaklar çıkacaktır. Sen burada yalnız başına hayallerinle yaşarken ben o halk dedikleriyle birlikteydim. Onları senden iyi tanıyorum. Bence emeğine yazık ediyorsun."

Arulet başını iki yana salladı. "Bunu takdir görmek ya da sevmek için yapmıyorum," dedi sakince. "İtiraf edeyim, çalışmaya başlarken sonuca bu kadar yaklaşıcağımı zannetmiyordum. Sadece elimden geleni yapmam gerekiyordu, o kadar. Bir yerlerde masum birilerinin acı çektiğini, benimse bunu durdurma ihtimalim olduğunu bilirken gözlerimi yumup yaşamıma devam edemedim. Hiçbir sonuç alamasam da denemiş olmanın huzuruna ihti-

yacım vardı. Söylediklerin doğru çıkarsa da sağlık olsun. Ben insanların hayranlığını kazanmak için değil, tüm kusurlarına rağmen insanları sevdiğim için yapıyorum bunu."

Sessizce dev adamın suratına baktı. Öyle ki bu uğurda senin gibi bir caniden bile medet umuyorum, demek istedi. Diline hâkim oldu.

Maren omuzlarını silkti. Sen bilirsin der gibilerinden kollarını iki yana açtı. Sonra kalktı, komodine gitti, kendine bir bardak furm birası daha doldurdu.

"Aslında sadece şu bira işinden bile bir servet kazanabilirmişsin," dedi gülümseyerek. "Lanet okunacak kadar leziz." Sonra meraklı bir ifadeyle, "Deneklerden bahsettin," diye hatırlattı. "Onları böyle bir işe nasıl ikna ettin? Altın karşılığında mı?"

"Hayır," dedi Arulet. "Arada bir köye inip hastaları iyileştiriyorum. Böylece karnımı doyurabiliyorum. Ama geriye ancak küçük bir bütçe kalıyor. Bu yüzden sadece gönüllüleri kullanabiliyorum. Çocuğunu iyileştirdiğim bir baba ya da ölüm döşeğinden kaldırdığım bir genç mesela. Bana güveniyorlar, yaptığım işe inanıyorlar, bu yüzden hayatlarını bana emanet edebiliyorlar." Sesi alçaldı. "Deneyler için bir mikrop ürettim. Başka hiçbir yerde göremeyeceğin bir hastalığa yol açıyor. Elbette ilacını da yaptım. Denekleri bu mikropla hasta ediyorum. Önce asıl iksiri deniyorum, hasta hücrelerle nasıl mücadele ettiğini izliyorum. İksirin etkisi geçtikten sonra da dostuma ilacı veriyorum. Günün birinde ilaca ihtiyaç kalmadan, sırf iksirle hastalığı yok etmeyi ummuştum, ama dediğim gibi, bugüne kadar başaramadım bunu. Umarım birlikte bunu yapabiliriz."

Maren gülümsedi. "Altın sorunumuz olmayacak," dedi tereddütsüz bir ifadeyle. "Benim dostlarım da bana güvenirler. Ticari zekâma yani! Onlardan geniş bir araştırma bütçesi koparacağıma eminim. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez."

Dev adam, kalan birayı da içtikten sonra, bardağı masanın üstüne bıraktı. "Hâdi artık gidelim," dedi gür bir sesle. "Bana gön-

derdiğin mektupta sonuç formülleri vardı. Bir de teorinin genel mantığı. Çalışmayı geliştirmek için detaylara da ihtiyacımız olacak. Onları yanına al. Buraya kendi tekne ve adamlarımla geldim. Altıftaki çiftliğime gitmemiz uzun sürmez. Teknede kiralık bir büyücü de var. Hava durgunsa bize hızlı gitmemizi sağlayacak bir rüzgâr yaratabilir. Biliyorsun, ben bir iş adamıyım. Vaktim kıymetli." Yüzüne coşkulu bir ifade yerleşti. "Çiftliğimdeki aletleri görünce dudağın uçuklayacak! Bazen ünlü mucitler gelip benden yardım alıyorlar. Hatta kimi zaman şu mağrur büyücülerin bile uğradığı oluyor." Gevrek gevrek güldü. Pürüzsüz yüzünü keyifle sıvazladı. "Son zamanlardaki en büyük buluşum bir tür gençlik iksiri. Seninle yaşıt sayılırsınız, ama görüyorsunuz, yeni yetme bir delikanlı gibi görünüyorum. İç organları etkilemiyor, bu yüzden yaşamı uzatmıyor. Ama en azından uzun bir süre çıtırların ilgisini çekebiliyorsunuz! Bu iksirden iyi altın kazandım, inan bana." İmalî imalî sırttı. "Kimi zaman altından da keyifli şeyler. Kadınların genç kalmak uğruna neler yapabildiklerine şaşarsın."

Dev adam kollarını kavuşturdu, yeniden konuya döndü. "Yalnız umarım bir atın vardır. Benim beygir huysuzdur biraz, onu bazen karıma benzetiyorum. İkimizi birden taşımaktan hoşlanmıyacaktır."

Arulet masadan kalktı, kitaplığın yanındaki dolaba gitti. Eğilip alt gözdeki kutuyu çıkarırken, "Yaşlı bir kısırağım var," diye bilgi verdi. "Seninkiyle yarışamaz, ama yavaş gidersen ayak uydurmaya çalışırız. Şu an kulübenin arkasında bağlı. Çalışmaların detayları bu kutuda, bana bir şey olursa bulanlar devam edebilsin diye tüm aşamaları not ettim." Kutunun kapağındaki basit oymaları sevgiyle okşadı. "Hayatımdaki en değerli şey bu," dedi içten bir sesle. "Yanıma ondan başka bir şey almayacağım."

Arulet ayağa kalktı, arkasına döndü. Kutuyu bir kolunun altına sıkıştırmıştı. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Hayallerine yalnızca bir adım uzak olduğunu düşünen birinin gülümsemesi. Maren'e "Ben hazırım," demek üzereydi.

Ama dev adamın ancak bir metre ötesinde, yüzü kararmış bir halde, elinde kılıcıyla durduğunu görünce dondu kaldı.

Maren tek kelime etmedi. Hiç beklemedi. Bir kapının kilidini açma rahatlığında, geniş ağızlı kılıcını ihtiyar iksir ustasının karına sapladı. İçeride çevirdi, yaranın ölümcül olduğuna kanaat getirince kılıcı aynı rahatlıkla geri çekti. Arulet, tüm bedenini saran bir acıyla dizlerinin üstüne çöktü. Belinden aşağısı bir anda kana boyanmıştı. Kutu yere düştü, bir kez sıçrayıp durdu.

Maren, ihtiyarın alnına elini koydu, öne yıkılmasını engelledi. Arulet'in şaşkınlık ve acıdan büyümüş gözlerine sakın bir ifadeyle baktı.

"Biliyor musun? Zamanında seni sevmiştim," dedi samimi bir sesle. "Gençken seninle hayat boyu dost kalabileceğimizi düşünüyordum. Ama yıllar geçtikçe, hayatla ilgili hiçbir konuda kesin konuşmamak gerektiğini öğrendim."

Arulet aksırdı. Ağzı kanla doldu. Bilinci erimeye başlamıştı. Dudaklarından aşağı süzülen kızıl nehirle aldırmadan "Neden?" diye sordu kalan son gücüyle. Bakışları hayal kırıklığı doluydu.

"Neden mi?" diye başını yana eğdi Maren. "Ah, benim şaşkın dostum... Ticarete hiç kafan basmıyor, öyle değil mi? Fakirlere ucuza satacaktı! Sen bunun mümkün olduğunu düşündün mü gerçekten? Zenginler ne yapacak o zaman, pahalıya almayı kabullenecekler mi? Ben olsam ne yapardım söyleyeyim. Fakir bir uşağımı gönderir, iksiri ona aldırırdım. Böylece altınım cebimde kalırdı. İnan bana, birçoğu bunu akıl edecektir."

Dev adamın sesi sertleşti. Kendisi hakkında anlatılanlara yakışacak, korkutucu bir ifade takındı.

"Hem biliyor musun, kolay bulunan şeyin değeri düşer. Tarihin en değerli iksirini keşfedeceğim ve onu herkesle paylaşacağım, ha? Delilik olurdu bu. Sana söz veriyorum, o halk dediğin salakların bundan haberi bile olmayacak. İksiri sadece zenginlere satacağım. Elimde çok az olduğunu söyleyeceğim ve karşılığında servetlerinin yarısını alacağım. Sağlıkları için buna seve seve kat-

lanacaklardır." Gözlerini karşı duvara dikti, kendi kendine konuşur gibi mırıldanmaya başladı. "Halkla da bir işimiz olabilir aslında... Önce şu ürettiğin hastalığı diyara yayarız, sonra da, birkaç bin kişi öldükten sonra, ilacını satmaya başlarız. Artık orada da sürümden kazanırız. Evet, bak bu hiç fena fikir değil..."

Maren yeniden ihtiyar iksir ustasına baktığında çoktan kendinden geçtiğini gördü. Gözbebekleri kayıp gitmiş, gözleri iki beyaz düğmeden ibaret kalmıştı. Yeri kaplayan kanın çizmelerine bulaştığını görünce tiksinererek ihtiyarı bıraktı, birkaç adım geri çekildi. Arulet bir külçe gibi yüzükoyun yere kapaklandı.

Dev adam, eğilip yerde duran kutuyu aldı, götürüp masaya koydu. Kapağındaki büyüü hissedebiliyordu. Basit bir büyüydü bu, Arulet mirasçılarını fazla uğraştırmak istememiş olacaktı. Açması sadece birkaç saniye sürdü. İçerideki parşömenlerin çokluğu gözlerinin ışıldamasına neden oldu. Buradaki bilgiler iksiri tek başına yapması için ona yeter de artardı.

"Yüz bin ejderha..." diye mırıldandı büyük bir keyifle. "Turnayı gözünden vurduk."

Gözleri bir sandalyenin üstünde duran sönük şamdana kaydı. Her şeye rağmen ayrılmadan önce kulübeyi ateşe verse iyi olacaktı. Bazı büyücülerin çürümemiş cesetlerden iz sürebildiklerini biliyordu.

En üstteki kâğıdı eline aldı, yazılanlara şöyle bir göz gezdirdi. Bu iksirler üzerine bir çalışma değildi. Bir tür günlük sayfasına benziyordu. Arulet yalnızlığını unutmak için sadece çalışmalarını değil, hayatının her aşamasını kâğıda dökmüştü anlaşılan.

Faydalı bir şey var mıdır diye hızla okurken, birdenbire kelimelerin arasında kendi adını görüp irkildi. Kaşlarını çatıp daha dikkatli okumaya başladı. Arulet onu buraya çağırmasından, birlikte yapabilecekleri işlerden bahsediyordu. Bir noktaya kadar az önce kendisine anlattıklarının tekrarıydı ibaretti. Fakat cümlelerden biri, dev adamın yüzüne ateş basmasına neden oldu. Farında değildi, ama devamını okurken elleri titremeye başlamıştı.

"Ona güvenebilir miyim? Doğrusu bunu bilmiyorum. Bir su-ikastçıyı, eli kanlı birini bu işin içine sokmak belki de çılgınlık. İdealimi böylesine kirletmek... Ama şu an aklıma daha iyi bir fikir gelmiyor. Farogurin az kalsın ölüyordu. Deneklerimden birini daha tehlikeye atamam. Bu sorunu çözmek için desteğe ihtiyacım var. Umarım her şey yolunda gider. Yine de beni aldatması ihtimalini göz ardı edemiyorum. Kendimi ve çalışmamı korumam gerek.

"Bir şişe furm birası hazırladım. Biliyor musunuz, bu konuda gayet iyiyim. Hatta en iyilerden birisi olduğumu söyleyebilirim. İnsan yıllar boyu yalnız yaşayınca, kendine bazı meraklar ediniyor işte. Maren'e vereceğim bardağın ağzına yarattığım mikrop-tan sürdüm. Deneklerime kullandığım miktardan on misli fazla. Şayet ilaç hemen verilmezse onu kısa sürede öldürebilir. İş garantide almak için ilacı kulübenin dışında, günlerce aransa bulunmayacak bir yere sakladım. Yenisinin yapılması için gereken malzemeleri de yok ettim. Maren'e güvenebileceğimden emin olursam, ilacı getirecek ve onu iyileştireceğim. Bana kızacağından kuşku yok. Hem de çok kızacak! Ama neden böyle bir tedbir aldığımı anlayacağını umuyorum.

"Dilerim işler yolunda gider. En son istediğim şey bir cana kıymak. Umarım buna mecbur kalmam. Umarım kalmam..."

Parşömen, dev adamın donup kalmış parmaklarından masaya düştü. Maren birkaç saniye boş gözlerle sararmış kâğıdı seyretti. Sonra başını yan çevirdi, yerde yüzü köyun yatan, çoktan son nefesini vermiş ihtiyara baktı. Bir elini ağzına götürdü, iki parmağıyla dudağını yokladı. "Bana tuzak kurmuş," diye inledi inanamakta zorluk çekerek. "Köpeoğlu! Hem de benim yöntemimle..." Hızla etrafına bakındı, ağzını çalkalayabilecek temiz bir su aradı. Su yoktu, ama zaten zehirler konusunda uzman biri olarak, bunun için çok geç olduğunu biliyordu.

Birden kolunda bir acı hissetti. Arı sokması gibi keskin bir sızydı bu. Panik içinde derin derin soluyarak kolunu sıvazladı. Bi-

leğiyle dirseği arasında, biraz önce orada olmadığına yemin edebileceği, mor bir şişlik vardı. Gözleri çaresizlikle doldu. Tam o anda, şişliğin hemen yanında, onu dehşete düşürecek şekilde ikinci bir tane oluştu. Bir balonun şişmesine benziyordu. Acısı da iki katına çıkmıştı.

"İlaç," diye düşündü panik içinde. Onu bulmalıydı, tek şansı buydu. Dışarıya doğru bir hamle yaptı, sonra az önce okuduklarını anımsadı. Lanet şeytan, onu günlerce aransa bulunmayacak bir yere saklamıştı. O kadar vakti olmayacağını tahmin ediyordu. Hem belki hiçbir zaman bulamazdı. Yerini bilen tek kişiyi az önce kendi elleriyle cehenneme yollamıştı. Sonra aklına başka bir şey geldi. Kutuda mutlaka ilaçla ilgili parşömenler olmalıydı. Teknesinde birçok alet ve malzeme vardı. Kendisine yenisini yapabilirdi belki. Ne kadar vakti kalmıştı, bilmiyordu, ama bunu demek zorundaydı.

Kutuyu kucakladığı gibi dışarı koştu. Telaş içinde atının ipini çözdü, üstüne atladı. Aygırı daha önce hiç yapmadığı kadar şiddetle mahmuzladı. Zavallı hayvan neye uğradığını şaşırmış bir halde ileriye fırladı.

Acı durmadan artıyordu. Sağ ayak bileği ve sırtı da sızlamaya başlamıştı. Durup baksa o çirkin, mor renkli kabartılardan göreceğine kalıbını basardı. Sık ağaçların arasında mümkün olduğunca hızlı gitmeye çalışırken, tek düşünebildiği bir an evvel teknesine ulaşmaktı. İhtiyar bunağın kendisini yenmesine izin vermeyecekti. Ona gösterecekti. İlacı yapacak ve mikrobu yok edecekti. Böyle bitmesine imkân yoktu.

Acı artık dayanılmaz bir hal almıştı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Birileri derisini yavaş yavaş yüzer gibiydi. Görüşü bulanıklaşmıştı. Atın üzerinde zor duruyordu. Artık acının kaynağını kestiremiyordu. Sanki bedeninin tamamı yanıyordu.

Bu yüzden tam yüzünün hizasına gelen bir dalla karşılaşınca zamanında eğilmeyi başaramadı. Kafası dala sertçe çarptı, dizginler elinden kurtuldu, attan aşağı yuvarlandı. Deminden beri mah-

muzlanmaktan bezmiş aygır, sahibini beklemek için durmadı. Hızını hiç kesmeden ağaçların arasında uzaklaştı. Maren dizlerinin ve ellerinin üstünde durup ileri baktığında, atın artık görünürde olmadığını gördü.

Bir küfür savurdu. Yanındaki ağaçtan destek alıp zorlukla ayağa kalktı. Başı dönüyordu. Alnının yarılmış olduğunu fark etmişti. Kan gözlerine doluyor, zaten bulanık olan görüşünü iyice kapatıyordu. Yine de eğilip az ötede duran çelik kutuyu aldı. İçinden çıkmış birkaç parşömeni avucunda sıktı, kapağını kapadı. Kendini yürümeye zorladı. Önünü görmeden, düz gitmediğini fark etmeden, iki yana yalpalayarak ilerledi. Artık ara ara acı dolu çığlıklar atıyordu. Diline hâkim olabildiği zamanlar, ormanın ıssızlığına yardım edin diye haykırıyordu. Mikrop tüm vücuduna yayılmıştı. Boynu ve yanakları mor kabartılardan görünmez hale gelmişti. Düşünemeyecek kadar canı yanıyordu. Tekneyi, ilacı çoktan unutmuştu. Nereye gittiğini, neden gittiğini bilmez bir haldeydi.

Sadece acının dinmesini istiyordu. Ne pahasına olursa olsun.

Ayakları bir çamur birikintisine daldığında durmadı. Sanki onu kurtaracak bir kucakmış gibi karşıladı onu. Mikrobunu çamura katarak ilerlemeye devam etti. Dizleri de çamurun altında kalınca kendini öne doğru bıraktı. Bataklık, ağzına, burnuna ve kulaklarına doldu. Yakın bir ağaca tünemiş iki iri kuş, gürültüden ür-küp telaşla havalandı.

Dev adamın vücudu tamamen çamurun içinde kaldıktan az sonra, ondan birkaç metre uzakta duran çelik kutu da tüm sırlarıyla bataklığa gömüldü.

Sadece Maren'in avucundan kurtulmuş parşömenler onu izlemekte biraz gecikti. Çamurun derinliğine gömülen son sayfa, Arule'tin çalışmalarının başında yazdığı kısa bir metindi.

"Bir gün yaptıklarımı okuyanlar, belki başarılı olamadığımı düşünecekler. Tüm hayatını harcamasına karşın hiçbir şey elde

edememiş diyecekler. Ama ben başaramasam da en azından arkamdan gelenlerin yollarına birkaç işaret koymuş olacağım. Benim yaptığım hataları görüp bunları tekrarlamayacaklar. Belki de çalışmalarım benden daha zeki birine ilham verecek. Benim yarıda bıraktığımı tamamlayacak ya da tamamlanmasını sağlayacak. Hem bütün değerli buluşlar böyle yapılmaz mı zaten? Herkes bir öncekinin eserine bir taş ekler. Bu yüzden dilerim günün birinde bu notlar, değerlerini bilecek birinin eline geçer.

"Siz bunları okurken nerede olacağım, ne yapacağım, başıma ne gelecek, fikrim yok. Ama sonuç ne olursa olsun, pişmanlık duyuyacağım.

"Şu satırları yazarken bile pek çok kişinin hastalıkları yüzünden acı çektiğini biliyorum. Masum insanlar, promlar, hatta çocuklar. Bazıları ölmek isteyecek kadar.

"Bunun sona erdiğini görebilecek miyim, bilmiyorum. Ama böyle bir ihtimalin varlığını düşünmek bile beni mutlu ediyor. Bu hayal uğrunda risk almaya değer. Bazen birinin bir işi yapabilmesi için, önce bir başkasının onu hayal etmesi gerekir. Ve biliyorum ki bir gün biri, o ben olmasam da, bunu mutlaka başaracak.

"Biri başaracak."

II

"Burası mı?" diye sordu Guorin.

"Evet," dedi Nela. Kollarını üşüymüş gibi bedenine sardı. Ona yıllarca acı çektirmiş hastalığı kapıldığı yere, en azından orası olması muhtemel yere ürpertiyle baktı. Bir kaza sonucu bataklığa yuvarlandığı anı düşündü. O gece hayatında çok şey değişmişti. Bir rüyadaymış gibi dalgın bir ifadeyle birkaç adım ilerledi.

"Güvenli olduğuna emin misin?" diye sordu genç adam. Gözlerinin önünde Nela'nın çıplak kolunu ilk görüşü canlandı. O mor renkli, ürkütücü kabartılar. Genç kadının çektiği acıyı fark ettiği

anlarda boğulacak gibi olurdu. Onu iyileştirmek için kimsenin ayak basmadığı yerlere gitmiş, kadim güçlerden yardım almışlardı. Tüm büyülerden güçlü bir tılsım bulmak zorunda kalmışlardı. O günleri hayal etmek bile yorucuydu. Aynı şeyleri bir kez daha yaşamak istemiyordu.

"Babam o olaydan sonra buradan örnekler almıştı," diye mıldandı Nela. "Hiçbir şey bulamamıştı. Orada her ne vardiysa zaman içinde etkisini yitirmiş olmalı." Sesi alçaldı. "Sanırım biz sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydik."

Guorin, gözlerini kurumuş bataklıkta gezdirdi. Sevgilisinin haklı olduğunu seziyordu. Gereksiz bir kuruntuydu bu. Sonra birden bakışları ortama uymayan bir detaya takıldı. "Şuradaki ne?" diye eliyle işaret etti.

Genç kadın, sevdiği adamın gösterdiği noktaya kaşlarını çatarak baktı.

"Bir kutu," dedi meraklı bir ifadeyle. Gözlerini kıstı. "Çelik bir kutu."

Ağaçların arasından bir kuşun ötüşü duyuldu. Sesi güçlüydü, bir haber verir gibiydi. Onu bir başkası izledi. Birdenbire onlarca-sı bu çığlığa katıldı. Gürültü kesilene kadar iki genç birbirlerini süzerek sessizce beklediler. Birbirlerinin gözlerinde okudukları sevginin tadını çıkardılar. Kuşların tepkisine bir anlam verememişlerdi. Ama yaşadıkları olaylar onlara her şeyi anlamanın mümkün olmadığını öğretmişti.

Sonra Guorin, derin bir nefes alıp kutuya doğru yürüdü.

"Bakalım içinde ne varmış..."

Kâbuslar Mağarası

RAGNOR'UN kuzeyindeki ikiz tepelerin arasında yükselen kara granit duvarının hangi çağlarda ve kimler tarafından inşa edildiği hiçbir zaman kesin olarak bilinmedi. Yüksekliği ve genişliğinin de bilinmediği gibi. Eskilerden kalma, kulaktan kulağa fısıldanan lanetli destanlarda Kmerlerden söz ediliyorsa da, onların hangi zamanda bu topraklarda yaşadıkları, neler yaptıkları ve nasıl yok oldukları –tabii yok oldularsa– bilinmiyor.

Doğrusu şu ki; eskilerimiz, onlardan önce olanların bilgisini taşıyan eskilerimiz pek konuşkan değiller ve genelde bizim halk, kara granit duvarından bir hayli uzak kalmayı yeğliyor. Onlara tek uymayan kişi ben oldum, gençlik yıllarımdan beri onlar da pek al-dırmadılar koymak istedikleri yasaklara boyun eğmediğimi gör-dükten sonra.

Onlar, eski olanlar ve olmayanlar, bana Yabancı diyorlar ve haksız değiller. On yedi yaşımdan beri, yedi yıl süresince, çılgın dalgaların çevrelediği güney yarımadasında kopan ve oradan ne-redeyse tüm ülkeye yayılan savaşlarda çarpıştım, her paralı asker gibi. Bir kahraman değilim, birine hizmet etmem için kesesinin dolgun olması gerekiyor, beni iyi beslemeyi, bol içki sunmayı ve körpe kızları da unutmaması gerekiyor. Bu şartlar salt benim için değil, her paralı asker, her bağımsız savaşçı için geçerlidir aksi takdirde bu pis iş yapılmaz.

Yedi yıl savaşım, vurdum ve vuruldum, öldürdüm ve öldürül-mek istendim, herkes gibi talan ettim, tecavüz ettim, yaktım yık-

tım. Bizden istenilen de bu idi. Bizden istenileni de, ama iyi ama kötü şartlarda yapmamız tek çaremizdi.

Sahillerdeki kumsallarda çarpıştım, vıcık vıcık bataklıklarda, kavurucu çöllerde, yamyamların gizlendiği kuytu ormanlarda, kartalların bile erişemediği sarp dağlarda ve şeytanların beslediği büyücülerin sığındığı dipsiz mağaralarda savaştım, Yandark'ın savaşçı kadınları ile dövüştüğüm kadar onlarla bol bol seviştım de. Aslında istedikleri de o idi. Kopan savaşın tek nedeni erkeksizlikti.

Çok yer gördüm, çok insan tanıdım, işe yarayan ya da yaramayan ve pek tabii ki inanılmaz tehlikeler geçirdim. Her girdiğim ve çıktığım savaş ve çarpışma bedenimde bir iz bıraktı. Bazen yüzeysel bazen de derin ama en derin izleri ruhum taşıdı ve hâlâ taşıyor.

Paralı askerliği terk etmeye karar verdiğim gün kulübemde oturmuş topladığım ganimetlere bakıyordum. Belki başkalarından daha zekiyim ya da daha eli çabuk: yığın yığın altınlar, mücevherlerle kaplı kâseler, taslar, nereden geldiğini bilmediğim değerli kumaşlar ve her boydan, her türden, her madenden ve ırktan silahlar. Çoğunu satmayı düşünüyordum ve çoğunun da artık benim için fazla bir değeri yoktu. Değerli saydıklarım, bağlandığım şeyler fildişi kabartmalarla süslü, küçük ve rahat taşınabilir bir sandığın içinde idi.

Her gittiğim yerde talanlara katıldığımı söyledim ancak benim en çok talan ettiğim şeyler arkadaşlarımla hiç önemsemedikleri, yırtıp attıkları, yaktıkları, parçaladıkları ya da büyük bir hissimla kırdıkları şeylerdi; el yazmaları, eski yazıtlar, deri üzerine işlenmiş metinler. Yazıldıkları dillerin çoğunu bilmiyordum, bazılarının dillerini kimse bilmiyordu ve kimilerini bugün bile hiç kimse bilmiyor, çözemiyor.

Her savaş bana bir şeyler öğretmişti ve sonunda akıllanıp savaştan savaşa bilgimi artırmayı öğrendim. Savaşmak, çarpışmak, vurmak, vurulmak, çalıp çırpamak, saldırmak ve tecavüz etmek... Tüm bunları yapmıştım, yıllar yılı, ta ki tek sonuca varana dek:

gerçek ganimet, gerçek değer, gerçek kâr ve gerçek zevk başka, bambaşka bir yerde idi.

Krakavak Kalesi'nin fethinde La-i-la ile tanıştım ve kaleden, askerlerimizden kaçabilmesi için yardım ettim. Krakavak'ın en ünlü büyücüsünün kızı idi. Güzel, çok güzel ve de çok maharetliydi La-i-la. Yaşıtımdı ama bildiklerinin yüzde birini bile bilmiyordum, yapabildiklerinin yüzde birini bile yapamıyordum.

Ona Ruhların ve Güçlerin Kızı derlerdi ve bilgisinden ve büyülerinden yararlanmak için kıtanın en uzak köşelerinden gelenler vardı. Herkesi kabul eder, herkesle ilgilenirdi, ister kral oğulları, ister çılgın denizlerin gariban balıkçıları olsun. Biliyordum, bölüğümün kumandanı olan Zander'in de gözü ondaydı. İstedığı bilgi değil, La-i-la'nın güzelliği idi ama emeline kavuşamadı. Son çarpışmada, kalenin son duvarları yıkıldığında başına indirdiğim kılıcımın bir darbesi ile onu öldürdüm, duvarın altında kaldı.

Kaçtık La-i-la ile, çok yürüdük, çok koştuk ve bazen de, gizlenmek için, karanlık dehlizlerde süründük solucanlar gibi. Güzel olduğu kadar cesurdu, kılıç kullanmayı bilirdi, birçok şey bildiği gibi.

Krakavak'ın ötelerinde uzanan ormanda öldü La-i-la bilmediğim ve anlamadığım bir hastalıktan. Bir an canlı idi ve sonraki anda ölü, böyle aniden. Belki çok yorulmuştu, tükenmişti, güçlerini fazla kullanmaktan zayıf düşmüştü. Kocaman bir ağacın altına gömdüm onu, yanına kılıcını da koyarak. Kılıcını gömdüm ama, itiraf edeyim, yazdığı kalın büyü kitabını kendime sakladım. Saklamamış olsaydım bugün burada bu ateşin yanında oturup size bunları anlatamayacaktım.

La-i-la... umutsuzca arzu ettiğim fakat birlikte olamadığım tek kadın... Birlikte olamadım mı? Yanlış, oldum ama düşünebildiğiniz şekilde değil. La-i-la'nın ince vücuduna sahip olmadıysa da özünü paylaştım, sığındığımız ormanda geçirdiğimiz gecelerde.

La-i-la ve herkesin unuttuğu, eskilerin sözünü etmek istemedikleri Kmerlerin Evren Yazıtları ve ikiz tepelerin arasında sanki

göge kadar yükselen kapkara granit duvar...

Çok uğraştım, çok yoruludum ve kendi ellerimle duvarın içinde mağaramı kazdım, sığınacağım, diğerlerinden, herkesten uzak kalıp çalışabileceğim, düşünebileceğim ve dua edebileceğim mağaramı.

Ragnor'dan gelen meraklılar çalışmamdan hiç memnun kalmadılar, lanetli duvarın içine sığındığım için eskiler ve rahipler beni de lanetlemek istediler. Ama şaşırdılsa da, yapamadılar, lanetleri tutmadı, geri tepti. Onlar sarsıldı ve ben dimdik ayakta kaldım, hayatta kaldım erişilmez bir anıt gibi.

Bir anıt ya da bir heykel... Yazıtlardaki işaret ve şekillerden yola çıkarak Therion'un, Kmerlerin tanrısı Yüce Therion'un bir heykelini yaptım (evet, ellerimi kullanmayı sandığınızdan da iyi biliyorum, deneyimliyim), yasak simgelerle süsledim ve saatlerce ona taptım, ona seslendim, ta ki bağlantıyı kuruncaya kadar.

Bir gece sırtımızı –sonradan cesedini altına gömdüğüm– ağaca verip binlerce yıldızın parladığı gökyüzüne bakmaktayken Lai-la kolunu kaldırdı ve bembeyaz parmakları ile havada şekiller çizmeye başladı; canlanan, okunabilen kıpkırmızı şekiller. Bana Kmerlerin gizli simgeleri ve güç sözlerini öğretti, sonraki yıllarda defalarca kullandığım.

İLASA MİKALAZODA OLAPİRETA İALPEREJİ BELİORE: DAS ODO BUSADİRE OIAD OUOARESA CAOSAGO: CASAREMEJİ LA-İADA ERAMU BERİNUTASA KAFAFAME DAS İVERNEDA AQOSO ADOHO MOZ, OD MAOFFASA.

Geceler boyunca, mağaram kazıldığında ve Yüce Therion'un ürkütücü heykeli tamamlandığında, anlamını çok iyi bildiğim o lanetli sözcükleri tekrarlardım yere kapanarak. Tekrarladım ve bekledim sabırla ve ümutla. Yüce Therion'un canlandıracağı bilgi dolu kâbusları ve intikamla çalkalanan ruhları bekledim.

Çokça bekledim ve çokça hazırlandım, beynimi ve bedenimi zorlayarak, akmaya başlayan kâbuslar ordusunun karşısında direnerek, onlara alışıarak ve kimilerine hükmederek. Artık kara gra-

nit duvarının gizlerini çözmüştüm, kâbuslardaki gizleri çözmüştüm. Artık Yüce Therion'un önünde yere kapanıp unutulmuş ürkütücü duaları okuduğumda güç bana akmaya başlıyor.

Güç, tüm güç benim olacak unutulmak istenilen yüzyılların ve Kmerlerin tüm lanetli gücü benim olacak. Kara duvar çökecek bir emrimle, savaşlar duracak bir sözümle ve Yüce Therion –ki ondan büyük yoktur ve olamaz– çocukları olan bizleri kucaklayacak sonsuzluğun sonsuzluğuna kadar.

Size bunları değişime hazır olmanız için anlattım, böyle bilin ve çocuklarınıza aynısını nakledin.

NAZLI ERAY

Harita

ANKARA'NIN unutulmuş bir sokağında; daracık, karanlık bir sahaf dükkânı vardır. Arada sırada uğrarım oraya, tozlanmış eski kitaplara göz atarım. Küflü ciltleri dikkatimi çeker, orada genzime bir toz kokusu dolar, bir köşede, kurt delikli bir masada oturan gözlüklü yaşlı sahafla biraz hoşbeş ederim; sonra tekrar güneşli sokaklara çıkar, yürür giderim.

Bir akşamüstü gene bu içine gün ışığı pek girmeyen, kendine özgü hafif kekremsi bir kokusu olan sahaf dükkânına girmiş, dalgın gözlerle raflara bakıyordum.

Yaşlı sahaf oturduğu yerden hafifçe öksürerek bana bir köşedeki kıvrılmış duran birtakım kâğıtları gösterdi.

"Bunlar yeni geldi," dedi.

O yana döndüm.

"Nedir onlar?"

"Eski haritalar..."

Eğilip bir tanesini elime aldım, açıp baktım. Çok eski bir haritaydı bu. Osmanlı İmparatorluğu'nun artık var olmayan sınırlarını gösteriyordu. Üstündeki yazıları eski Türkçe'ydi.

"İlginç bu," dedim.

Bir başka haritayı açtım; ilgiyle göz atıyorum. Değişik birtakım adalar... Tam neresi, anlayamadım.

Sahaf:

"Eski birtakım sömürgeler bunlar..." dedi.

"Allah Allah, hangi okyanusta bu sömürgeler? Daha önce hiç duymadım bu adaların adını?"

Sahaf:

"Bu haritalar özel, yorumlu haritalar," diye yanıtladı.

Bir başka haritaya göz atıyorum şimdi; bambaşka bir dünya sanki... Latin Amerika var, Afrika var filan ama, bilmediğim birtakım kara parçaları da var. Yazıları da bir değişik.

"Bu nedir?"

"İşte," dedi sahaf. "Bu da yaşadığımız dünya tabii. Ama yorumlu... Anlarsınız ya!"

"Yorumlu demek?"

"Evet, özel yorumlu haritalar bunlar."

"Vallahi çok ilginç," dedim. "Ben daha önce hiç böyle yorumlu haritalar olduğunu duymamıştım. Coğrafyası güçlü bir öğrenci değildim ama okulda, sonradan dünyayı çok gezdim. Hiç bunlara benzer kara parçaları görmedim doğrusu. Yani bakın, sanki şu Amerika değil mi? Ama şurası neresi, Allah Allah?"

Sahaf:

"İşte, haritayı çizen öyle yorumlamış..." dedi.

"Yani Amerika Birleşik Devletleri'nin üstünde Kanada yok, başka bir yer mi var?"

"Başka bir yorum var. Ne diyorum size... Şu Ortadoğu haritasına bir bakın. Ne değişik," dedi o.

Bana uzattığı haritaya bakıyorum. Ortadoğu ülkeleri var ya üstünde, hepsi bir başka türlü...

"İnanın bu 'yorum' işi çok ilgilendirdi beni," dedim. "Bu haritaları yorumlayarak çizen kişiyi tanımak istedim doğrusu... Acaba siyasi bir yorum mu bu?"

"Bence kişisel bir yorum," dedi sahaf.

"O zaman düş gücü olağanüstü birisi olmalı bu kişi."

"Bilmem ki," dedi sahaf. "Ama fantezi değil bunlar. Yorumlu ve gerçekçi. Kendisi öyle diyor."

Dikkat kesilmiştim.

"Demek tanıyorsunuz bu haritaları çizeni?" diye merakla sordum.

Sahaf başını salladı.

"Tanırım," dedi. "O da arada uğrar buraya."

Elimdeki bir başka haritaya bakıyordum şimdi.

"Bunu işte hiç anlayamadım," dedim. "Nedir bu? Neresi? Nasıl bir yorum acaba? Hiç tanımadığım birtakım yerler... Şaşırtıcı."

"Ha, o mu?" dedi sahaf. "O, Erkek Haritası. Dünya ile, kara parçaları ile ilgisi yok yani... Ters tutuyorsunuz, şöyle bakın. Gördünüz mü, bir Erkek Haritası işte!"

Şaşırmıştım.

"Erkek Haritası mı?"

"Evet. Erkek Haritası."

"Yorumlu mu?"

"Evet, yorumlu."

"Acaba özel bir erkeğin haritası mı, yoksa genel mi?" diye sordum.

"Genel bir harita elinizdeki," dedi sahaf. "Yani şöyle söyleyeyim: Özel yorumlu bir Genel Erkek Haritası."

"Özel yorumlu bir Genel Erkek Haritası demek..."

"Evet. Genel... Sokaktaki adamın haritası. Ama çizenin yorumu var tabii."

Haritayı elimde evirip çeviriyorum. Değişik, çok değişik bir şey...

"Şurası nerede?"

"Bakayım... Ha, orası adamın yüreğine giden yol."

"Ya şunlar..."

Sahaf eğilip iyice baktı.

"Korkular, endişeler... Şu kısım evlilik yolları, bakın; geniş vermiş o kısmı. Şurası giriş, yani başlangıç bölümü... Şu bölüm ilişkide seçilecek yolları açık seçik gösteriyor ve evet, evet, bu uzunlamasına parça da geçmişindeki bölümler. Ruh hali filan. Erkekleri bilirsiniz..."

"Bilirim," dedim. "Kaça bu harita?"

"Size uygun bir şeyler yaparız," dedi sahaf.

"Acaba işe yarar mı?"

"Ne gibi?" diye sordu sahaf.

"Yani, açık söyleyeyim. Şu ara beni uğraştıran biri var. Yani çok zor bir kişi... Çözmesi zor. Acaba diyorum, bu harita bana yardımcı olabilir mi?"

"Aman siz ne diyorsunuz?" dedi yaşlı sahaf. "Kılavuz bu... Yani siz haritasız mı yola çıktınız?"

"Evet," dedim. "Haritasız çıktım yola. Aslında biliyor musunuz, ben böyle işlerde harita kullanıldığını bilmiyordum. İşte, normal yollardan ilişkiyi kurmaya uğraşıyorum."

"Aman," dedi sahaf. "Hiç haritasız yola çıkılır mı? Önce inceleyeceksiniz, sonra yola çıkacaksınız. Kaybolursunuz sonra. Ne tehlikeli bir işe girişmişsiniz siz."

"Galiba öyle oldu," dedim. "Aslında tüm olayı bırakmayı bile düşünüyorum. Sıkıntılıyım..."

"Alın siz bu haritayı," dedi sahaf. "Yolları bulun. Çizin kırmızı bir kalemle. Mutlaka hedefe ulaşırsınız."

"Pekâlâ," dedim. "Ama ben bu haritayı okumayı becerebilecek miyim? Bakıyorum, bakıyorum, hiçbir şey anlamıyorum."

"Yardımcı kitap var," dedi Sahaf... Bir çekmeceyi açıp ufak, broşür gibi bir şey çıkarttı.

"Buyrun. İki on bin lira."

İnce sarı bir kâğıda haritayı ve broşürü sarıp verdi bana.

Parayı ödeyip çıktım dükkândan.

Eve geldim; haritayı yaydım masanın üstüne, elimde broşür; gözlüğümü taktım, kırmızı kalemle bir yol bulmaya uğraşıyorum.

... Çocukluk, ilköğretim bölümleri... Neden telefon eder, niçin aramaz? Ne ister, ne istemez? Hangi söylediği doğrudur, hangisinin tersinin yapılmasını ister aslında... Ne düşünür, ne söyler? Neyi gösterir, neyi saklar...

Şimdi tüm bunları broşürden bulup numaralanmış yerlerden

haritanın üstüne yavaş yavaş çiziyorum.

... Neden kaçır, niçin gelir? Fikirleri nelerdir? Hayatındaki kadınlar... Ne söyler, ne ister? Falan filan...

Yavaş yavaş bir şekil çıkmaya başlıyordu.

Kendime bir kahve yaptım, bir sigara yaktım; gene kılavuzu inceliyorum.

.. Boşanmış adam bölümü. Para durumuna göre yollar... Amacı nedir yaşamda, bilmem ne...

Çizdiğim yollar karıştı, yeniden okuyorum kılavuzu.

... Ürkekse şöyle... Cesursa böyle... İşin içinden çıkamıyorum. Takıldım. Canım sıkıldı. Boşuna para verdim galiba... Gitti on bin. Her neyse.

... Kişiliği nevrotikse, noktalı yerlerden yukarıya doğru çiziniz... Sadizm bölümleri... Allah Allah!

Kapı çalındı.

Gidip açtım. Yakın bir kız arkadaşım uğramış...

"Gel," dedim. "Gel bak, bir harita buldum. Erkek Haritası; şu da kılavuz... Birtakım yolları kırmızı ile çiziyorum. Hani, şu benimki için..."

Şaşırmıştı. "Dur, bakayım," dedi. "Nereden buldun bunu? Acaba Üzeyir'e de uyar mı?"

"Evet, Genel Erkek Haritası'ymış. Uyabilir. Ama özel yorumlu..."

"Ne demek özel yorumlu?"

"Sahaf dedi. Öyle işte... Özel Yorumlu Genel Erkek Haritası..."

İkimiz geçtik masanın başına, elimizde renkli kalemler, haritada bir yol bulmaya uğraşıyoruz...

"Sen yeşil kalemle çiz," dedim. "Al bak, şurada... Bu iki adam değişik çünkü."

"Evet, gerçekten ikisi birbirinden çok değişik adamlar..."

Konuşup duruyoruz.

"Şimdi bak; Üzeyir ilk karısının etkisi altında biraz, değil mi?"

Acı çekmiş boşanırken; şuraları işaretle, yukarı doğru çık... Neden evlenmeye yanaşmaz? Şu köşeden aşağıya in. Bak ben şimdi şu dış yolları çiziyorum; inisiyatifi eline aldı benimki ve hiçbir şey yapamıyor. Al sana, burada bir açmaz var... Telefonla arasan başka türlü, aramasan başka türlü. Ha, şurası duygu damarıymış. İşte, şöyle çiziyorum ben, sen takip et..."

"Tamam, tamam," dedi. "'Annesi ile ilişkisi' bölümlerinden aşağıya iniyorum; sen şu 'yalnız kalmak isteği' bölümünü bir aş bakalım... İşte şu yolun ucunda telefon; bir dakika kılavuza bakalım... 'Amacını saptama bölümü' var... Yahu burası karışık işte..."

"Dur," dedim. "Ver bana bakayım... Orayı şimdilik geç. 'Korkular'... Bak bu kısım müthiş!"

"Dur, dur, şurada ilginç bir bölüm var... 'Anlattığı hastalıkları'... Çiziyorum şuraları. 'Eski ilişkileri' kısmındayım..."

"Hızlı gitme," dedim.

"Ben, 'telefon et' bölümüne geldim."

"Saat kaç?"

"Dokuz buçuk."

"Arasam mı?"

"Aman ters bir şey olmasın?"

"Ama haritaya göre gidiyoruz işte..."

"Sen bilirsin..."

"Bak, 'ilgilenin' kısmı var... Ama şurası da, 'ilgiden ürken erkek bölümü'."

"Amma karışık haritaymış..."

"Dur, şu 'telefon et' bölümüne bir çarpı koyuyorum."

"Bak ben nereye geldim; 'gece evine ziyarete gidebilirsiniz' diye bir bölge var."

"Ama daha oraya varmadan başka şeyler görünüyor, 'yemek yedirmek' kısmını iyi oku... Ah, ben değişik bir kanal buldum! 'Telefondaki tutuma göre hareket'... 'Kontrol mekanizmasının dengelenmesi' diye bir bölüm var, orayı geçiyorum. 'Ona neler anlatacaksın?' bölümü var; bu, telefonda da işe yarar..."

Bir sigara daha yaktım.

"Bir arayayım, diyorum."

"Sen bilirsin..."

Cesaretimi toplayıp numarasını çevirdim.

"Alo?"

"Merhaba..."

"Nasılsın, ne var ne yok?"

"İşte bildiğin gibi."

"Her şey nasıl gidiyor?"

"Bildiğin gibi..."

"Bir sorayım demiştim."

"Sağ ol..."

"Hadi, iyi geceler."

"Güle güle."

Yüzüm bozuk oturdum masaya.

"Nasıldı sesi?"

"Tedirgin. Ürküyor yahu."

"Neden ürküyor acaba?"

"Ne bileyim ben. Allah kahretsin!"

"Sevinmedi mi?"

"Sevinmedi sanki. Kontrollü... Şimdi, 'telefondaki tutuma göre hareket' bölümünü işleyelim..."

"Acele ettin, keşke aramasaydın onu."

"Aman, canım sıkılıyor... Uğraş dur."

"Vallahi Üzeyir bölümleri de beni sıkmaya başladı. 'Sizi deniyor mu?' diye bir kısım var..."

"Aman, ne zormuş bu iş," dedim.

"Dinle," dedi. "Şu bölüme bak! 'Bu kadın bende ne buluyor? Ben neyim ki? Kadının ilgisi gerçek olamaz, benimle galiba dalga geçiyor...' diye apayrı bir kanal."

"Ah, kendine güvenememe mi?"

"Belki de."

"Bak, şurada da, 'kadının etki alanından kaç, kendini kurtar;

hiçbir zarar görmezsin...' kısmı."

"Of be! Nasıl bir adam istiyorum, biliyor musunuz? Sevsin beni. Ürkmesin sevmekten. Birlikte mutlu olalım. Böyle evde oturup hindi gibi düşünmekten bıktım."

"Şu, 'üstüne düştükçe kaçır' çizgisinde bir ilerleyelim hele."

"Yahu, harita karmakarışık oldu. Biz yolu bulamayacağız galiba."

"Evet... Kaybolduk."

"Korkunç bir şey bu!"

"Kaybolduk işte."

"Keşke o kadar yakışıklı olmasaydı. Atardım tekmeyi."

"Atamıyorsun... Kaybolduk. Ne yapacağız?"

İkimiz de Erkek Haritası'nın başında çaresiz ve dehşet içinde kalmıştık.

"Korkuyorum. Yolumuzu bulmamıza olanak yok."

"Evet. Kötü saplandık. Çıkış yolu yok."

"Yandık, ne yapacağız şimdi?"

"Hiçbir şey yapamayız. Kaybolduk."

Bir an düşündüm.

"Gel yırtalım şu haritayı. Bu iki adamı da boş verelim!"

"Yapabilir miyiz?"

"Neden olmasın..."

"Dur, dur. Biraz düşünelim."

"Yahu bunlar insan olsa, açar telefonu sorardık. Elimizde harita var, size ulaşmadan kaybolduk. Korkuyoruz, kötü durumdayız... Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Bize yardımcı olun, derdik."

"Ama bunlar işte böyle..."

"Biliyorum, Allah kahretsin."

"Eskiden çok üstüne düştüydü, değil mi?"

"Tabii, yüzüne bile bakmazdım."

"Al benden de öyle..."

"Kendini çekince kıymetli oldu."

"Herif duvar olalı, çıldıracağım. Ne yapacağımı bilemiyorum!"

"Dur şimdi... Dönüş yolunu bulmalıyız."

"Çıkış yolunu... İmkânsız... Bulamıyorum."

"Ben de bulamıyorum."

"Amerikalı erkek olsa atlardı be!"

"Kardeşim bunlar değişik."

"Of çıldıracağım. Keşke birer Amerikalı bulsaydık!"

"Bulamadık işte..."

"Dinle; bu harita bizi boğacak. Kurtulmaya bakalım. İyi ki sen varsın yanımda, yalnız olsam aklımı kaçıırdım."

"Dur, sakın ol. İlerlediğimiz yoldan yavaş yavaş geri döneceğiz."

"Kolay mı?"

"Değil... Değil ama, haritanın ortasında bu durumda kalamayız."

"Tamam, 'telefon et' bölümünden aşağı iniyorum. 'İnisiyatifi ona bırak'a geldim. Şuradan biraz sola..."

"Ben, 'içine kapanıklık sendromu'nun altına doğru kayıyorum; 'cinsel korkular' bölümündeki noktaları geçtim... Evet şimdi, 'yaşamdaki amacı' bölümü var."

"İn, in aşağıya... Dur, şurada 'bir randevuyu atlatın' diye bir şey varmış uyuduk demin."

"Ama gene bir yere varamadık."

"Perişanım yahu! Ne yapabiliriz?"

"Hiçbir şey."

"Ben yavaş yavaş acıkıyorum."

"Ben de sıkıldım."

"Çıkış yok..."

"Evet, öyle görünüyor."

"Biliyor musun, bu karmaşanın orta yerinde ölebiliriz."

"Evet. Çölde kaybolmuş gibiyiz."

"Biraz su olsa..."

"Bir lökma da yiyecek..."

"Sigara da bitmiş..."

"Telefon kesik galiba..."

"Farkındayım."

"Eyvah! Işıklar söndü."

"Dur, çakmak var. 'Ego' bölümünden hızla aşağıya kayıyorduz."

"Ben iyi göremiyorum."

"Korkunç bir rüzgâr çıktı. Çakmak sönüp duruyor."

"Bir işaret fişeğimiz olsa atardık. Bizi bulurlardı. Çıkartırlardı buradan."

"Bana tutun. Usul usul şu yolu takip edelim."

"Tamam."

"Yanında baş ağrısı ilacı var mı?"

"Olacak, al işte."

"Su yok. Neyse, öyle yutarım."

"Oynatmadan kurtulursak bu haritanın içinden iyidir."

"Of, ayağım bir çukura girdi. Yürüyemeyeceğim artık. Beni burada bırak. Sen yoluna devam et."

"Bırakamam, ölürsün."

"Git sen, git. Yoksa ikimiz de öleceğiz."

"Bu ne biçim rüzgâr... Ağzıma burnuma kum doldu."

"Bırak beni. Yürüyemiyorum artık."

"Gel, dayan bana. Çıkacağız... Gayret et!"

"Hayır, hayır. Sen kendini kurtar kardeşim. Bırak beni burada. Bileğim gittikçe şişiyor. Yürüyemiyorum acıdan."

"Birbirimizi bırakmayacağız. Yavaş yavaş ilerliyorum. Dayan omzuma."

"O ses ne?"

"Baykuş ötüyor. Boş ver."

"Çakmak da söndü..."

"Bu rüzgârda yanmaz."

"Zifiri karanlıktayız."

"Yıldızlara bakarak yolumuzu bulabilir miyiz?"

"Ama hiç yıldız görünmüyor ki!"

"Umudumu yitirdim. Kurtulamayacağız. Bu korkunç haritanın ortasında ölüp gideceğiz."

"Al, cebimde bir çikolata varmış. Ye. Güç verir."

"Ayaklarım ıslandı."

"Bir dere yatağını geçiyoruz. Yavaş ol. Acıyan ayağının üstüne basma."

"Yağmur başladı."

"Boş ver, aşağıya doğru inmeye devam ediyoruz."

"Emin misin?"

"Evet."

"Ah, bak şurada bir ışık parladı! Bizi arıyorlar. Üzeyir! Üzeyir! Buradayız!"

"Işık filan yok. Düş görüyorsun. Yapayalnızsınız!"

"Üzeyir! Üzeyir! Duymuyor... Duymuyor bizi!"

O an var gücümle bağırdım. Benimkinin adı bağrımdan koptu!

"Hidayet! Ölüyoruz! Hidayet! İmdat!"

Sesim görünmeyen karşı dağlarda yankılandı.

"Kimsecikler yok... Bizi duyan yok."

"Hiç böyle ölebileceğim aklıma gelmezdi."

"Kurtulacağız."

"Umudum yok. Çıkamıyoruz buradan. Sevgimize inanmıyorlar."

"Dinle, hiç mutlu oldun mu onunla?"

"Oldum. Unutamıyorum..."

"Hey, yol kapalı! Önümüzde kütük gibi bir şey var."

"Fırtınadan bir ağaç devrilmiş olmalı."

"Ne yapacağız?"

"Dur, yana kayalım. Yavaş, yavaş ol."

"Artık tüm gücümü yitirdim. Beni burada bırak. Sen yoluna devam et."

"Gel, gel bu tarafa. Kütüğü geçtik."

"Yağmur soluğumu kesiyor. Dayanamayacağım artık."

"Biraz gayret et."

İki saat uğraştıktan sonra Erkek Haritası'nın içinden perişan bir halde çıkabilmiştik. Masanın kenarına ulaştığımızda kurtulduğumuza inanamıyorduk. Saçlarımız karışmış; yüzümüz, bacaklarımız yara bere içinde kalmıştı.

Gidip elimizi yüzümüzü yıkadık. Frijderden kana kana su içtik. Sonra gelip bitkin bir biçimde halının üstüne yığıldık.

Öylece uyuyakalmışız...

Sabah, güneş üstümüze vurunca uyandık, salonda bir yerde bir elektrikli süpürge gürültüyle çalışıyordu. Az kalsın süprüntülerin içine çekilip yok olup gidecektik.

Masanın kenarlarına tutunduk.

"Ne geceydi..."

"Karabasan."

"Ayağım berbat. Kurtulduğumuza inanamıyorum."

"Şu haritayı yok edelim."

"Evet."

"Çünkü gene içine girmeye çalışacağız..."

"Doğru. Biraz iyileşince. Gene deneyeceğiz."

"Yırtalım şunu."

"Hal kalmamış bende. Kollarım kesilmiş gibi..."

"Yırtıyorum, tut şu ucundan."

Haritayı yırtmaya başladık.

Salonu birden acı çığlıklar kapladı.

"Hidayet'in sesi bu!"

"Üzeyir bağılıyor! Aman Tanrım!"

"Yırt, yırt."

"Yapamıyorum. Nasıl haykırıyorlar... Can dayanmaz buna!"

"Tıka kulaklarını."

"Demek acı çekiyorlarmış."

"Tuhaf, hiç belli etmezlerdi."

"Evet, korkunç!"

"Yırtamayacağım artık."

"Gel, çıkalım evden. Ver elini. Buradan kaçalım."

Kendimizi zar zor dışarıya attık.

Yollar yeni uyanıyordu. Uyurgezer gibi yaşlı sahafın dükkânını buldum.

Girdik içeriye.

Parçalanmış elbiselerimizi, bağları kopmuş pabuçlarımızı, yara bere içindeki kollarımızı ve bacaklarımızı görünce, sahaf yerinden doğrulup dikkatle baktı bize.

"Harita," dedim. "Korkunçtu. Ölüyorduk."

Tınakları kırılmış, çamurlu elimi sahafın masasının üstüne vurdu.

"Bu haritayı çizeni bulmak istiyorum. Can güvenliğine karşı bir olay bu! Ölüyorduk. Hesap soracağım!"

Sahaf:

"Sakin olun," dedi. "Lütfen sakın olun."

"Nasıl sakın olabiliriz? Ölümünden döndük."

Sahaf:

"Haritayı çizenin bir suçu yok ki!" dedi. "O yalnızca olanı çizdi. Siz içinde kayboldunuz... Rica ederim. Sakın olun."

"O harita canlı. Yaşıyor... Korkunç bir şey o!" dedim.

"Unutun onu," dedi sahaf. "Size başka haritalar göstereyim. Erkek Haritası bazen tehlikeli olabiliyor. Düşünmeyin o yaşadıklarınızı. Elimde daha değişik haritalar var. Bakın, bu bambaşka bir Hindistan."

Gösterdiği haritaya bir göz attım.

"Ama bu hiç Hindistan'a benzemiyor ki!"

"Özel yorumlu. Size anlattıydım ya... Ne dersiniz? Unutursunuz her şeyi. Şurası Kalküta, burası Tac Mahal..."

"İstemiyoruz Hindistan haritasını."

"Siz bilirsiniz. Ben, sizi oyalar diye söyledim."

Biraz toparlanır gibi olmuştum. Açlıktan karnım gurulduyordu, sol böbreğim tekme yemiş gibiydi. Gece üşüttüm tabii. Az şey mi yaşadık!

"Bak buraya, kardeşim," dedim sahafa. "Şöyle, oturmuş bir kalantor haritası var mı? Kentleri boş ver. Biz gene erkekten gidiyoruz. Ama istediğimiz değişik... Her olayını çözmüş, kadından anlayan. Yaşlıca, olgun, paralı, pullu, dul filan? Yani zor, ama mümkün mü böyle bir şey?"

Sahaf beni dikkatle dinliyordu.

"Olmaz olur mu," dedi. "Var, hepsi var. Ama onlar sizi böyle uğraştırmaz ki. Yani çabucak bıkmayasınız. Eh, karanlık ve fırtına da başlı başına bir serüven, değil mi?"

"Boş ver," dedim. "Canımızdan oluyorduk. Şu halimize bak."

"Öyleyse buyrun; işte tam istediğiniz. Durmuş, oturmuş, fırtınası dinmiş, biraz ateşi sönmüş, ama tam değil; varlıklı kalantor haritaları. Özel yorumlu."

"Bunlar da mı?"

"Evet."

"Aman bir problem çıkmasın; dün geceki gibi."

"Yok, çıkmaz. Bu kalantor haritalarını üniversitelere veriyoruz. Ekonomi ve istatistik dersleri için."

"Tamam öyleyse. Sar iki tane. İki de kılavuz. Sağ olasın. Hadi, eyvallah."

ÜMİT KİREÇÇİ

Kıyamet Âşıkları

SAVAŞÇI soluklandığı duvarın dibinde savaş alanına yeni katılan düşmanları gözledi. Hepsi de vahşi ve çok iriydiler. Bellerinden çift başlı taş baltaları sarkarken ellerinde uçları çatallı dev mızrakları vardı ve hepsi de o kahrolası dört ayaklı, üç kişi boyundaki yaratıkların üzerindeydiler. Bu seferki yolculuk savaşı efsanelerde anlatılan binlercesinden daha çetin olacaktı. Bu savaşta da savaşçılar kutsal hedefe ulaşmak için kıyamete dalacak ve içlerinden birini yaşamın kucağına itecekti. Sonra da gerisi ölüp gidecek ve kimse arkalarından övgü dolu şiirler yazmayacak, onları hatırlamayacaktı. Sadece... Sadece yeni gelen savaşçılar onların anısını yeni bir yolculuk savaşıyla kutsayacak, düşmanlarını yok ederek anacaktı. Tıpkı onların şu anda kendilerinden önce yaşamış ve savaşarak ölmüş olanların ardından yaptıkları gibi.

Birden elinde kılıcıyla yaşama doğduğu günü hatırladı. Üzerinde şimdiki zırhı vardı ve içindeki enerji onu hareket etmeye zorluyordu. Etmişti de... Hemen savaş hazırlığı yapan arkadaşlarına katılmış, mancınık düzeneklerini incelerken eski savaşların yüksek sesle anlatılan hikâyelerini dinlemişti. Ama şimdi fark ediyordu ki, anlatılanların hiçbirisi gözlemlenmemişti. Birileri o hikâyeleri tahmin ederek anlatmıştı. Çünkü... Çünkü Kıyamet Kapılarını açıldığında kendilerini kapıda bekleyen düşmanın üzerine salan hiçbir savaşçı kapanan kapılardan geri dönmeyi başaramamıştı. Ve hayata ulaştırılan hiçbir savaşçı da bu yiğitçe yapılan savaşların ardından şiir yazmamıştı buna emindi.

İçinde kabaran ozan ruhu onu ayağa kalkmaya zorladı. Kılıcını kaldırmasına, düşmanın üzerine atılmasına ve yüksek sesle ruhunun derinlerinden kopup gelen sözleri arkadaşlarına duyurmasına neden oldu. Ve o savaşçıların hikâyesini, yiğitliğini, cesaretini öven şiirini okumaya başladı. Onun sesi, düşmanın içine korku salarken savaşçıların coşmasını ve tükenmeye başlayan güçlerini toparlayarak düşmanı püskürtmesini sağladı. Hatta labirentlerde kaybolmuş binlerce birlik yollarını tekrar bularak savaş meydanına katıldılar. Canavar ordusu gerilemeye başladı. Gerileyenler arkadan gelen destek kuvvetleriyle savaşçılar arasında sıkışarak yok edilmeye başladılar. O da yetmezmiş gibi destek kuvvetleri de dağılmaya ve bozulmaya başladı. Düşman inanılmazı gerçekleştiriyor, geri çekiliyordu. Savaşçının ilham verici ve hayat coşkusuyla dolu sesi savaş alanındaki bütün kılıç şakırtılarını, bütün ölüm çığlıklarını bastırarak yükseliyordu.

KIYAMETE DOĞDUK YİĞİT SAVAŞÇILAR,
KILICIMIZ ELDE ZIRH ÜSTÜMÜZDE

İÇİMİZDEKİ COŞKUyla ATILDIK YAŞAMA,
ÖĞRENEREK SEVMİYİ VE İLAHİ GÖREVİMİZİ,

SONSUZLUK KADAR SÜREN KISA YAŞAMIMIZDA,
TUTUNDUK SEVGİNİN KUTSİYETİNE, MASUMİYETİNE,

BİZLERDİK HAYATI SAĞLAYAN ÖLÜMLÜLER,
BİZLERDİK KIYAMETİNİ HAYAT ÜSTÜNE KURANLAR,

GÜNÜ GELENE DEK HAZIRLANDIK SAVAŞA,
BİLEYLEDİK KILIÇLARIMIZI, YÜREKLERİMİZİ,

GÜNÜ GELECEK AÇILACAKTI KIYAMET KAPILARI,
GÜNÜ GELECEK ATILACAKTIK ÖLÜMÜN KOLLARINA,

BEKLİYORDU BİZLERİ DÜŞMAN ORDUSU KARANLIK KORİDORLARDA,
MİLYONLARCASI BEKLİYORDU CESARETİMİZİ VE YİĞİTLİĞİMİZİ,

LABİRENT DOLU MAĞARALAR TEHLİKELERLE DOLUYDU,
CANAVARLAR BÜTÜN YOLLARI TUTMUŞ KANA SUSAMIŞTI,

VE GÜNÜ GELDİ SAVAŞ DAVULLARI ÇALDI, BORULAR BÖĞÜRDÜ,
SAVAŞÇILAR KIYAMET KAPISININ ÖNÜNDE SAF TUTTU,

HAYAT İÇİN ÖLMEME, YOLCULUK SAVAŞINI BAŞLATMAYA HAZIRDIK,
ELDE KILIÇLARIMIZ, HAYATA AŞKIMIZ YÜREKLERİMİZDEYDİ,

DÜŞMAN NE HAZIRLAMIS OLURSA OLSUN,
İÇİMİZDEN BİRİ KUTSAL HEDEFE ULAŞMALI,

KAPILAR AÇILINCA ATILDIK DÖRT KOLDAN DÜŞMAN ÜSTÜNE,
SALDIRDIK KIYAMETİN ŞİMŞEKLİ ÇEKİCİ GİBİ ACIMASIZ,

VE BİZLER SAVAŞ MEYDANLARINDA ŞEHİTLER VEREREK İLERLEDİK,
GERİYE DÖNÜP BAKMADAN HEP İLERİYE, İLERİYE HEDEFE,

SAVULSUN DÜŞMANLAR, AÇILSIN YOLLAR,
HAYAT BUGÜN YOLLARI ONURLANDIRIYOR ATTIĞI HER ADIMLA,

YÜZLERCEMİZ ONURLANDIRIYOR, BU HAYATI ÖLÜMLERİYLE,
MİLYONLARCAMIZ KANINI AKITARAK KUTSUYOR YAŞAMI,

AÇILIN YOLLAR, SAVULUN CANAVARLAR, AYDINLANIN KARANLIKLAR,
HAYAT YOL ALIYOR DURMAKSIZIN KIYAMETİNE KOŞANLARIN ARASINDA.

Şiir bittiğinde etrafta huşu içinde ağlayan savaşçıların sessiz hıçkırıklarından başka ses işitilmiyordu. Savaşçılar ordusu kendinden geçmiş, kılıçlarını yere saplamış, öylece şiiri dinliyordu. Canavarlardan oluşan ceset dağları göz alabildiğince uzanırken savaşçıların ellerindeki meşaleler ölenlerin yasını tutarcasına mağara duvarlarını karartıyor ve uzaklardaki karanlıklar yutacakları savaşçıların hayaliyle beklediği.

İşte o anda şiirin bitiminden sonraki birkaç sonsuz saniyenin ardından savaşçılar bir ağızdan zafer çığlıkları atmaya başladılar. İçlerinden taşan enerjiyi seslerine yüklemiş, yol aldıkları mağara-

ları sesleriyle doldurmuşlardı. Düşman geri çekilmiş ve savaş alanını terk etmişti. Bu büyük bir başarıydı. Bu zaferdi...

Ve zafer savaşçı ozanın şiiriyle gelmişti. Evet... bütün ordu tek bir beyin olmuş aynı şeyi düşünüyordu. Kutsal hedefe o ozan savaşçı varmalıydı. Hep birden bu isteklerini haykırdılar. Artık hedefe kimi ulaştıracaklarını ve kıyametlerine giderken artık savaşlar dışında hayatta da onurlandırılacaklarını biliyorlardı.

Savaşçı ozan, şiirinin etkisinden bu istekle sıyrıldı. Etrafında mutlulukla kendisine bakan savaşçılara göz gezdirirken gerçekten bunu isteyip istemediğini sordu kendine. Kutsal hedefe, o aşk mabedine girmesi gerçekten uygun olur muydu? Kimdi ki o? Biraz ilerisinde kendi gibi, bütün soydaşları gibi adı sanı olmayan ama iriliğiyle ve savaştaki yiğitliğiyle hayata ulaştırılmayı hak eden savaşçıya dikti gözlerini. Sonra savaş boyunca metanetini kaybetmeden orduyu yönlendiren bu savaşçı vardı. Bir de onlar vardı, hepsi, hepsi vardı... Hepsi aşk mabedine, kutsal hedefe ulaşmalıydı ama o değil... O kimdi ki?

Düşüncesini savaşçı dostlarıyla paylaşmak üzere ağzını açmıştı ki canavar ordusu kanatlı yaratıklara binmiş tepelerine ölüm olarak yağmaya başlamıştı. Mutluluk içinde ölen savaşçıların ölüm çığlıklarına havaya vınlayarak uçan okların ve ateş fırlatan mancınıkların mekanik gürültüleri karıştı. Savaşçı ozan daha ağzını açmadan etrafını çeviren ve onu korumaya alan savaşçıların arasında karanlık mağara koridorlarına daldı.

Zaman, içlerindeki enerji gibi akıp giderken yorgunlukları da baş göstermeye başladı. Kutsal hedefe çok çabuk ulaşmalıydılar, yoksa canavarların yapamadığını zaman yapacak ve öleceklerdi. Savaşçı ozan, çevresinde savaşarak ölü canavar bedenlerini yarak yol açan savaşçıları izledi. Hepsi de büyük bir inançla savaşıyor, inançla ölüyordu. Akıllarında bir tek şey vardı o da hedefe ulaşmak; hedefe kendisini ulaştırmak.

Savaşçı ozan ne özelliği olduğunu düşündü tekrar. Neden kutsal hedefe, aşk mabedine o girmeliydi? Onun da diğerlerinden far-

kı yoktu ve aslında savařarak dűřen bedenlerden biri de kendisi olmalıydı. O da diđerleri gibi kendi kıyametini hayat űzerine kurmamıř mıydı? O kimdi ki?

Dűřünceleri birkaç sonsuz dakika geride kalan zamana aktı. Kıyamet Kapıları'nın açılmasını beklerken gűmbűrdeyen savař davullarına karıřan boruların sesini ve hazırlık yapan ordunun gűrűltűsűnű duyumsadı. Belki de birbirlerini duymadan ama ta yűreklerinde hissederek geçirdikleri ilk sessiz dakikayı da o sırada yařamıřlardı. Savař hazırlıkları durmuř, bűtűn savařçılar kıyamet kapılarına yaklařarak gűzyařları içinde gűzlerini kapıya dikmiřlerdi. Kıyamet Kapıları! Çift kanatlı dev kapılar. Efsanevi kapılar. Ardında karanlıđı, dűřmanları, tuzakları, canavarları ve hayatı barındıran kapılar.

O gűn onların gűnűydű ve o sonsuzluk gűnlerinin savařçıları sessizlik içinde sűzsűz bir řiir gibi yűzlerinin kapılarda belirini izlemiřlerdi. Kendilerinden űnce o kapılardan çıkarak bir daha geri dűnmemiř milyonlar hatta milyarlarca savařçının asil ve gűzel yűzlerinin yanında artık kendileri de yer alıyordu. Belki adları olmayacaktı... Belki hiç hatırlanmayacaklardı... Belki hiç var olmamıř gibi olacaklardı ama... Yűzleri birkaç sonsuz yıl kadar bu kapıda yer alacaktı. Ta ki dűnyaları ۆlene ve gerçek kıyamet gelene kadar. İçinde yařadıkları dűnya ۆlecek ve kutsal hedefe ulařtırdıkları her savařçı kadar hayata tapınmaya devam edeceklerdi.

Kendisini kuşatan koruma duvarını ařan bir canavarla burun buruna gelen savaşçı ozan hayallerinden sıyrılarak kılıcını kaldırdı. Ancak savaşçıların arasında yer almış olan bir kız kardeşi canavarın kafasını boynundan ayırarak bu hareketini bořa çıkardı. Savaşçı ozan, belki de bir kız kardeşin kutsal hedefe ulaştırılması gerekliliğini dűřűndű. Ya da herhangi biri ama kendisi değil.

Savaşın durgunlaştığı bir anda savaşçı ozan başını çevirerek geriye baktı. Baktı ve milyonlarca soydaşının, o kutsal ve asil savaşçıların nasıl da milyonlardan yűz binlere, yűz binlerden on bin-

lere, on binlerden de binlere düştüğünü gördü. Cesetler göz alabil-
diğine uzanıyor, yanan meşalelerin ışığında mağarada yeni bir ze-
min oluşturunca yatıyorlardı. Ne uğruna? Kendisi için mi?
Buna değer miydi?

İç hesaplaşmasını sürdüremeden olan oldu ve hedef göründü.
Kutsal hedef, aşk mabedi!..

Savaşın neden bir an durduğu da böylece anlaşılıyordu. Cana-
varlar ordusu son bir direniş ve yol kesme için mabetle savaşçılar
birliğinin arasında toplanmışlardı. Bu sefer orduları daha kalaba-
lık ve daha düzenliydi. Havada, zeminde ve duvarlarda yerlerini
almış, elleri silahlarında, kana susamış ağızları açık, uluyarak
bekliyorlardı. Mabette sessizliğe gömülmüş, kapısında yanan me-
şalelerin aydınlığında öylece duruyordu.

Aşk mabedi!.. Uzun ince bir kapının ardında gizlenmiş olan
aşk mabedinin görünen tarafında sadece açık kapıyla iki yanda
meşale tutan iki heykel bulunuyordu. Savaşçı ozan kısacık son-
suzluğunda hiç böyle bir güzellik, böyle bir ilham kaynağı görme-
mişti. Heykeller güzelliğinden ötesindeydiler, tanrısalidiler.

İçinde uyanan ozan ruhu enerjisini de artırarak harekete geç-
mesini sağladı. Kılıcını kaldırdı ve etrafını saran savaşçıların şaş-
kın itirazlarına aldırmadan ön saflara geçti. Canavarlar ordusu bi-
re yüz bekliyorlardı orada. Zafere kesin gözüyle bakıyorlardı.
Ama yanılıyorlardı. Yanılıyorlardı çünkü savaşçı ozanın yürekle-
ri coşturacak bir şiiri daha vardı. Ve o onu okumaya başladı. Ama
bu defa ağzı kapalıydı. Şiiri kılıcı okuyordu onun yerine. Bir des-
tan şiiri okuyordu kılıç; bir savaş, gerçek bir kahramanlık ve za-
fer şiiri... Ve şiir okundukça sesi türkü gibi yayılarak diğer yü-
reklere ve yüreklerden kılıçlara yayılıyordu. Şimdi şiiri bir türkü
gibi bütün kılıçlar tek ağız olmuş birlikte söylüyorlar, canavarla-
rın sayısal üstünlüğünü bire yüzden bire yetmiş, altmışa indirir-
yorlardı.

Türkü sürerken savaşçı ozan kendini aşk mabedinin kapısın-
da buluverdi. İçeri girmeyi istiyor muydu gerçekten? Savaşçı soy-

daşlarıyla, kardeşleriyle kıyametlerine ulaşmak varken hayata adım atmak istiyor muydu gerçekten?

Düşüncesinin burasında kapının bir adım gerisinde durarak erkek ve kız kardeşlerinin yüzlerine baktı savaşçı ozan. Ve işte o anda yüzlerinde gördüğü coşku, başarı ve mutluluğun yansımasıyla ne yapması gerektiğini anladı. İçeri girmeliydi. Orada hayat onu bekliyordu. Bir adım ileride. Bir adım...

Savaşçı ozan gözleri yaşlarla dolu bir halde dönerek arkadaşlarına; dava arkadaşlarına baktı. Hepsinin yüzlerindeki o güzelim zafere baktı. Ölüme koşuşlarına ve kıyametin kollarına atlayışlarına... Zamanı gelmişti. 'İçeri girmeliyim,' diye düşündü ve kılıcını yere atarak aşk mabedinden içeri girdi. Arkasında hâlâ savaşın gürültüsü ve kılıçların şiiri duyuluyordu sessizce... Derken şiir kılıçların keskin ağızlarından savaşçıların gülümseyen dudaklarına aktı ve sesine kavuşarak mağara duvarlarında savaşın gürültüsünü öterek yayılmaya başladı.

KIYAMETE DOĞDUK YİĞİT SAVAŞÇILAR,
KILICIMIZ ELDE ZIRH ÜSTÜMÜZDE,

BİZLERDİK HAYATI SAĞLAYAN ÖLÜMLÜLER,
BİZLERDİK KİYAMETİNİ HAYAT ÜSTÜNE KURANLAR,

GÜNÜ GELECEK AÇILACAKTI KİYAMET KAPILARI,
GÜNÜ GELECEK ATILACAKTIK ÖLÜMÜN KOLLARINA,

AÇILIN YOLLAR, SAVULUN CANAVARLAR, AYDINLANIN KARANLIKLAR,
HAYAT YOL ALIYOR DURMAKSIZIN KİYAMETİNE KOŞANLARIN ARASINDA.

Alnından akan kanla mağara duvarının dibinde diz çökmüş olan savaşçı, kılıcını savaş narası atarak üstüne saldıran canavara doğrultmuştu. Ne kadar korkunç görünüyorsa bir o kadar da aptal olan canavar, hız kesmeyi akıl edemediği için kılıcın göğsüne saplanmasına neden oldu. Başının üzerine kaldırdığı gürzü, gevşeyen elinden kayarak boynuzlu iri kafasının üzerine hızla düştü ve ka-

fatasının yarısını da yere saçtı. Çığlık atmaya bile zaman bulamamıştı.

Savaşçı yola çıktıklarından beri ilk defa soluklanacak fırsatı yakaladı ve etrafında süregelen savaşa bir göz attı. Kendisi gibi yiğit, kendisi gibi usta, kendisi gibi isimsiz ve kendisi gibi azimli milyonlarca soydaş savaşçı, hedefe ulaşmalarını engellemek isteyen milyonlarca canavarla savaşıyorlardı. Ama nafile! .. Onlar hedefe ulaşmak üzere eğitilmiş, sınır ve engel tanımaz savaşçılardı. Onlar sonsuzluğun aşkını kısacık sürelerde kalplerinde duyumsayan ve yaşayan, gelecek nesillere destansı savaşlarla taşıyan büyük âşıklardı. Onlar SPERM SAVAŞÇILAR'dı!..

KADİR AYDEMİR

Kara Uyku

Rüya İçinde Rüya

Sessizlik evin içine sinmiş bir insan gibiydi.

Garip şeyler düşünürdü o yalnız kaldığında. Mesela paslı kapının anahtarı deliğinde şimdiye dek binlerce kez dönüp durmuştu. Bu tür ayrıntıları anımsamak yoruyordu kendisini, ama yine de aklından çıkmazdı bazıları... Evin içine giren küçük ışık lekeleri yerde kâh birleşip kâh ayrılıyorlardı. Sarı bitik tüpün üstünde ayakkabılar diziliydi. Evin tahta kapısı rahatsız edici bir gıcırtyla açılırdı; çok değil, günde bir iki kez olurdu bu olay. Ya yiyecek bir şeyler almak için çıkardı dışarı ya da kapıya birinin vurduğunu sanarak çevirirdi anahtarı. Kapının önünde rüzgârın savurduğu otlardan başka hiçbir şey bulamazdı.

Gece tamamen indiğinde, evin her yerinden böcekler çıkıyordu. Küçük, siyah, çok ayaklı, sert kabukluydular. Duvarda kuytu bir köşe bulup oraya kıvrılıyorlardı. Zaman ve uyku ilerledikçe böcekler de yer değiştiriyordu yavaşça. Uyurken hissedebiliyordu evde kendisinin dışında hareket eden bir şeylerin varlığını. Böcekler bir süre sonra, güneşle birlikte yok oluyorlardı. Nereye gittiklerini bilmiyordu, bunu çok merak ediyordu oysa.

O gün tahta sandalyesine yaslanıp pencereden dışarıyı izlerken aklına yıllardır çalışmayan duvar saatini kurmak geldi. Ayağa kalktı, saatin yanına gitti, ama saati kurmaya gücü yoktu san-

ki. Saati yeniden çalıştırmak onu bilmediği bir zamanda yaşama tekrar başlatacak diye korkuyordu. Anlamsız bir dakikada durmuştu yelkovan, akrepten çok uzaktaydı. Saat durduğunda o neredeydi, ne yapıyordu, ilginç bir düşünceydi bu.

Kuru dudaklarıyla bir şeyler mırıldandı. Saati, kurma kolundan tutarak hızla kurdu. Kurma kolunun çıkardığı metalik ses evin içinde yankılandı bir süre. Camın önünden hızla bir gölge kaymıştı o an. Ölü bir yapraktı bu, belki de havanın kestiği genç bir ağaç dalı. Dışarısı rüzgârlıydı yine. Kedidir, diye düşündü. Kediler onu bel ağırları gibi yıllardır yalnız bırakmamıştı. Ölen her kedinin yerine bir yenisi gelirdi, bu hep böyleydi. Camın önündeki demirlerden içeri girip miyavları kediler. Acı seslere dayanamaz, yediği yemeğin bir kısmına ekmek doğrayıp onlara uzatırdı. Kediler nankördür, kimi zaman beğenmezlerdi hafif yemek kokusu sinmiş kuru ekmeği. İlla da et olmalıydı, et!

Karanlıkta, derin uykusunun tam ortasında uyandı... Yatağının baş ucunda, yastığının on beş yirmi santim yukarısında, simsiyah, kıvrılmış, hareketsizce duran bir böcek vardı. Hemen kapının yanına gidip plastik faraşı eline aldı, uyuduğu küçük odaya döndü. Faraşın ucunu kullanarak böceği duvardan ayırdı. Birkaç saniye bakakaldı ona. Böceğin gövdesindeki boğumlarına takılmıştı gözleri. Onlarca ayak vardı hayvanda ve nereye baktığı belli olmayan parlak iki göz. Cehennemden kaçıp geldiğini bile düşündü böceğin.

Böcek uyanmıştı.

Korktu. Işığı açmayı düşündü, yapamadı. İçeriye dolduran loş ay ışığının yardımıyla hayal meyal seçebiliyordu etrafı. Yaratığın ayakları oynamaya, devrilen domino taşları gibi birbiri peşi sıra hareket etmeye başlamıştı. Camı açıp korkuyla böceği dışarı fırlattı. Sessizlikte tek duyduğu şey, böceğin yere düşüşüyle birlikte çıkan tok sestti.

Bu her gün böyleydi. Ama her seferinde o böcekle ilk kez tanıştığını düşünüyordu.

Böcek!

Her gece aynı şey oluyor. Aynı saatte koparıyorum yuvamdan. Bu çatlak duvardaki oyuğu uzun zaman aradım oysa. Gece oluyor, bir el alıp atıyor beni dışarı. Kabuksu derim beni korudu şimdiye dek, ama bu ne kadar sürer, olanlara daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum... Bir gün sivri bir taş parçasına denk gelirsem işim kötü. Dün de aynı oyun tekrarlandı. Uyandırıldım birden. Zaman yoktu, içime kıvrılıp hareketsiz bir halde kalmıştım. Gözümü açtığımda o anlamsız anlamsız yüzüme bakıyordu. Benden ne istediğini bilmiyorum, sanırım artık hiçbir zaman da öğrenemeyeceğim. Tek bildiğim şey, plastik bir şeye alınıp dışarı atılırken duyduğum saat sesiydi. "Tik tak, tik taak, tiik taa..." Ses benden uzaklaşıyordu gitgide ya da ben sestem uzaklaşıyordum hızla.

Kendimi birkaç saniye içinde yerde buldum. Başımı sert bir şekilde çarpmıştım. Tüm ayaklarım kasılmıştı, onlarca ayağımdan aynı anda bir sızı geçti. Geldiğim yere tekrar tırmanmalıyım. Bunu yapmam gerektiğini hissediyordum. Saatler sürecekti eve varışım, ama ne olursa olsun gitmeliydim. Koca kayaların arasından, dev yaprakların altından geçtim. Neyse ki avcı kuşlar uyuyordu. Kimse görmedi aheste aheste ilerlediğimi. Karanlığa karışarak duvarı tırmandım. Telefon kablosunun içeriye girmesi için açılmış delikten, kabloya tutunarak rahatça geçtim.

Yine aynı yerimdeyim şimdi. Hiçbir şey olmamış gibi geceyi bekleyebilirim.

Yeni Komşular

Mahalleye yeni taşınmış genç bir çift, evlerinin temiz balkonunda yemek yedikten sonra konuşmaya başlamışlardı. Bu eve taşındıkları gün, apartmanın diğer sakinleri pek de hoş davranmamışlardı kendilerine. Donuk yüz ifadeleri, titrek ses tonları, kaçamak cevaplar oldukça ürkütmüştü genç çifti. Evlerinin tam karşısında harabeye dönmüş bir yapı vardı. Bu harabe yapının duvarları eskimiş, boyası dökülmüştü, fakat kapı ve pencereler bir savaş varmış gibi sımsıkı kapatılmış, evin her yerine koca çiviler çakılmıştı. Bu esrarengiz çivi delikleri, duvarda kara lekeler bırakmıştı.

"Söylentiye göre," dedi genç adam, "şu garip evde yaşayan adam aylardır dışarı çıkmıyormuş. Mahalle bakkalının çırağı bir gün ekmek getirmek için kapıyı vurduğunda, adam kapının cam aralığından elini uzatarak, tanımsız ve korkunç bir ses tonuyla poşeti bir anda kapıvermiş." Bunları anlatırken bir eliyle de balkon duvarındaki fesleşeni sevmeye başlamıştı. Sonra avucuna sinen kokuyu içine çekti.

"Eee?" dedi genç kadın merakla. "Bunda ne gariplik var, anlamadım."

"Kolları sert kabuklarla kaplıymış, çok korkmuş çocuk! Tabii ki bakkalın çırağının bana anlattığı bu olay düzmece de olabilir. Bilirsin, o yaştaki çocukların hayal gücü fazla gelişmiş olabiliyor. Yani, ne kadarı doğrudur bilemiyorum... Çocuğun ağzından laf almak elbette ki ilk başta çok zordu. Biraz harçlık verince eline, bildiği her şeyi anlattı."

"Hâlâ orda yaşayan birinin varlığına inanmamı beklemiyorsun ya?"

"Böyle bir şey ima etmek istemedim. Hem baksana, evin camları iri tahtalarla kapatılmış, güneş bile sızamaz içeri. Çatı desen o da eski tip kiremitlerle kaplı. Küçük ağaçlar bile bitmeye başlamış her yerinde."

Bir Hafta Sonra

Kahvaltı masasında oturuyorlar.

Adam karısına, "Şekeri uzatır mısın?" diyecekti. Eşinin konuşmak için ağzını açtığını gören kadın bunu fırsat bilip,

"Dün gece ne oldu biliyor musun?" diye sözünü kesti hemen.

"Şekeri uzatmanı rica edecektim... Ne oldu?"

"Sen derin bir uykudaydın. Uykumun tam ortasında garip bir çığlık duyduğumu hissettim. Bir ses beni çağırıyordu çığlık çığlığa. Ter içinde uyandım, balkon kapısını açtım. Uzaktaki sokak lambasının üzerinde yarasalar uçuşuyordu. Sesin tam karşımızdaki evden geldiğine emindim."

"Boşver şimdi bunları..." dedi adam.

"O gün çocuk ne söyledi başka, anlatsana, merak ettim?"

"Hatırladığım kadarıyla o adamın kolundaki iri sert kıllar uzaktan bile seçilebiliyormuş. Komşularımızın dediğine bakılırsa ev lanetlenmiş artık. Aslında mahallenin tüm yaşlıları böyle düşünüyormuş... Evi yakmayı düşünenler bile varmış içlerinde. Gece-leri evin lambaları hep kapalıymış. Sonra sonra şüphelenmeye başlamış konu komşu. Gündüzleri güneş ışığının içeri sızmaması için sokağa bakan pencereleri tahtalar çakarak körleştirmiş adam. Geç saatlerde huzursuz sesler geliyormuş evin içinden. Bu evin altında yıllar önce uğursuz bir dut ağacı varmış. Bu ağaç garip iri böceklerle kaplıymış sürekli. Habersizce, bir gece yarısı kesmişler dev ağacı." Soluksuz konuşan adam, tüm bu sözlerden sonra susamış gibi dudaklarını yaladı.

"Yani şu tam karşımızdaki köhne ev..." dedi kadın, şaşırarak.

"Evet, o ev... Kesmişler ağacı ve ağaçtan fışkıran kan evin bulunduğu alanı tamamen kaplamış. Bu eve gelip yerleşen herkes önce uykularında korkulu rüyalar görmeye başlamışlar, sonra gerçek yaşamlarında çıldırtıcı sonlar yaşayarak hayata veda etmişler. Ama söylenti bu, sakın inanma tatlım."

"Buraya geldiğimizden beri mahalle kadınlarının beni garip şekilde süzüşlerini şimdi anlıyorum," dedi kadın. Karşılarında hareketsiz duran eve doğru baktı.

"Umursamamalı fazla," dedi adam. Çayından bir yudum daha aldı ve yuttu.

Sesler Çağırıyor

Aradan altı ay geçmişti. Adam çalıştığı ofise gidip geliyor, kadın her zamanki gibi ev işleriyle uğraşıyordu. Alışılmış yaşamları sürüp giderken, kadın bir gece sırtında keskin bir acıyla uyanıp doğruca banyoya koşmuştu. Elini sırtında gezdirirken parmakları uzun ve sert bir kıla çarpmıştı. Sırtında böyle büyük bir kılın çıkması içini ürpertmiş, kalbini terli bir yarış atının gibi hızlandırmıştı. Kılın bulunduğu yerden kırmızı yeşil bir irin sızmıştı. Kadın, dev boy aynasına doğru dönerek parlak cımbızıyla kılı yakalamış, tutup acıyla çıkartmıştı onu. Küçük bir çığlık atmıştı bunu yaparken. Kocas o sırada uyuyor, ölümle uyku arasındaki köprüde tek başına geziniyordu.

Kadın, kolunu arkasına uzatarak tuvalet kâğıdıyla sildi çıkan sıvıyı. Çok korkmuştu. Bir rüyada olmak ve kendisine seslenen eşinin sesiyle uyanmak istiyordu. Aynada hafif yamulan suratına bir tokat attı. Gerçekti. Yaşıyordu. Eğilip elini yüzünü yıkadı ve yatak odasına geri döndü. Bir süre sonra tekrar uykuya daldı.

Sonraki günler tedirgin bir bekleyiş yerleşti kadının yüzüne. Eşine anlatmamıştı yaşadıklarını. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu ona karşı. Bir gün merakına yenildi ve eşine karşılarındaki evle ilgili sorular sormaya başladı yine.

"Sevgilim," dedi kadın, "şu ev hakkında başka bilgi edinebilir mi?"

Adam şaşırmıştı, "Yoo," dedi, "kimseyle konuşmadım uzun zamandır. Neden sordun?"

"Bir nedeni yok, geceleri korkuyorum sadece, uykum bir karabasana dönüşüyor kimi zaman."

"O evde yaşayan kimse olduğunu sanmıyorum artık. Bundan eminim. Ne ses var ne de bir ışık."

Kadının içi rahatlamıştı bir an için.

"Peki, hiç garip bir şeyler oldu mu hayatında, benim farkına varamadığım?" dedi adam.

"Buraya taşındığımızdan beri benim rüyalarıma giren o iğrenç böcek..." dedi kadın. Cümlesini tamamlamamıştı. Elindeki çakmağı sinirle çeviriyor, üst üste attığı ayaklarını yukarı aşağı sallayıp duruyordu.

"Uykularımın içinde bir böcek gelip konuşuyor benimle. Sesler geliyor, ışıklar yok oluyor, dünya kararıyor. En ihtiyacım olduğu anda sen de olmuyorsun yanımda. Bağırıyorum sana, ama duymuyorsun beni. Tatlı tatlı uyuyorsun. Bense derin acılar çekip toprağa doğru gömülüyorum."

"Seninkisi sadece bir rüya," dedi adam, onu rahatlatmak için gülümseyerek. "Korkmana hiç gerek yok..."

Tüm bu konuşmaların geçtiği sırada, mutfaktaki masanın altında, kadınla adamın ayaklarının kesiştiği yerde bir garip böcek, sıkıntıyla kıvranıp yerini değiştiriyor, eve doğru ilerlemeden önce iki ayağını –sanki sevinçle– birbirine sürtüyordu.

ALTAY ÖKTEM

Oyun

Bayan Ruth, "Bu odanın hali ne böyle," diye bağırmaya başladı. "Çabuk topla şu oyuncakları..."

"Sadece tren yoluyla şu araba kalsa olmaz mı anne?" diye sordu oğlu. "Oyun oynuyorum... Kaçaklar kuzeye doğru gidiyorlar. Bir kurtulsunlar, bütün oyuncakları kaldıracam..."

"Çabuk diyorum... Dağınıklık istemiyorum artık. Bir tane ıvır zıvır kalmayacak ortalıkta..."

"Ama anne..."

Bayan Ruth, çocuğun konuşmasına bile fırsat tanımadan koltuk değneğini oyuncakların üstüne doğru salladı. Trenin vagonları, raylar odanın içine dağılırken araba hızla yatağın altına doğru ilerlemeye başladı. Hıçkırıklara boğularak ağlamaya başlayan çocuk "Araba," dedi, "araba kuzeye gidecekti... Bütün oyunu bozdun işte..."

"Kuzeymiş..." dedi annesi alaycı bir ses tonuyla. "Eşek kadar adam oldun, hâlâ kuzey diye bir yön olmadığını öğrenemedin... Çabuk topla şu döküntüleri..."

*

Araba hızla ilerlerken, "İlk kavşaktan sağa dön, kuzeye gidiyoruz," dedi adam.

Kadın gülümsedi. "Şaka yapıyorsun herhalde. Kuzey diye bir yön olmadığını bilecek yaştayım."

Kadının gülümsediği anda, karşılık verme ya da paylaşma isteğinden, belki de ihtirastan... artık her nedense; adam da gülümsemişti. İşte o gülümseme yapışıp kaldı yüzünde.

"Kuzey diye bir yön vardı. Çok iyi hatırlıyorum."

"Ben de buna benzer bir şey duymuştum. Ama yıllar önceydi. Küçükken, yani kırmızı bir atkımın olduğu ve annemin beni kıskanmadığı yaşlardayken... Gerçekten bunu duydum mu, yoksa çocukluk işte, uydurdum mu... bilmiyorum."

"Olduğundan eminim."

"Belki de rüyamda görmüşümdür. İnsanın gördüğüne emin olduğu, ama bir süre sonra gerçek mi, rüya mı olduğunu ayırt edemediği durumlar vardır ya..."

"Onlar genelde gerçek oluyor. Rüya çok daha belirsiz bir şey. Belli belirsiz!"

"Annemi hatırlıyorum ama, atkıyı da."

"Kavşağı geçiyoruz."

"Boşver. Bir sonraki kavşaktan sağa döneriz, o da aynı şeye çıkar... ku..."

"Kuzeye."

"Yön değişmez nasıl olsa. Yalnızca biraz gecikiriz. Sakıncası var mı?"

Yüzüne yapışıp kalan gülümsemenin hâlâ bir maske gibi asılı durduğunu fark etti adam. İfadeyi yüzünde unutmuştu. Yüzünün eski haline dönmesi için küçük bir çaba harcaması yetti.

"Sakıncası yok. Olsa da bir şey değişmez artık, kavşağı geçtik."

"Bir sonraki kavşağı görebiliyorum. Bu kadar yakın olduğunu tahmin etmemiştim."

"Rüyadan söz edince zaman çabuk geçti."

"O zamanlar sarı, uzun saçlarım vardı. Annem her sabah tarardı. Hayatım boyunca iki kez, yalnızca iki kez öğleden sonra taradı."

"Yıpratıcı," dedi adam. Bu kez gülümsemedi. Çünkü gülüm-

semenin yüzünde unutulup kalma riski vardı.

"Biliyorum," dedi kadın. "Büyümeyi geciktirici etkisi var."

"Saçların öğleden sonra taranmasının mı? İlginç."

"Hayır, rüyaların. O tarz rüyaların yanı."

"Büyümeyi değil de, gerçeği fark etmeyi geciktirir belki."

"Aynı şey değil mi?"

Her şeyi göze alıp gülümsedi adam. "Galiba aynı şey!"

Kavşağa yaklaştıklarında arabayı durdurmasını istedi. "Bagajdan atkımı alacağım," dedi. "Çok üşüdüm."

Kadın şaşırılmıştı. "Bagajda atkı olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Pes yani! Bu benim arabam."

"Senin araban olması imkânsız. Buraya trenle geldiğini söylemiştin."

"Nereye? Clivent'a mı?"

"Buranın Clivent olmadığını bilmen gerekir. Clivent'in kırk beş mil güneybatısında'yız."

"Trenden söz ettiğimi hatırlamıyorum."

"Ama arabanın senin olduğu da kesin değil. Bu şartlarda bagajda atkı olup olmadığını bilemezsin."

"Gerçekten var mı?" Kadının cevap vermediğini görünce soruyu yineledi, ama biraz daha vurgulayarak; "Atkıdan söz ediyorum... Gerçekten bagajda atkı var mı?"

"Tuhaf olan da bu işte. Bagajda bir atkı var. Kırmızı olduğundan emin değilim, ama bagajda bir atkı olduğu kesin."

"Şunu alayım, ondan sonra konuşuruz. Gerçekten çok üşüyorum."

"Henüz bir karara varamadık ki..."

"Atkı üzerimdeyken karara varamaz mıyız?"

Ani bir frenle arabayı durdurdu kadın. "Acele et," diye seslendi kapıyı hızla açıp bagaja doğru koşturan adama. "Treni kaçıracağız."

Atkıyı alıp tekrar koltuğuna oturduğunda "Teşekkür ederim,"

diyerek gözlerini karla kaplı araziye çevirdi adam. Motor gürültüyle çalıştı yeniden.

"Kırmızıymış," dedi, gülümsedi kadın. "Yanılmışım işte. Daha önce de birkaç kez yanıldığım oldu ama hiçbiri bu kadar tahrik edici değildi."

Tuhaf bir ifadeyle baktı kadının yüzüne. "Renk körü olduğunu bilseler sana bu ehliyeti vermezlerdi. Yemyeşil. Basbayağı fıstıki yeşil işte."

Tuhaf tuhaf bakma sırası kadındaydı. "Atkıdan söz etmiyorum," dedi. Bakışlarını atkıdan aşağı doğru indirdi.

"Ha, o mu..." dedi adam. "Herkesinki kırmızı olmaz mı?"

"Genelde açık kırmızı olur. Seninki epey koyu. Bordoya yakın."

"Oyna istersen," dedi adam. "Bir sağa bir sola çekip hızla bırakırsan yay gibi sallanır."

"Dikkatimi dağıtma... Bir daha durursak, yani bagajdan bir şey daha almak istersen o zaman oynarım."

"Farkında mısın?" diye sordu adam, "yine kavşağı geçtik."

Kadının dişlerinin arasından yılan tıslamasına benzer bir ses çıktı; "Kahretsin!" "Kahretsin"in ilk hecesi tıslamaya benzemişti. Ön dişlerinin arası epey açıktı. Aynı Jane'inki¹ gibi. İlk hece oradan çıkmıştı muhakkak.

"Daha dikkatli olmamız gerekirdi," dedi adam.

"Dikkatimi sen dağıttın. Bir de oynamaya kalksaydım kavşağı bir tarafa bırak, kaza bile yapabilirdim. Arabanın dört silindirli olmasına güvenme. Devrilmesi an meselesi."

"Seninki yeşil mi?" diye sordu adam. "Yani atkıyla aynı renk mi?"

Kadının yüzüne hınzır bir gülümseme yayılmıştı. "Benimkinin rengi de koyu. Fıstıki yeşil olmadığından adım gibi eminim. Bayağı koyu, acı yeşil."

1. Büyük olasılıkla Jane Birkin'den söz ediliyor.

Adamın kahkahası bir anda yayıldı arabanın içine. Yolculuğun başından beri ikisi de böyle dolu dolu gülmemişti.

"Sadece rengi, değil mi? Tadı da acı değildir umarım."

"Bilmiyorum ki," dedi kadın. "Belim o kadar esnek değil, dilim ancak göbeğime ulaşabiliyor. Göbeğim de acı değil, belki biraz ekşi... belki."

"İkisi çok farklı," dedi adam.

Kadın heyecanla bağırды; "Bir kavşak daha var, hemen ilerde!"

Uzağı görebilmek için gözlerini kısıtı adam. Gözleri kısıkken kar da neredeyse siyah görünüyordu.

"Bari bunu kaçırmayalım."

"Kavşağa gelmeden duralım. Hem kavşağı kaçırmamak için dikkatimizi toplarız, hem de oyalanınız biraz. Ben yaylandırmak istiyorum."

"Ben de dillendirebilirim ama aynı anda yapabilir miyiz bilmiyorum, yani nasıl bir şekil alacağız?"

"Dışardan hoş görülmez."

"Evet. Vahşi hayvan sanabilirler. Arabanın iç döşemesinin zarar görebileceğini düşünebilirler. Hiç iyi olmaz bu."

"Kavşağı geçtikten sonra dursak... Belki şekil olarak fark eder."

"O zaman da kavşağı geçmiş oluruz. Amaca aykırı."

"Canım, bir sonraki kavşaktan döneriz, ne var bunda?"

"Doğru." Yeniden gülmeye başladı adam. "Kaçıyor mu sanki ku... ku..."

Bu kez gülme sırası kadındaydı. "Kuzey!" dedi. "Bak sen de unuttun işte."

O anda korkunç bir kar fırtınası başladı.

Telsizi masanın üstüne bırakırken "Yakalanmaları an meselesi," dedi şef. "Kesinlikle bu havada daha ileri gidemezler. Biraz önce kar küreyicilerin çığ altında kaldığını bildirdiler. Bu iyi. Kar yağ-

şı böyle sürerse yarım saat içinde yol kapanır."

"Ölmüşler mi?" diye sordu şef yardımcısı. "Yani kar küreyicileri?"

"Umarım ölmüşlerdir."

"Gerek yoktu. Telsizle arayıp yolu kürememelerini söyleyebilirdik."

"Çok salaksın, çok! İşte bu yüzden şef olamıyorsun... Kar kürenmesini durdurmak için meclisten karar çıkarmamız gerekir. Bu da en erken pazartesi günü olur."

"Çarşamba günleri de meclisin toplandığını duymuştum."

"Çarşambayı beklersek daha da geç kalırız. Şimdi hemen çık bölgesine gitmeliyiz."

"Evet, yolun kürenmediğinden emin olalım."

"Gerçekten salaksın sen. Çığdan kurtulan küreyici varsa yok etmeliyiz, anladın mı?"

"O zaman silahlarımızı alalım."

"Saçmalama. Silah sesi yeni bir çığın kopmasına neden olabilir. Ayrıca bütün kasabayı başımıza toplamak istemeyiz, değil mi?"

"Kim toplanacak ki? Bayan Ruth uyuyordur bu saatte. Bankacı da öldürsen o delikten dışarı çıkmaz. Kimseye emanet edemez paracıklarını."

"Adam haklı, Ruth'un oğlu çok da güvenilir bir tipe benzemiyor."

"Paraları emanet edeceği başka kimse de yok. Aslında adam gerçekten çaresiz. Üç kişilik bir kasabada yaşamak zor."

"Beş kişilik," diye düzeltti şef.

"Beş mi? Haydutları da mı sayıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Biz de bu kasabadanız, unuttun mu?"

"Aslında dört de kar küreyicisi vardı, kadere bak, nüfus neredeyse yarıya indi bir anda. Hayat gerçekten tuhaf."

"Acele etme. Belki bir kısmı henüz sağdır. İşimizi tamamladıktan sonra yeniden hesap yaparsın. Emniyeti sağlayan biziz. Sa-

yıyı tam olarak bilmeliyiz."

Şef yardımcısı gözlerini hafifçe kısarak aynaya baktı, saçlarını düzeltti. Tok, vakur bir ses tonuyla "Ben hazırım şef," dedi.

Çıkıldılar.

"Kavşağı döndükten sonra durmamız hiç de iyi bir fikir değildi. Umarım ileride yeni bir kavşak vardır."

"Vardır."

"Bu gidişle treni kaçıracağız."

"Trene binmemiz şart mı?"

"Bu senin fikrindi. Atkıyı almak için arabadan indiğimde acele etmemi, yoksa treni kaçıracağımızı söylemiştin."

"Rüya olmasın?"

"Rüya gördüğümü sanmıyorum. Söyledin, çok iyi hatırlıyorum."

"Senden söz etmiyorum. Ben rüya görmüş olabilirim. Çocukken insanlar trenli rüya görebilir."

"Şimdi bir rüyaya mı yetişmeye çalışıyoruz?"

"Elbette hayır. Bu civarda bir tren istasyonu olduğunu da sanmıyorum."

"Ben nasıl trenle geldim o zaman?"

"Sen Clivent'a trenle gelmiş olmalısın. Yani istasyon kırk altı mil geride."

"Kırk beş!"

"Kırk altı. Bir mil daha yol aldık."

"Bu gidişle istasyon hep kırk altı mil geride kalacak. Çok yavaş ilerliyoruz."

"Kar fırtınasından."

"Rüyada gördün mü bunu da?"

"Kar fırtınasını mı?"

"Evet."

"Görmedim. Annem söz etmişti saçımı tararken."

"Ne konu ama; sabah sabah kar fırtınasından mı söz etti?"

"Öğleden sonraydı."

"Diğer öğleden sonra hangi konudan söz etti; yani ikinci ve son olanda?"

"Bu ikincisiydi zaten. İlkinde kanguruların cepleri olduğunu söylemişti."

"İnandın mı peki?"

"Anneme mi? Hiçbir zaman!"

"Onunki de aynı renkte miydi; acı yeşil?"

"Anneminki mi?"

"Evet."

"Eflatundu. Hatırladığım kadarıyla çok kuruydu."

"Dillenmez o zaman. Tahriş eder."

"Kavşağı görebiliyor musun?"

"Ne kavşağı... Bu kar fırtınasında burnumun ucunu göremiyorum."

"Kavşağın olduğunu varsayabiliriz."

"Ama yaklaştığımız şüpheli. Çünkü yol kapandı. Gidemiyoruz."

"Motor sıcak ama."

"Soğuması zaman alır."

"Trene yetişmemiz imkânsız. İlerde bir istasyon varsa bile, biz oraya ulaşamayacağız."

"Ku... Kuzeye de gidemeyeceğiz. Bu sonumuz olur."

"Neden?"

"Nedenini tahmin bile edemiyorum."

"Mahvolduk o zaman."

Kadının yüzüne yoğun bir çaresizlik duygusu çökmüştü. Te-
dirgindi.

"Oyalanalım," dedi. "Ama bu kez öne arkaya yaylandırmak istiyorum."

"İmkânsız," dedi adam. "Yaylar bozulur."

"Aynı yöne yaylandırmaktan sıkıldım. Çok tekdüze."

"Parmağınla üstüne bastır o zaman. Çekince iz kalır. Eğlencelidir."

"İstemiyorum. Aşırıya kaçmamalıyız. Sen dillendir istersen, oyalanırsın."

"Kuru olmasından korkarım, anneninki gibi. Yaralanmak istemem."

"Kuru olmadığını biliyorsun."

"Ya onun da rüyayla ilişkisi varsa? Aslında kuru olduğu halde çocukken gördüğün rüyadan dolayı ıslak gibi hissediyorsan? Risk girmek istemem."

"O zaman kar fırtınasını seyredelim."

"Kanırıtsam olur mu?"

"Daha birbirimizle yeni tanıştık, ileri gitmeyelim. Fırtına diller de kavşağı bulursak, o zaman belki."

"Kavşaktan önce durup kanırtırım. Bu iyi."

"Ancak kavşağı geçtikten sonra durabiliriz."

"Ama kavşağı geçmiş oluruz o zaman."

"Daha önce de yaptık."

"Doğru. Denediğimiz bir şey bu. İnsanı ürpertmiyor."

Beraberce kar fırtınasını seyretmeye koyuldular. Hava gittikçe soğuyordu. Adam atkıya iyice sarındı. Kadın biraz daha dayanıklıydı, ama o da üşümeye başlamıştı. Bagajda başka bir atkının olup olmadığı ise tam bir muammaydı.

Çığın düştüğü yerde hayat belirtisi yoktu. Yol boyunca ne bir ceylana, ne de "dede" denen kara ayılara² rastlamışlardı. Elbette kar küreyicilerinden de eser yoktu.

"Yol tamamen kapanmış," dedi şef yardımcısı. "Canlı bir kar küreyicisine de rastlamadığımıza göre kasabanın nüfusunu 'beş'

2. John Smolens'in *Soğuk* adlı romanına gönderme. Romanda Woo-San adlı Uzakdoğulu, kara ayılara "dede" diyor ve ruhlarının ölmediğine inanıyor.

olarak kayıtlara geçebiliriz."

"Acele etme," dedi şef kararlı bir ses tonuyla.

"Bu çığdan kurtulmuş olduklarını düşünmüyorsun herhalde."

"Kar küreyicilerinden söz etmiyorum."

"Ya?"

"Haydutlar. Şu anda kasaba sınırları içindeler. Nüfus şimdilik yedi."

"Kötü bir oran," dedi şef yardımcısı, sesi titriyordu.

"Evet. Beş namuslu insana iki haydut düşüyor... Yani..." Parmaklarıyla oranı hesaplamaya çalıştı.

O sırada şef yardımcısının dudakları da mırıl mırıl oynuyordu. "Yüzde otuz," diye bağırdı aniden.

Şef, yardımcısının kendini kanıtlama çabasına gülüp geçti. "Yüzde yirmi sekiz nokta beş yüz yetmiş bir bin dört yüz yirmi dokuz," dedi. O meşhur cümleyi de yapıştırdı hemen; "İşte bu yüzden şef olamıyorsun!"

Şef yardımcısı bozulmuştu ama belli etmemeye çalıştı; "Toplumun yüzde yirmi sekiz nokta beş yüz yetmiş... küsuru haydutlardan oluşuyor. Nasıl bir dünyada yaşıyoruz? İnanılır gibi değil."

"Oranı aşağı çekmek zorundayız. Bizim görevimiz bu."

"O zaman istasyona doğru gidelim, trene yetişmeye çalıştıklarından eminim."

"En yakın istasyon Clivent'ta. Zaten o taraftan geliyorlar. Trene binmek için geri dönmeleri gerekir."

"Mantıksız olur bu."

"O zaman kavşaktan sağa dönüp kuzeye ilerlemişlerdir."

Şef şaşkınlıkla baktı yardımcısına. "Olacağı buydu işte!"

"Neyin olacağı?"

"Senden söz ediyorum. Sonunda rüyalara gömüldün. Ku... neydi o söylediğin?"

"Kuzey."

"O ne şimdi? Sağa dönünce oraya gidildiğini de nereden çıkardın?"

"Yön. Emin değilim ama öyle bir yön olduğunu hatırlıyorum."

"Büyük ihtimalle, çocukluğunda gördüğün bir rüyadan kaynaklanıyor bu. Bölgenin özelliği."

"Bu bölgenin mi? Clivent civarının..."

"Evet. Kuzey Eicher'e³ kadar uzanan seksen millik bölgede rüyalar etkilidir."

"Sen de söyledin işte."

"Ne söyledim?"

"Kuzey dedin."

Pişkin pişkin gülümsedi şef. "Böyle bir şey söylemediğime eminim. Hem söylesem ne olacak ki? Sonuçta ben de buralıyım, rüyaların etkisinde kalmam çok normal."

Ve lafı gediğine koydu: "Sen gerçekten salaksın. Bu gidişle şefliği ancak rüyada görürsün."

"Kar fırtınası dinmezse hiçbir yere gidemeyiz. Burada çakılıp kalacağız böyle," dedi adam. Sesi olabildiğince umutsuzdu.

"Moralini bozmak istemem ama, fırtına dinse bile yollar kendiliğinden açılmaz. Kar küreyicilerinin gelmesi gerek."

"Kar küreyicilerinin bizi görmesi iyi olmaz, ihbar edebilirler."

"Doğru, sonuçta kaçacağız."

"Ama kaçamıyoruz."

"İyi tarafından düşün; bu durumda bizi yakalamaya da gelemizler."

"Karlar kürenirse gelebilirler."

"O zaman biz de kaçabiliriz. Şartlar eşit."

"Nereden geleceklerini bilmiyoruz. Ya bizim kaçtığımız yönden gelirlirse? O zaman buna kaçmak diyemeyiz."

"O yüzden mi kuzeye gidelim dedin?"

3. Aslında Kuzey Eicher diye bir yer yok. Yine aynı romanda, *Soğuk*'ta geçen hayali bir kasabanın adı.

"Evet. O yönü bildiklerini sanmıyorum. Hem ilk seferde söyledin, farkında mısın?"

"Neyi?"

"Kuzeyi."

"Alışmış olmalıyım. Yıpratıcı bir şey bu."

"Ben alışmak istemezdim."

"Kim ister ki?"

"Üşümüş olmalısın. Bak, soğuktan rengi değişti, artık acı yeşil olduğunu iddia edemem."

"Atkıyı diyorum, biraz da bana versen."

"Sırayla sarıyalım. Bu iyi bir fikir."

"Hangimizden başlayacağız?"

"Bunun için kura çekmek zorundayız. Ama elimizde kura çekmeye yarayacak bir obje yok."

"Salya akıtmaca oynayalım. Kazanan ilk olsun."

"O nasıl bir oyun? Vian'la⁴ hiç tanışmadım. Doğal olarak bu oyunu tarif etme fırsatı da olmadı."

"Ben de tam olarak hatırlamıyorum."

"Biz rasgele akıtalım. Bir sonuca ulaşabiliriz belki."

"Denemeye değer."

İkisi de aynı anda başlarını öne eğip salya akıtmaya başladılar. İlk sıkılan kadın oldu; "Başka bir yöntem bulalım. Salya akıtmaca daha çok Akdeniz ülkelerine özgü bir oyun. Burası için fazlasıyla can sıkıcı."

"İşlediğimiz suç neydi? Belki ondan bir oyun çıkartabiliriz."

"Emin değilim."

"Öyleyse peşimizde birilerinin olduğu kesin değil. Onların da emin olmama ihtimalleri var."

"Onlar dediğin kim?"

"Peşimizdekiler."

4. Boris Vian'a gönderme yapılıyor. *Yüreksöken* adlı romanda ikizler "salya akıtmaca" adlı bir oyun oynarlar.

"Peşimizde olduklarına göre eminlerdir. Biz de emin olsak fena olmaz."

"Vidaları sıkıştırmıştım."

"Bu suç değil ki."

"Ama beceremedim."

Kadının yüzü asıldı. "O zaman iş değişir!"

"Trenden inmeden önce miydi?"

"Trene hiç binmediğim konusunda iddiaya girebilirim. Sen uyduruyorsun bunu. Hem unutma, bagajda atkılı olduğunu da bildim."

"Bu senin haklı olduğunu gösterir."

"Öyleyse sen bile inmiş olabilirsin trenden."

"İnmez olaydım," dedi kadın. "Yani indiysem eğer..."

"Başka bir suç hatırlıyor musun? Birlikteyken suç işlemiş olabilir miyiz?"

"Hiç birlikte olmadık ki," dedi kadın. "Yalnızca yaylandırıdım, bu aramızda bir bağ olduğunu göstermez."

"Birlikte yolculuk yaparken demek istemiştım." Gülmeye başladı... Birden gülmesinin yüzünde takılı kalabileceğini hatırladı, hemen toparladı. "Ona bakarsan ben de dillendirdim... Kanırtmış olma ihtimalim bile var, tam olarak hatırlamıyorum. Ama bunlar bir şey ifade etmez."

"Birlikteyken arabadan inmedik ki. Suç işlediysen birbirimize karşı işlemişizdir."

"Bu da emniyet güçlerini ilgilendirmez."

"Birbirimizden şikâyetçi olmadığımız sürece evet. Şikâyet etmek için de meclise dilekçeyle başvurmamız gerekir. Bir dilekçenin altına imza attığımı sanmıyorum."

"Ben de atmadım."

"Öyleyse bu olanlar gerçek değil."

"Bence de değil. Boşuna kuruntu yaptık."

"Kar fırtınası da mı gerçek değil?"

"Muhtemelen."

"Arabayı çalıştırıp ilerleyelim. Yol açıksa kar fırtınası gerçek değildir."

"Yol gerçek mi bakalım!"

"Bak bu tartışılır işte!"

"Geri dönmek zorundayız," dedi şef. "Yol kapalı olduğuna göre ilerleyemeyiz."

Şef yardımcısı yumruğunu direksiyona geçirdi; "Kahretsin! Göz göre göre elimizden kaçıyorlar."

"Kaçamazlar," dedi şef. "Ama biz de ilerleyemeyiz. En iyisi kasabaya dönüp yolların açılmasını beklemek."

"Kim açacak ki?" diye sordu şef yardımcısı. "Kar küreyicileri öldü."

"Baharı beklemek zorundayız. Havaalar bir ısınsın..."

"Ya onlar? Haydutlar yanı?"

"Bahardan önce onlar da kıpırdayamaz. Geri dönmeleri de çok zor. Dönüş yolu da kapanmıştır çoktan."

"Biz... Biz dönebilecek miyiz peki?"

"Ben de ne zamandır bunu düşünüyordum." Kolunu yardımcısının omzuna attı, şefkatle baktı; "Her zaman umut vardır. Bu benim hayat felsefem!"

"Hiç söz etmemiştin."

"Şimdi farkına vardım."

"Şimdi dönemezsek baharı beklemek zorunda kalırız. Açlıktan ölme ihtimalimiz var."

"Çoğu yerde o ihtimal vardır."

"Yalnızca Afrika ülkelerinde vardır."

"Ülkelerden değil, bölgelerden söz ediyorum. Yüzölçümü olarak bakarsan dünyanın büyük kısmında açlık sorunu var. Çölde ne yiyeceksin mesela?"

"Kimse yaşamıyor ki!"

"Yaşayanların hepsi açlıktan öldüğü için şu anda kimse yaşa-

mıyor. Yaşasalar, yine açlıktan ölürlər."

"O zaman da kimse yaşamıyor sayılır. Açlıktan ölen birini ölü olarak kabul etmek zorundayız."

"O yüzden kimse yerleşmiyor oralara."

"Belki de yerleşip ölmüşlerdir. Bu şartlarda nesil devam edemez."

"Bu sorunu çözmez ki."

"Biliyorum."

"Bahara kadar aç kalamayız."

"Dönmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Onlar da açlıktan ölür."

"Kimler... Çöldekiler mi?"

"Hayır. Haydutlar."

"Keşke."

"Suçlu oranı düşer. Yüzde sıfıra iner bir anda."

Şef gülümsedi. "Kedi olalı bir fare yakaladın işte. Yüzde sıfır, gerçekten yüzde sıfır. Bu kez doğru hesapladın."

"Bizi kurtarmaya gelen olmaz, değil mi?"

"Yol kapalıyken gelemezler."

"Doğru. Bahardan önce kimse yola çıkamaz."

"Baharda gelecekleri de şüpheli."

"Neden?"

"Bankacı o delikten çıkmaz. Bayan Ruth ise koltuk değnekleriyle yürüyor."

"Buraya gelmesi uzun sürer."

"O gelene dek yeniden kış başlar."

"Ruth'un oğlunu saymıyorum bile."

"İsabetli."

"Kar küreyicileri de öldü. Kayıtlara geçtik öldüklerini."

"Keşke acele etmeseydik."

"Bir şeyi değiştirmes ki!"

"Kesinlikle değiştirmes. Ama deneyebilirdik."

"Artık çok geç."

"Öyleyse motoru çalıştır. Dönmeyi deneyelim."

"Arabanın yönünü de değiştirmeliyiz."

"Ya da geri viteste gideceğiz."

"Boynumuz tutulur."

"Sırayla bakarız."

"Ya sırayı karıştırırsak... Gereksiz yere sorun çıkar aramızda."

"Doğru. Riskli olur."

"O zaman işler arapsaçına döner."

"Sıra karışırsa mı?"

"Önemli bir sorun bu. Sana Yirmi Üçüncü Madde'yi anımsatacağım. İki taraf arasında çözülmemeyen bir anlaşmazlık olduğunda düello kuralı uygulanır."⁵

"Bu havada zor."

"Silahımız da yok."

"Birbirimize sırtımızı dönüp on adım atacak alan da yok. Kara saplanırız."

"Tek çıkar yol arabayı ters yöne çevirip yola çıkmak."

"Gücümüz yetmez."

"Biliyorum. Baharı beklemek zorundayız."

Bayan Ruth çığlık çığlığa bağırmaya başladı. "Yürüyorum. Koltuk değnekleri olmadan da yürüyebiliyorum artık."

Oğlu koşarak girdi odaya; "Anne... Yürüyorsun. Sevinçten uçmak üzereyim."

"Uçmanı istemiyorum."

Oğlanın yüzü asıldı. "Ne yapacağıma hep sen karar veriyorsun."

"Uçmanı istemiyorum, o kadar."

"Zaten uçacağım yok. Ağzımdan öyle çıktı."

5. W. S. Burroughs'a gönderme. Düelloyu öngören Yirmi Üçüncü Madde, *Şans Hayaleti*'nde geçiyor.

"O zaman sorun yok."

"Sorun var. Beni yönlendirmeyi bırak."

"Yönlendirmezsem uçarsın."

"Niye uçayım? Düşme ihtimali olduğunu biliyorum."

"Çocuklar riski sever."

"Ben yetişkinim."

"Bazı yetişkinler de sever."

"Ben sevmem."

"Uçmayacağın anlamına gelmez bu."

"Uçacağım anlamına da gelmez."

"Bir kere uçtun ama."

"O rüyaydı."

"Neyi değiştirir?"

"Uyandıktan sonra uçmadım hiç."

"Uyandığına emin misin?"

"Tanıklarım var. Şefe sorabilirsin."

"Şefi bulmak zor. Yine görevdedir."

"Görev bitince döner."

"Ah, küçük oğlum benim; görev hiç bitmez!"

"Bizimki bitti ama."

"Bitmedi. Bomboş oturmak zamanın akış hızını sınamaktır."

"Sonra ne olacak?"

"Görev bitince mi? Zaten ölmüş olacağız."

"Hayır, zamanın akış hızını sınavınca?"

"Tespit etmiş olacağız, yetmez mi?"

"Neye yarayacak?"

"Tanrı bilir."

"O zaman karışmayayım."

"İyi edersin."

Bayan Ruth koltuk değneklerini aldı, koltuğunun altına yerleştirip bahçe kapısına doğru yürümeye koyuldu.

"Değneksiz yürüyebiliyordun biraz önce."

Gülümsedi Bayan Ruth, "Biraz önce," dedi. "O biraz önceydi."

Şimdi zaman geçti ve geriye döndük."

"Hep böyle mi olur?" diye sordu oğlu. Şaşkınlık içindeydi.

"Hep diyemeyiz. 'Hep' tanrıya mahsustur. Biz 'çoğu zaman' diyebiliriz ancak."

"Anlıyorum," diye cevap verdi. Anlamadığını gizlemesi tek çıkar yoldu.

"Kar fırtınası durduğuna göre inip kuzeye doğru yürüyebiliriz."

"Donarız."

"Arabanın içinde oturursak da donacağız."

"Atkıyı bana verme zamanı gelmedi mi artık?"

"Kura çekmedik."

"Biliyorum. Yine de üşüyorum."

"Başka bir atkı var mı diye bagaja bakmak akıllıca olur."

"Yeşil olmamasından korkarım."

"Rengi tamamen değişmez. Biraz açılır, o kadar."

"Ben atkıdan söz ediyorum."

"Ben de."

"Soğuk yünü etkilemez."

"Yalnızca deriyi mi etkiler?"

"Kasları ve sinirleri etkilediğini de duymuştum."

"Kasların ve sinirlerin de rengi açılır mı?"

"İnceleyebiliriz."

"İnceleyebilmek için bir yerimizi kesmemiz gerekir."

"Benimkinin derisi ince. Diklenmesini sağlarsak altındaki kasları görebiliriz."

"Bu soğukta diklenmez ki."

"Kanırtırsan diklenir."

"Denemeye değer."

"Ben arkamı dönüp ellerimle topuklarımı tutayım."

"Kanırtabilmem için topuklarının serbest kalması gerek."

"Bunu hoş karşılamam."

"Çapraz dursak?"

"Mümkün değil."

"Bu şartlarda kanırtamam."

"Kasları göremeyeceğiz. Yine çaresiz kaldık."

"Başka bir çözüm olmalı."

"Kuzeye yürüyelim. Hava ısınırsa diklenir."

"Kuzey sıcak mıdır?"

"Sanmıyorum."

"Kesinlikle çaresiz kaldık."

"Kesinlikle."

"Şu vidaları iyice sıkıştırsaydın bunlar gelmezdi başımıza," dedi kadın. Sesi çaresiz ve bitkindi.

"Böyle olacağını ummamıştım."

"Oldu işte."

"Onu demiyorum. Bacağının kırılacağını..."

"Kimin bacağı?"

"Bayan Ruth'un. Benim yüzümden."

"Onun vidasını mı iyi sıkıştırmadın, Bayan Ruth'un?"

"Koltuk değneğinin."

"Bayan Ruth'un koltuk değneği mi vardı?"

"Evet. Vidasını iyi sıkıştırmayınca değnek açıldı. Bayan Ruth... Aman Allahım! Düşünmek bile istemiyorum..."

"Düştü mü?"

Adamın gözleri yaşarmıştı. Cevap veremedi, yalnızca başını sallamakla yetindi.

"Ve bacağı kırıldı, öyle mi?"

Adamın başı hâlâ sallanıyordu.

"Ama bacağı kırılmadan önce koltuk değneği kullanmamalıydı. Doğru bir tercih değil."

Adamın başı hâlâ sallanıyordu.

"Görevi neydi Bayan Ruth'un? Yani koltuk değneği kullanması görevine engel oluyor mudur?"

Adamın başı hâlâ sallanıyordu.

"Sen de her şeye 'evet' diyorsun."

Adamın başı hâlâ sallanıyordu.

"Buna da mı evet diyorsun? Ne yalan söyleyeyim, sana hak veriyorum."

Başını durdurmak için küçük bir çaba harcaması yeterli oldu. "Bayan Ruth," dedi, "zamanın akışını sınamakla görevlidir. Bazen geriye gittiğinin de farkındadır muhakkak."

"Zavallı kadın!"

"Peki sen niye buradasın?"

"Trenden indiğini görünce yalnız bırakmak istemedim seni."

"Önceden tanıyor muydun?"

"Çok önceden. Annemin kangurulardan söz ettiği o öğleden sonra var ya..."

"Evet."

"O gece rüyamda seni görmüştüm. Trenden iniyordun ve ben boynuna atlayıp sarılıyordum sana."

"Şimdi iş değişti."

"Annem bu rüyayı unutmam için kangurulardan falan söz etti."

"Ne zararı olur ki?"

"Kanguruların mı?"

"Hayır. Trenden inen bir adamın, yani benim boynuma sarılmanın."

"Çok küçüktüm o zaman. Yaylandırmam uygun olmazdı."

"Sadece boynuma sarıldığını söylemiştin."

"Rüyanın devamını anlatmadım ki."

"Annene mi?"

"Evet. Ama o anladı sanırım."

"Anlayamaz."

"Ya aynı rüyayı o da gördüyse?"

Bir anlık dalgınlığına geldi ve yine kafasını sallamaya başladı adam. "Bak bunu düşünmemiştim..."

Kafası sallanıp duruyordu.

"Bu olaylar durumumuzu açıklıyor," dedi adam. Kafası hâlâ sallanıyordu.

"Ama çözüm belli değil henüz."

"Sanırım çözüm yok."

"Belki de tek çözüm baharı beklemek. Yollar açıldığında bir tren gelir muhakkak."

"Bahara kadar açıktan ölürüz."

"Bagajda yiyecek bir şeyler vardır belki."

"O zaman kurtuluruz," dedi adam. Kafası yeniden sallanmaya başladı.

Kapı aniden açıldı. Bayan Ruth, "Sen hâlâ toplamadın mı bu oyuncakları," diye bağırarak çocuğun üstüne yürümeye başladı. O anda koltuk değneği polis arabasına takıldı, plastik araba yamulurken dengesini kaybeden Bayan Ruth odanın ortasında yuvarlanmaya başladı. Derken bir sessizlik oldu... Bayan Ruth, inlemeye benzer tuhaf bir ses çıkardı ve halının üstünde yığılıp kaldı. Çocuk yavaşça annesinin yanına yaklaştı, yüzünü kendisine doğru çevirdi... O anda çocuğun çığlığı kapladı odayı. Tren rayı kadinın ağzından girmiş, ensesinden dışarıya doğru fırlamıştı....

"Bir sarsıntı oldu," dedi adam. Kafası hâlâ sallanıyordu.

"Önemli değil," dedi kadın. "Büyük ihtimalle tren istasyona yaklaşıyordur. Rayların sarsıntısını hissetmişsindir."

"Umarım öyledir."

"Umarım..."

Sağdaki ilk yola sapıp kuzeye doğru ilerlemeye başladılar. Her yer günlük güneşlikti. Karlar erimiş, rüyalar etkisini yitirmişti.

"Hâlâ Kuzey Eicher'de miyiz?" diye sordu kadın. Adam yeniden gülümsemeye başladı;

"Kimin umurunda?"

"Evet," dedi kadın... "Kimin umurunda..."

Çocuğun yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Oyun asıl şimdi başlamıştı...

Ellerinizi Arkanızda Tutun!

ONU BİR YAZ GÜNÜ TANIDIM. Gökyüzündeki bulutları omuzlarına almışçasına ezik yürüyordu. Etrafındaki ağaçlar da ona bu zahmetli işte yardım etmek istercesine dallarını bükmüş, onun gibi eğilmişlerdi. Her yerde yerçekiminin o yararlı tutsaklığı hissediliyordu; ağaçlarda, demir ayaklarını asfalta iyice gömmeye çalışan banklarda, adamın bükük sırtında, hatta yere iyice yapışmış gibi görünen gökyüzünde bile.

"Şunu bir dakika tutar mısınız?" dedi bana.

"Pardon? Bana mı seslendiniz?"

"Evet, siz. Çok yoruldum. Bir dakika tutabilir misiniz şunu?"

Bana uzattığı kollarına baktım. Boştu.

"Affedersiniz, anlayamadım. Neyi tutacağım?"

"Görmüyor musunuz? Bunu işte! Tutun azıcık ne olur."

Bir kaçıkla karşı karşıya olduğumu düşündüm. Bir an bu ıssız, büyük parktan kaçmak geldi aklıma ama peşimden koşup beni yakalayabileceği ihtimali ayaklarımı yere çiviledi. Ben şaşkın şaşkın bakınırken, o bin bir zahmetle bana doğru iki adım atmış, yanıma gelmişti bile.

"Lütfen, sadece bir dakika," demesiyle kollarıma bir ağırlık bırakması bir oldu.

Küt diye yere yapıştım.

"Bu da ne? Neler oluyor? Bana ne yaptınız?"

Bir yandan da bana yüklediği ağırlığı atmaya çalışıyordum. Soğuk, yapış yapış bir şey vardı sanki kollarımda; çok ölü, çok

ağır, çok soğuk, çok... çok... çok tanımlanamaz. Ama gözlerimi ne kadar açarsam açayım göremiyordum onu.

"Korkmayın, sadece bir dakika," dedi adam.

Üzerinden büyük bir yük kalkmışçasına derin bir oh çekti. Kan dolaşımını düzenlemek istercesine kollarını salladı, belini ovuşturdu.

"İki gündür benim elimde," dedi sonra. "Kusura bakmayın biraz da sizi kandırmak gibi oldu ama dayanamadım daha fazla. Evde çocuklarım, karım var, anlıyor musunuz? Üstelik onca zamandır bir lokma yiyemedim, bir bardak su içemedim."

Dehşetle,

"Ne demeye çalışıyorsunuz?" diye sordum. "Ne yani şimdi bu... bu... işte bu elimdeki her neyse onu bana bırakıp gidecek misiniz?"

"Karım ve çocuklarım evde beni bekliyor," dedi yine. "Özür dilerim ama sanırım evet, böyle yapacağım. Siz de benim gibi yapar, birisini bulup başınızın çaresine bakarsınız artık."

Arkasını dönüp gitmeye hazırlandığını görünce dehşetle bağırdım:

"Lütfen! Bana bunu yapamazsınız."

"Bal gibi de yaparım," dedi omzunun üstünden bakıp. "Ne yapalım, siz de buradan geçmeseydiniz."

"Ama bakın, ben sadece elli beş kiloyum. Sizse koca adamsınız, hiç olmazsa daha dayanıklı birini bekleyemez miydiniz?"

"Elinizde tuttuğunuzu taşıyacak kadar dayanıklı hiç kimseyi tanımıyorum, takmayın kafanıza. Siz yere düşmemesine dikkat edin yeter. Herhangi bir yere götürmeniz gerekmiyor."

"İstesem de götüremem ki zaten," dedim, kollarım önde, yere yapışmış yüzükoyun yataırken.

Omzunu silkmekle yetindi.

"Kusura bakmayın," dedi tekrar. "İnanın bunu size yapmak istemezdim ama iki gündür bu parktan birinin geçmesini bekliyorum. Ne yapalım, siz çıktınız işte karşıma."

Havanın güzelliğine aldanıp da beni dışarı sürükleyen lanet olasıca ayaklarımla yeri tekmeledim. Kollarımı kımıldatabilseydim, "Kusura bakmayın," diyen ama beni bu beladan kurtarmak için kılını bile kımıldatmayan bu adama bir de yumruk savurdum. Ne yazık ki yapamıyordum.

Birdenbire gülmem tuttu halimi düşününce. Elimde göremediğim bir ağırlıkla yerde yatıyordum. Beni bu halde birisi görse ayağa kalkamadığıma inanmazdı bile.

"Bir dakika, tamam anladım gideceksiniz ama hiç olmazsa elimdekinin ne olduğunu söyleyin."

"Boş verin," dedi yine. "Ne olduğunu öğrenip de ne yapacaksınız? Elinizde tutun öylece yeterli."

"Peki siz görebiliyor musunuz bunu?"

"Hayır, göremiyorum. Zaten görmek de istemem. Neyse, bana müsaade. Dediğim gibi karnım çok aç ve susuzum. Üstelik evdekiler de beni merak etmiştir. İzninizle."

Alay eder gibi bir selam verdi. Gitmek üzereyken son bir çare geldi aklıma.

"Çantam! Çantamda su ve sandviç var. Eğer bir iki dakika daha yanımda kalırsanız onları size verebilirim."

"Hımm... Neli?"

"Ne neli?"

"Sandviç."

"Peynir, salam ve domatesli."

"Salam mı? Hiç sevmem. Teşekkürler ama ben karımın yanına gideceğim. Şöyle nefis bir kahvaltı çekiyor canım."

Çaresizlikten ağlamaya başladım.

"Lütfen, bunu yapmayın," dedi adam, yanıma diz çöküp. "Ağlayan kadınlara dayanamam."

"Ah! Bir kalbiniz var demek? Hiç belli etmiyorsunuz ama."

"Peki peki. Hatırınız için sandviçi yiyeceğim. Ama siz de susacaksınız tamam mı?"

"Tamam."

Çantamdan sandviçle suyu çıkardı. Şişeyi kafasına dikip kana kana içtikten sonra derin bir "Oh!" çekti.

"Biliyor musunuz, su gibi nimet yok derken doğru söylüyorlar. Açlık neyse de, bu susuzluk canıma okumuştur."

Sesimi çıkarmadım. Kafam hızla çalışıyor, elimdeki bu yükten nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. "Düşün," dedim aklıma "Lütfen bir şeyler düşün. Bu adamı ikna edecek bir şey olmalı."

Adam salamları çıkarıp bana uzattı.

"Yemek ister misiniz?"

"Hayır, şu anda canım hiçbir şey istemiyor. Çöpe atın."

"Ama bir süre sonra çok acıkacaksınız, isterseniz yanınıza koyayım. Başınızı hareket ettirebiliyorsunuz nasılsa, yersiniz."

"Öf, çekin şunu burnumun ucundan. Bir salam kokusu eksikti sanki başımda."

"Sevmiyorsanız neden salamlı yaptınız sandviçi?"

Tanrım! Sadece bir sandviç yiyecek kadar yanımda kalacaktı ve konuştuğumuz şeye bak! Mantıklı bir şeyler söylemeye çalıştım.

"Afedersiniz isminiz neydi?"

"Neden soruyorsunuz?"

"Size nasıl hitap edeceğimi bilmek istiyorum."

"At..."

"At mı?"

"Yani şey... Bana Atilla diyebilirsiniz, kendi ismimi pek sevmem de."

"Peki Atilla Bey, siz sandviçi yerken bir iki soru sorabilir miyim?"

Kıtlıktan çıkmışçasına lokmaları ısırırken kafasını salladı.

"İki gün önce bu şeyi aldığınızı söylemiştiniz değil mi?"

Yine kafasını salladı.

"Peki bunu size kim verdi?"

"Parktan geçiyordum sizin gibi. Yaşlı bir adam vardı burada, iki büküm görünce yardım etmek istedim."

"Ne yani, siz isteyerek mi aldınız bu şeyi adamdan?"

Utangaç utangaç başını salladı yine. Sonra dayanamayıp ekledi.

"Ne yapayım, dayanamadım işte o halde görünce. Anlarsınız, bunamış olabileceğini düşündüm, elinde bir şey taşıdığını zanneden bir deli olduğunu ya da. Maksadım ortada herhangi bir yük olmadığına inandırmaktı onu."

"Aferin! Şimdi sizin aptallığınızın ceremesini ben çekiyorum yani? Peki bana neden acımıyorsunuz?"

"Acıyorum ama siz bunu birine vermeyi daha kolay başarırırsınız, eminim. Böyle ıssız bir yerde yalnız ve güzel bir kadına yardım etmeyi kim istemez?"

İşte bu hiç aklıma gelmemişti. Demek ıssız bir yerde, yalnız ve güzel bir kadın ha? Bu tek başına bile başlı başına bir sorunken, kesseler kımıldayamayacak bir halde, kollarında ne idüğü belirsiz bir ağırlıkla yere yapışmış yatan, yalnız bir kadın! Başıma gelebilecekleri düşünmek bile istemiyordum. Can havliyle kollarımı, ellerimi, hiç olmazsa parmaklarımı kımıldatmayı denedim tekrar. Mümkün değildi.

"Beni bu halde bırakamazsınız!"

"Haklısınız, zor bir durum. Fakat üzgünüm, elimden bir şey gelmez."

"Hiç olmazsa doğrulmama yardım edin. Bu haldeyken çok savunmasız hissediyorum kendimi."

"Ama ayağa kalktığınızda ya düşürürseniz?"

"Ne olur düşürürsem? Evet, bakın bu hiç aklıma gelmedi. Neden bırakmadınız bu şeyi elinizden?"

"Bırakamazdım."

"Neden ama?"

Omzunu silkti. Yanlış bir soru sormuştum anlaşılan. Yanımdan kalkıp gitmeye niyetlendiğini anlayıp hemen sözü değiştirdim.

"Naneli şeker ister misiniz?"

"A, evet, çok isterim. Var mı yanınızda?"

"Var tabii, lütfen çekinmeyin, çantamdan alabilirsiniz."

Çantamdan şekerleri aldı. Bir tane de bana uzattı. Pek de canım istemediği halde kabul ettim. Zamana ihtiyacım vardı.

"Teşekkürler, çok nazıksınız."

"Ne demek, şeker sizin şekeriniz."

"Öyle demeyin, sizin yerinizde başka biri olsa çoktan yanımdan kaçmıştı bile. Siz çok iyi bir insansınız, belli."

Onu kandırmaya çalışıp çalışmadığını anlamak istercesine, kuşkuyla bana baktı. Yüzüme olabildiğince sevimli bir ifade vermeye çalışarak gülümsedim.

"Doğru söylüyorum. Emin olun, ben öyle yapardım mesela. Bırakır gider, dönüp arkama bile bakmazdım. Siz çok centilmen-siniz."

"Yok canım, böyle söylemeyin. Size yaptığımı bakacak olursanız..."

Bana yaptığı kötülüğü düşününce yüzü bulutlandı. Suçluluk duygusundan ve benden kurtulmak istercesine ayağa fırladı.

"Bırakalım bunları artık. Ben iyi biri değilim, siz de pekâlâ biliyorsunuz bunu. Şimdi kesinlikle gidiyorum. Hoşçakalın."

Hızla yürüdü. Tüm gücümlle bağırdım arkasından:

"Durun! Yalvarırım durun!"

Durmadı, tersine adımlarını daha da hızlandırdı.

Aklıma gelen tek çareyi kullandım.

"Ne olur durun!" diye bağırdım yeniden. "Hiç olmazsa bir yudum su verin de öyle gidin."

Adımları yavaşladı, kararsızlığa düştüğünü fark ediyordum. Düşünmesine fırsat bırakmadan devam ettim:

"Uzunca bir süre hiç kimse geçmeyebilir buradan. Nane şekerini içimi yaktı, lütfen bir yudum su verin hiç olmazsa."

Bir an daha durup düşündü. Dayanamayıp geri döndü.

"Tamam ama hiç konuşmayacaksınız, anlaştık mı?"

Evet anlamında başımı salladım. Yapabildiğim en acıklı şekilde yüzüne bakıyordum. Tahmin ettiğim gibi dayanamayıp yanıma oturdu yine.

"Bakın, gerçekten üzgünüm. Ama anlamalısınız, o yükü sizden geri alamam. Çok yorulдум."

"Konuşabilir miyim?" dedim korkarak.

Elini "Ne yapalım, konuş" dercesine salladı.

"Bakın, sizden fazla bir şey istemiyorum. Sadece doğrulma yardım edin. Bu şekilde kimseye uzatamam bu yükü. Yerde yatar kalırım, herkes de bana deli der, yanıma bile uğramazlar."

"Saçmalamayın, tabii ki gelirler yanınıza."

"Evet ama bunu elimden almaya çalışsalar bile kaldıramazlar ki. Hem bu kadar ağır olduğunu fark edince de bir anormallik olduğunu anlayıp kaçarlardı. Ayağa kalkmama yardım etmezseniz beni ölüme terk etmiş olacaksınız."

"Ayaktayken taşıyabileceğinizi mi sanıyorsunuz peki? Hayır, kusura bakmayın ama bunu göze alamam, düşürürsünüz elinizden."

"Size söz veriyorum düşürmemek için her şeyi yapacağım. Gerekirse kucağıma alıp yerde otururum. Lütfen, yalvarırım bana bir iyilik yapın."

Bir an düşündü. Sonra karar vermişçesine ayağa kalktı.

"Pekâlâ, size yardım edeceğim ama bana söz verin, kesinlikle elinizden bırakmayacaksınız onu, kabul mü?"

"Kabul!" diye bağırdım sevinçle. "Çok ama çok iyisiniz, tüm kalbimle söylüyorum, inanın."

"Şimdi, bir saniyeliğine elinizden alacağım bunu. Siz de o arada hemen doğrulup oturun ya da becerebileceğinizi düşünüyorsanız ayağa kalkın. Sakın kaçmaya kalkmayın, bu ağırlığı üstünüze atarım yoksa."

"Kaçmak mı? Böyle yorgunken nasıl kaçabilirim ki zaten? Merak etmeyin, kesinlikle kaçmayacağım."

Adam ağırlığı kollarımdan aldı. Hemen ayağa fırladım.

"Tamam, alın hadi."

"Hayır!"

"Üstünüze atabilirim, biliyorsunuz. Ölmek mi istiyorsunuz yoksa? Bana göre hava hoş."

"Hayır, almayacağım elbette. Beni aptal mı sandınız? Ben kaçıyorum artık."

"Kaçmaya çalışsanız da işe yaramaz, atış hızımdan daha hızlı kaçamazsınız."

Kollarını büyük bir güçle havaya kaldırdı, elindeki lanet olasıca şeyi atacakmış gibi bana gösterdi.

"Hiç sanmıyorum," dedim, gözlerimi gözlerine dikerek.

"Nedenmiş o bakalım?"

"Çünkü yere düşmesinden ödünüz kopuyor da ondan. Bu olasılığı göze alabileceğinizi hiç sanmıyorum."

Korkunç bir sesle haykırdı.

Kolları önde bana doğru bir iki adım attı ama ben akıllanmıştım artık. Ellerimi arkamda kavuşturarak,

"Buyurun bırakın," dedim. "Yere düşsün de, siz de kurtulun ben de kurtulayım."

Yapabildiği tek şey hırsıyla bir kez daha haykırmak oldu.

Aslında bir an önce kaçıp gitmeliydim ama hem merak etmiştim elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu hem de bu adama acıyordum artık. Ne de olsa o da bana merhametli davranmıştı. Yani su vermişti en azından.

"Neden bu şeyi elinizden bırakamadığınızı anlayamıyorum ama isterseniz eşiniz ve çocuklarınızı buraya getirebilirim. Polise ya da itfaiyeye haber verip sizi bu yükten kurtarmaya çalışırım."

Yanıt vermek yerine yüzüme kötü kötü baktı.

"Beni kandırdınız!" dedi küskünce.

"Yok canım? Eh o zaman ödeşmiş sayılırsız, siz de beni kandırdınız."

"Haklısınız ama dayanamadım daha fazla. Neredeyse beş bin yıldır taşıyorum bunu."

"İki gündü hani?"

"Yalan söyledim."

"Ne yani beş bin yaşında olduğunuza inanmamı mı bekliyorsunuz? Eşinizle çocuklarınız kaç yaşında peki?"

"O da yalandı. Eşim de yok, çocuklarım da. Bu ağırlığı bırakıp evlenecek zaman bulamadım ki."

"Bence asıl şimdi yalan söylüyorsunuz. Her ne kadar bu görünmeyen ağırlık hikâyesi gerçekten inanılmaz olsa da beş bin yaşında olduğunuz daha da inanılmaz Atilla Bey."

"Atilla değil, Atlas. Şu yaşlı adam da Zeus'tu. O konuda yalan söylemedim ama tabii ki ona yardım etmeyi düşünmedim bile. Zorla elime tutuşturdu gökyüzünü."

Böylece beş on dakika kadar da olsa gökyüzünün kollarımda olduğunu anladım işte. Titanlara karşı savaşında Zeus'un yanında yer almadığı için gökyüzünü taşımakla cezalandırılan Atlas, iyiden iyiye yorulunca İstanbul'un Yıldız Parkı'na inmiş ve bana rastlamıştı.

"Bir dev, ha?" dedim. "Eh, daha aşağısı da düşmezdi zaten payıma. Bakın ne diyeceğim, o yükü sizden alamam ama şunu yapabilirim..."

İster inanın ister inanmayın Atlas şimdi Yıldız Parkı'nda. Hafta sonları onu ziyarete gidiyorum. Salamsız sandviçler hazırlıyor, nane şekeri yediyor ve ellerimi mümkün olduğunca arkada tutmaya gayret ediyorum. Bunun karşılığında o da bana Zeus'u, Hera'yı, Mars'ı ve Afrodit'i çekistiriyor, uzak dünyalarda yaşayan canlıların şarkılarını söylüyor ya da geçmişte kalmış olayları anlatıyor. Mısır piramitlerinin uzaylılar tarafından değil de bizzat Mısırlı işçiler tarafından, kırbaç zoruyla yapıldığını kesinkes biliyorum artık. Ama Piri Reis'e şu ünlü haritayı çizdiren uzaylılar mı. Jean d'Arc diye biri hiç yaşamamış ve Marie Antoinette de, gizli gizli devrime yardım etmiş.

Sanırım giderek bağlanıyorum bu yakışıklı titana. Bazen aklıma birisini kandırıp yanına götürmek, Atlas'ı bu yükten kurtarmak geliyor ama sonra vazgeçiyorum. Ne de olsa bu şekilde bir yere kaçamaz. Eh, sonsuza kadar size bağlı kalacak bir erkek de şu dünyada nadir bulunan bir şeydir, değil mi?

Yolunuz bir gün Yıldız Parkı'na düşer ve orada oflaya pufлая

dolaşan iki büklüm bir adam görürseniz ne yapacağınızı biliyorsunuz artık: Ellerinizi arkanızda tutun.

Fakat sevgilisine gökyüzünü hediye etmek isteyen iflah olmaz bir romantikseniz, buyurun alın. Onu verebilecek bir sevgili bulabilirsiniz elbette.

Helena

GÜNEŞ BATALI bir saat kadar olmuştu. Çöken karanlıkla beraber kalan poyraz sonrası akıntıların hafif çırpıntıları hariç, Boğaz'ın serin sularında neredeyse hiçbir kıpırtı yoktu. Yılın hangi günü olursa olsun, insanı içine çeken manzaraya her an destek veren tahta sandallar bile ortadan yok olmuşlardı sanki. Etraftaki yapılardan denize düşen ışıklar, bu masalsı doğal kanalın güzelliğini, eksiksiz ve tüyler ürpertici bir çekicilikte ortaya koyuyordu.

Kanlıca sırtlarındaki villanın üst katındaki partide neredeyse hiçbir hareket yoktu, sadece belli belirsiz bir müzik duyuluyordu. İçerideki kalabalığı izleyen, uzun, sarı saçlı genç adam kendini ortama yabancı hissediyordu.

Aşırı büyük kristal avizenin aydınlattığı, neredeyse minyatür kale maç yapılabilecek salonda üçlü dörtlü gruplar halinde toplanmış genç insanların yaş ortalaması yirmilerin sonlarındaydı. Neredeyse hepsi aynı illegal örgütün üyeleriymişçesine bir örnek giyinmişlerdi. Erkeklerde bol kumaş pantolonların üstüne spor kazak ya da gömlekler. Kızlarla aralarındaki tek fark etekti.

Partiye gelenler arasında tek uzun saçlı erkek oydu. Ortam bir partiden çok tutucu bir sanatçının sergi kokteyline benziyordu. Sözde varlıklarını ortaya koymaya çalışanlar aynı zamanda her nedense kendilerini gizlemeye çalışıyorlardı. Yeniliğe aç ama yeniliği kabul etmeyi asla istemeyen bir korkaklar topluluğu.

Uzunca bir süredir partide olmasına rağmen kendine uygun bir şey bulamayan uzun saçlı genç adam, elindeki bira bardağını

küçük bir sehpa bırakmış ve salonun villanın ön cephesi boyunca uzanan balkonuna çıkmıştı.

Karşısında Boğaz'ın, insanları yüzyıllardır büyüleyen o inanılmaz görüntüsü, "gözlerini benden asla ayırma" dercesine uzanıyordu. Yavaş ve derin bir nefes aldı. Durup, görebildiği her yeri, baştan başa, ağır ağır ve içine sindirerek süzdü. Ardından balkonun diğer ucuna yürüdü. Herkesten yeteri kadar uzaklaştığını sanıyordu artık. Bu partide ne aradığı sorusunu, cevabını bilmesine rağmen kendi kendine bir kez daha sordu. O an için gidebileceği başka bir yer yok muydu? Bu akşamın tek seçeneği burası diye hatırlıyordu ama onu kimin davet ettiği bile aklına gelmiyordu. Zaten ne önemi vardı...

Buradaydı işte ve elinden geldiği kadar keyfini çıkarmalıydı... diğerleri nerede yaşarlarsa yaşasınlar.

Balkonun parmaklık demirlerine yaslanıp gömleğinin cebinden önceden sarılmış bir joint çıkardı, dudaklarına götürdü ve yaktı. Etrafında yaşam yoksa kendisi bir şeyler yaratmak için harekete geçebilirdi. Hazırlıklıydı.

Uzun saçlarının gözden kaçırdığı bir şey vardı. Tam arkasındaki grupta saklanan sarışın, uzun boylu kız... Kız, uzun saçlı ona baktığının farkına varmasın diye sürekli aralarına birilerini sokmayı başarmıştı. Yanındakilerin konuşmaları bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Çünkü kafası o uzun saçlı adama takılıp kalmıştı ve etrafı kendi canlarını sıkmak isteyenlerle dolup taşıyordu, sanki dünya onlarla doluymuş gibiydi. Nasıl olup da kendilerini bu kadar büyük bir güçle yok etmeye çalışıyorlardı? Ya eğitimini almışlardı ya da genlerinde vardı. Belki de ne yaptıklarının farkında bile değildiler. Ama bu onların sorunuydu.

Uzun saçlarının balkona yalnız başına çıktığını görünce kısa bir süre bekleyip içinden "fırsat bu fırsattır" diyerek arkasından gitti. Diğerlerinden en azından bir farkı vardı: saçları. Herkes o kadar aynı ve neredeyse mide bulandırıcıydı ki bu basit ayırım bile bir beklenti yaratabiliyordu.

Uzun saçlı genç adam balkonun parmaklıklarına yaslanmış manzarada bir değişiklik olacak mı diye bekliyordu. Kızın kapıdan dışarı çıktığını fark etmedi bile. Sarışın, uzun boylu kız, avına yaklaşan yabani bir hayvan gibi ağır ve hassas adımlarla ona yaklaştı. Uzun saçlı genç adam tam yanına gelip demirlere dayanana kadar kızı görmedi. Yırtıcı, avına ulaşmak üzereydi.

Beklenmedik misafir onu hiç şaşırtmadı. Ot kokusuna ya da uzun saçlarına takılıp gelenlere alıştı. Aniden yanında bitiveren akşam yemeği cidden kayda değerdi. Göz göze geldiler. Kızın koyu yeşil gözleri, genç adamın hafif kızarmış, bakışları sanki şeffafmışçasına insanın içinden geçen siyah gözleriyle çakıştı. İkisi de birbirine çok şey anlattılar o uzun anda. Belki de bütün hayatlarını. Ya da daha fazlasını.

Ve kız hiçbir şey söylemeden, olması gerektiğini düşündüğü gibi tatlı bir ifadeyle ona gülümsedi. Böyle başlaması lazımdı ona göre. Uzun saçlı bu bakışı kendine göre algılayıp kızın davetkâr ifadesine karşılık elindeki jointi kıza uzattı. Sarışın kız yüzündeki ifadeyi bozmadan sigarayı aldı ve ciğerlerinin en ücra hücrelerine kadar işleyen, derin bir nefes çekip geri verdi.

İkili tek kelime etmeden jointi bitirdiler. Bir taraftan da yan yana, ısıltılı karanlık suyu seyrediyorlardı. Bu arada, konuşmadan kendi hayat hikâyelerini birbirlerine anlatmayı bitirip gelecek planlarına geçmişlerdi. Her detayı en ufak ayrıntısına kadar açıklayıp karşıdakinin de her şeyi anladığından emindiler.

Uzun saçlı zıvanaya geldiğini fark edince kıza döndü. "Bu beni kesmedi," dedi, sesinde bir beklenti vardı ama bunun kızdan mı yoksa jointten mi olduğunun farkında değildi.

Kız gülümsemesini sürdürüyordu. Uzun saçlı genç adam gömleğinin üst cebinden ikinci bir hazır joint daha çıkardı ve yaktı.

Onu da bir önceki ritüeli sürdürerek paylaştılar. Boğaz'ın suları o kadar yakındaydı ki sanki üzerinde duruyorlardı. Birazdan yürüyerek üzerinden karşıya geçebilirlerdi, eğer yeteri kadar hazır olurlarsa.

Uzun saçlı genç adam yavaşça sarışın kıza döndü. Kız da her nedense aynı hareketi yaptı. Doğanın büyüü kendini göstermeye başlamıştı. Farklılık değerini kaybediyordu. Sanki, kendilerine göre, aynı dünyanın ve cinsin üyeleriydiler.

Sonra, nereden geldiği bilinmeyen ama içlerinde hep olan o meçhul komuta uyup hızla birbirlerine yaklaştılar. Dudakları birbirine değince gözlerini bütün manzaraya kapatıp aldıklarını sandıkları biletle öpüşme dünyasında dolaşmaya başladılar. Kondüktörün geleceği yoktu ve gelse de biletleri gidiş dönüş olduğu için sorun olmayacaktı.

Gezmedikleri yer kalmadı. İkisi de aynı diyarları beraber gezdiklerinden emindiler. Ama arada kaç ömür süresi geçtiği konusunda aynı şeyi söyleyemezlerdi.

Gözlerini aynı anda ve birden açtıklarında etraf oldukça kararmıştı. Bir an için yolculuğun çok uzun ama hızlı olduğunu düşündüler. Hâlâ başka bir şey konuşmamışlardı. Zaten konuşmaya da gerek yoktu. Beraber gezmişlerdi... her yeri. Evreni ve ötesini.

Arkalarındaki salon karanlıktı. Boğaz'ın ışıkları bulundukları balkonu aydınlatamayacak kadar uzaktaydı. İçeriden gelen belli belirsiz müzik de kesilmişti. Dönüp içeri baktıklarında salonda hiç kimseyi göremediler. Bomboştu içers. Parti bitmiş ve herkes gitmişti. Her nedense kimse onları umursamamış, uyarmamıştı. Tatlı bir şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Daha çabuk toparlanan uzun saçlı genç adam, sarışın kıza, "Bana gidelim mi?" diye sordu.

Kız hiç düşünmeden başıyla onayladı. Hem hazır, hem de "olması gereken bu," diye düşünüyordu.

Sanki kırk yıllık sevgililer gibi evden el ele çıktılar. Boş sokak en karanlık saatlerini yaşıyordu. İleride görünen, saate göre nispeten işlek caddenin ışığına doğru yürüdüler. Uzun saçlı genç adam geçen ilk taksiyi çevirdi ve bindiklerinde şoföre, "Cankurtaran'a," dedi.

Taksi birbiflerine sarılmış bir şekilde arkada oturan çifti önce

Sultanahmet'e, oradan da uzun saçlı genç adamın tarifiyle Can-kurtaran'ın dar ara sokaklarındaki eski bir ahşap evin önüne kadar götürdü.

Bizans surlarının içindeki, tarihin neredeyse hâlâ yaşadığı bu mahalle, milyonlarca insanın yaşadığı İstanbul'un içinde farklı bir havaya sahipti. Uzun saçlı genç adam, sarışın kızı elinden tutarak her tarafı dökülen eve soktu. Antredeki kirden neredeyse kararmış lambadan gelen loş ışıktaki duvarlardaki badanaların döküldüğü görülmüyordu. Yoğun bir rutubet kokan merdivenlerden bodrum katına indiler. Önlerine çıkan kapı yıkıldı yıkılacaktı, altında hafifçe yüzeye yayılmış yeşil küf izleri vardı.

Odaya girdiklerinde, uzun saçlı gencin ışığı yakmasıyla birlikte kocaman, neredeyse kedi büyüklüğünde bir fare karşılarındaki üstü ince işlemeli, ahşap antika komodinin altına kaçtı. Sarışın kız hafif bir çığlık atıp ürkererek geri çekildi. Ama genç adam kızın beline sarılıp, "Korkma, o bizim Niko," dedi. "Bu evin bir ferdidir ve zararsızdır."

Antrede komodinin dışında eski püskü, tam manasıyla eskicilere yakışan bir portmantonun yanında bir yığın halinde duran gazete ve mecmualar vardı. Uzun saçlı genç adam sarışın kızı sağdaki, diğerine kıyasla daha yeni boyanmış kapıdan yandaki odaya götürdü. Burası yerdeki yataktan anlaşıldığı kadarıyla genç adamın özel odasıydı. Yatağın baş ucunda sürekli yakılarak kocaman bir yığın oluşturmuş mumlar ve iğreti portatif bir dolap dışında oda tamamen boştu. Bir duvarın neredeyse tamamını örten, yeşil mavi karışımı, gerçek bir kaosu resmeden, devasa bir soyut tablo dışında.

Uzun saçlı genç adam yatağın altına sakladığı bir çakmakla mumları sanki bir tapınaktaki ayine hazırlanmış gibi yakıp girişteki lambayı kapamaya gitti.

Yatak odasına döndüğünde hiç duraksamadan kıza yaklaştı. Sağ elini onun pantolonunun kemerine götürürken sol eliyle saçlarını okşamaya başladı. Kemerini yavaşça çözdü ve bir eliyle pan-

tolondan başlayarak kızı yavaş yavaş soyarken diğeriyle de saçlarını okşamayı sürdürdü. Sarışın kız çırılçıplak kaldığında, "Şimdi sıra sende," dedi ona. Kız genç adamın isteğine uydu. Ama hızlıydı. Kısa sürede o da Adem Baba gibi çırılçıplak kalmıştı. Sarışın kız uzun saçlı genç adamın tavırlarından onun tecrübeli bir sevgili olduğunu tahmin etti ve kendini onun kontrolüne bıraktı. Genç adam, tam bir profesyonel gibi her yeri denetliyor ve araştırıyordu. Atladığı hiçbir yer yoktu, ortada hâlâ eksik bir şeyler vardı. Ama sarışın kız pek de bir şeylerin eksikliğini hissetmiyordu...

Uzun saçlı genç en sonunda ter içinde kızın üzerine yığıldı. Bir iki dakika geçtikten sonra hafifçe doğruldu ve "Nasıldı?" diye sordu sarışın kıza.

"İyiydi ama olmadım," diye samimi bir şekilde karşılık verdi kız. Uzun saçlı genç bir an boş boş sarışın kıza baktı ve sonra sırtını ona dönüp gözlerini kapadı. Daha bir dakika bile geçmeden derin bir uykuya daldı. Sarışın kız doğrulup uzun saçlı gence baktı. Hafif solumasından onun uykuya daldığını fark etti ve o da gerisin geri uzanıp gözlerini kapattı. Bir süre sonra o da uykuya geçmişti.

Çok geçmeden Niko'nun altında kaybolduğu dolabın altından el büyüklüğünde bir karaltı yavaşça yürüyerek çıktı. Sarsakça sallanarak sarışın kızla uzun saçlı gencin yattığı odaya doğru ilerledi. Her an düşebilirmişçesine dengesiz adımlarla yürüyordu. Sanki sarhoştı.

Açık kapıdan odaya girdiğinde görüntüsü mum ışıklarının altında tamamen ortaya çıktı: Burunsuz yüzünde kocaman, dikkati aşırı çeken parlak siyah iki gözü vardı. Kulaklarına kadar uzanan sırtkan ağzını çevreleyen dudakları bir insana göre çok kalındı. Vücuduna göre biraz büyükçe duran kafasını, üzeri altın halka küpelerle dolu iki minik yuvarlak kulak süslüyordu. Burunsuz insanı yaratığın üstünde bir Bizans asili kıyafeti vardı; kan kırmızısı.

Yaratık sallana sallana, uyuyan çiftin yattığı yer yatağına yaklaştı. Durdu ve sanki dua edermişçesine bir şeyler mırıldandı. Son-

ra elini havada sallayıp uzun saçlı gencin yattığı tarafa tırmandı. Ayağına tutunarak gencin üzerine çıktı ve karnına doğru yürüdü. Orada da durmadı. Başına vardı ve yüzünün üstünde ilerlemesine devam etti. Her nedense uzun saçlı genç adam hâlâ uyanmamıştı. Yaratık, adamın alnının üstüne oturdu ve sanki bahçedeki yabancı otlarla cebelleşen bir bahçıvanmış gibi önündeki saçları köklerinden sökmeye başladı. Uzun saçlı genç adam hiçbir şey yokmuşçasına hâlâ uyanmıyordu. Yaratık genç adamın tepesinde oldukça büyük bir açıklık bırakana kadar saç sökmeye devam etti. Sonra söktüğü saçları topladı ve kocaman bir demet yaptı. Demeti sırtına vurdu ve uzun saçlı çocuğun yüzünden yatağın kenarına atladı. Yüzündeki, kulaklarına dek varan o sırtış ifadesi hâlâ duruyordu. Yataktan inip odadan çıktı. Geldiği dolabın altına doğru sallanarak yürüdü. Niko'nun ya da atalarının açtığı delik, aşağı doğru inen bir eğimle kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Yaratık yaklaşık yarım saat sonra sıçan tünelinin sonuna ulaştığında kaynağı belirsiz bir ışığın hafifçe aydınlatmış suyla dolu bir büyük sarnıca çıktı.

Tuhaf aydınlatmadan dolayı siyah görünen sular ayna gibi dümdüzdü. Etrafta duyulan tek ses, düzensiz aralıklarla tavandan suya düşen damlaların şapırtısı ve onların sütunların arasında dolayan, hayalet adımları gibi yankılarıydı.

Önündeki deliğin hemen ağzında, bir çıkıntıya bağlı küçük, kürekli bir tahta sandal vardı. Yaratık teknenin içine atladı ve saçları dikkatlice kış üstüne yerleştirdi. İpi çözdükten sonra da küreklerle geçti. Dev sütunlarla dolu sarnıcın içinde ilerleyen sandalın küreklerinin suya dalışı, hayalet damlaların sesine yeni bir ritim eklemişti. Sarnıç hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Yaratığın gideceği yere ulaşması yaklaşık bir saatini aldı. O kadar süredir hiç durmadan kürek çekmesine rağmen en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Sandalı duvardan çıkan bir taş parçasına bağladı ve baş üstündeki kapağı açtı. İçinden naylon bir torba çıkardı ve saç demetini dikkatlice içine yerleştirdi. Torbanın ağzına iki kez sıkıca düğüm attı. Sonra tekrar başaltına uzanıp tam bir dalış takımı

çıkardı. Üzerindeki kırmızı elbiseyi çıkardı. Elbisenin altında tamamen çıplaktı. Usta bir dalgıç havasında, elbise ve tüpleri çabucak ama dikkatlice kuşandı. Maskesini de içine tükürmeden taktıktan sonra saçları koyduğu torbayı aldı ve kendini sandalın kenarından gerisin geri sulara bıraktı. Sarnıcın ışığı yüzeyin dışında etkisizdi. Karanlık mayii içinde hiçbir ışık olmadan derinlere doğru duvar boyunca palet çırpıttı. Sanki etrafı görüyordu. Birkaç dakika sonra içinden hafif bir ışık gelen bir çatlağa vardı. Hiç duraksamadan içine daldı. İlerledikçe ışık artıyordu. Çatlağın sonuna gelmişti. Duvarın diğer tarafındaki aydınlık sularda yukarı doğru yükselmeye başladı. Su yüzüne geldiğinde sanki bir şeyden rahatsız olmuşçasına maskeyi çabucak yüzünden çıkardı.

Yaratık oldukça aydınlık, hatta pırıl pırıl denebilecek, büyük bir mağaranın kenarındaki minik bir göletin içindeydi. Mağara biraz önce geçtiği sarnıçtan çok daha büyükmüş gibi sanki sonsuza doğru uzanıyordu. Duvarların tamamı rengârenk Bizans freskleriyle kaplıydı. Yaratığın kenarına doğru yüzdüğü kıynın ilerisinde, iki katlı minik Bizans tarzı evlerden oluşmuş, sanki yapıldığı günkü gibi kalıp hiç eskimemiş, küçük bir köy vardı. Sudan çıkan yaratık aceleyle dalış takımlarını soyundu ve kıyıda biraz ileri bıraktı. Naylon torbayı kuru bir yere boşalttı ve dalış takımlarının yanına koydu. Yüzündeki hâlâ değişmeyen o sırtışla saçları omzuna vurdu ve aynı sarsak adımlarla köye doğru çırılçıplak ilerlemeye başladı.

Köy, ortasında bir heykel olan bir meydanın etrafına kurulmuştu. Yaratık köye girdikten sonra hiç durmadan meydana doğru yürüdü. Heykelin kaidesinin yakınında ona benzer başka bir çıplak yaratık sırtarak ayakta bekliyordu. Heykel fildişine benzer, parlayan bir maddeden yapılmış, yerde yatan çıplak ve çok güzel bir kumral kadına aitti. Neredeyse canlıymış gibi duruyordu. Burunsuz yaratıklarla aynı boydaydı.

Yaratık hiçbir şeyle ilgilenmeden doğru heykelin kaidesine geldi. İfadesi meydana girdiğinden beri ciddileşmişti. Kaidenin

dibinde daha önceden oraya bırakılmış bir saç demetinin yanına kendi saç demetini diz çökerek bırakırken, "Hayatında hiç orgazm olamamış yaradan Helena'ya bir başarısızın saçları daha!" diye kalın ve boğuk bir sesle bağırdı.

Sonra yeniden sırtıtmaya başlayarak orada bekleyen diğer yaratığın yanına gitti ve biraz arkasına geçip durdu.

İkisi de hiç kımıldamadan gözlerini heykele dikmiş, pişmiş kelle gibi sırtarak bakıyorlardı.

Bir süre sonra başka bir yaratık sarsak yürüyüşü ve sırtında başka bir demet saçla meydana girdi. Helena dedikleri heykelin dibine saçları aynı seremoniyle bıraktı ve sıradaki yerini sessizce aldı.

Onu kısa zaman aralıklarıyla sırtlarında saçlar yüklü başka yaratıklar izledi. Hepsi de aynı seremoniyi tekrarlıyordu. Sırada yirmi dokuz yaratık olmuştu. Hepsi de heykele odaklanmış bir şekilde bakıyorlardı.

Meydana bir yaratık daha girdi. Aynı seremoni tekrarlandı. Ama saçları bıraktıktan sonra tavana baktı, birkaç kelime mırıldandı, tekrar tavana baktı. Cebinden bir kutu kibrit çıkardı ve yakıp saçların üstüne attı.

Saçlar hemen tutuştu. Birden heykelin başı hafifçe kımıldadı. O anda ilk gelip sıranın başında bekleyen yaratık, o hepsinde görülen beceriksiz hareketlere hiç uymayan bir çeviklik ve zarafetle yanan saçların üstünden atladı. Bu arada canlanan heykel, yattığı yerden hafifçe doğrulmuş, sıradaki yaratıklara coşku dolu gözlerle bakıyordu. Ateşlerin öbür tarafına geçen yaratık hızla heykelin kaidesine tırmandı ve kollarını açmış onu bekleyen heykele sarıldı. Çılgınca öpüşmeye başladılar.

Sırada bekleyen diğer yaratıklar tutarlı bir şekilde odaklanmış, sırttan bakışlarını koruyorlardı.

Uzun süren nefes kesici öpüşmenin ardından yaratık bütün hayat enerjisini ortaya koyarcasına canlanan heykeli okşamaya başladı. Bir taraftan da aşırı tepki aldığı yerleri öpüyor, ısıyor ve

emiyordu. Helena kendini yaratığa bırakmış, zevk selinin içinde yüzüp tam manasıyla keyfine bakıyordu. Kumral kadın sonunda yaratığı itip üzerine çıktı ve erkeklik organını içine aldı.

Artık Helena da hareketlenmişti. Yaratığın temposunda da en ufak bir azalma yoktu. Tam tersine daha sertleşmiş ve hızlanmıştı. Ama şimdi kontrol canlanan heykeldeydi. Onu bir pozisyondaydık diğerine sürüklüyordu. Ama bu durum yaratığın hiç de umurunda değilmiş gibiydi. Helena'nın vücudu terlemeye başlamıştı; yanan saçların alevlerinden gelen ışık ve dumanların arasında parlıyordu. Zevk ve isteri karışımı çılgınlık atmaya başladı. Tam o anda sıradaki ikinci yaratık öne çıktı.

Orgazm çılgınlıkları derin solumalara dönüşürken Helena'nın yanındaki yaratık aşağı atladı ve yerini ikincisi aldı.

İkinci yaratık, sanki kendini birinciye ispat etmek için uğraşıyormuşçasına gereken her şeyi daha iyi yaparken birinci yaratık sallana sallana köye doğru uzaklaştı.

Helena hemen sevişmeye adapte olup ikinci yaratığın keyfini sürmeye başladı.

İkinciye üçüncü, onu da artan tempolarıyla diğerleri izledi. Sonuncu orgazmın ardından küle dönen saç ateşiyle Helena yattığı yerde tekrar heykele dönüştü.

Görevi biten son yaratık da heykelin kaidesinden indi. Etrafta görünen hiç kimse yoktu. Köye doğru yürümeye başladı.

Evlerin arasına girdiğinde, biraz ileride hepsinden en az iki baş daha uzun, iri bir yaratık, sırtında üç farklı saç demetiyle yaklaşıyordu.

Karşı karşıya geldiklerinde iri yaratık, "Yine mi geç kaldım?" diye sordu kınılgan ve ince bir sesle.

Son Kahraman

YER BAĞDAT, İsa'dan sonra 2003. Kadim şehir istibdatla, sefaletle, bombalarla yangınla, işgalle ve sonunda da yağmayla bitap düşmüş, can çekişiyordu. Tüm dünya bu şehre ait bilinmeyen hayatları, en mahrem anları soğuk gözlerle seyredilip geçilecek bir haber gibi kayıtsızca izliyordu. Bağdat'ın tenini bombalar deliyorsa nazarlar da onurunu kırıyordu.

Kaybolmuş insanlarla dolu bu şehirde binlerce yıl önce yaşamış sayısız kayıp ruhun bir zamanlar şefkatleriyle beslediği nesnelerle dolu bir müze vardı. Bağdat Arkeoloji Müzesi günlerdir yağmalanıyordu. Binlerce yıllık insanlık hafızası yerlere saçıldı, paramparça edildi ve çalındı.

Esas yağma gerçekleşteli günler olmuştu. Şimdi üstü başı perişan bir delikanlı artık korunmasına pek özen gösterilmeyen binanın bir penceresinden gece vakti içeri daldı. Kim bilir neden buna zorunlu kalmıştı. Dışarıda hâlâ patlamalar sürerken kim bilir kaç ayrı sebepten dolayı paraya ihtiyacı vardı. Belki o kadar da masum değildi, belki bir fırsatçıydı, adi bir hırsızdı. Fakat şurası kesindi; eğer seçim şansı olsaydı, tıpkı bombaları şehirden aşağı dökenler gibi o da kendini asil uğraşların peşine attığına inanmak isterdi. Bombaların altında değil uzaktan patlamış mısır eşliğinde izleyenlerin tarafında olmak isterdi. Ama heyhat, tarih şimdi ona bu rolü vermişti. Eskilerin mahremiyetini bozan, cahil, aç bir hırsız olmak rolünü...

Odanın içinde ilerleyen delikanlı binlerce yıl önce yaşamış, tıpkı onun gibi kaybolmuş ruhların dokunduğu nesnelere dokunmak üzereydi. Dışarıda yanan ateşlerin oynak ışığı devrilerek etrafa saçılmış bir çekmecenin içinden dökülenleri aydınlatıyordu. Yerde üçgen biçiminde kalın, el büyüklüğünde tunçtan bir levha duruyordu. Üzerinde eskilerden kalma anlaşılmaz işaretler kazılıydı. Bu kolye yükte hafif pahada ağır bir şey gibi gelmişti genç hırsızın gözüne. Eline aldı. Kızıl ışıklar oynaştı kolyeye bakan gözlerinde. Antik takı elinde bir umut gibi ısındı. Binlerce yıl önce başka eller de tıpkı bu delikanlının yaptığı gibi umut dolu bir şefkatle sıkılmıştı kolyeyi.

Kargamış'ın aslan yapılı, kahraman savaşçısı Muwata, ensesinden aşağı buz gibi terler boşanırken boynundaki üçgen muskayı sımsıkı tutuyordu. Tıpkı ateşinin loş ışığı ve tütsülerden yükselen buhur, üzerinde ağır bir tunç zırh olan savaşçı için odayı daha da boğucu bir hale getiriyordu.

Kargamış'ın son uluları hayatta kalan kahramanları kutsamak için Kubeba Anne Tapınağı'nda bir araya gelmişlerdi. Arabalı savaşçıların en soyluları, en tecrübelileri olan ve artık sayıca bir avuç kalmış *Maryannu*'lar, titreyen gölgeler yüzünden her an ifade değiştiren tanrıların kararsız bakışları altında omuz omuza duruyorlardı.

Sunağın yanındaki granit kürsünün üzerinde duran tunç zırhlı Savaş Beyi konuştu:

"Hattilerin kahraman savaşçıları," diye bağırdı, kendinden emin bir sesle. "Bizler soylu bir neslin evlatlarıyız; dedelerimiz dünyanın en büyük imparatorluğunu yönetmişlerdi. Aslan çalımı savaşçılarımız arabalarıyla görkemli Babil ve kadim Mısır ordularını dize getirmiş, üç deniz arasındaki tüm kavimlere boyun eğdirmişlerdi. Şimdi Hattilerin ve Kargamış'ın Büyük Kralı, efendimiz Katuwa'nın önderliğinde bu imparatorluğu yeniden kurmak

için mücadele ediyoruz. Bildiğiniz gibi bu amaç ile aramızdaki tek engel Assur'dur. Şimdi onları yok etmek zamanıdır."

Muwata dehşetle açılmış gözlerini konuşan adama dikmişti. Bu sözlerin çılgınlıktan başka bir şey olmadığını haykırmak istiyordu; elde edecekleri tek şeyin mutlak bir ölüm olduğunu bağırarak oradan kaçmak istiyordu.

Muwata korkuyordu; bir kahraman korkar mıydı? Assur orduları tüm Ortadoğu'yu zalim bir pençeyle ele geçirmişler, Kargamış'ı ve tüm Hitit beyliklerini uzun zaman önce ağır vergilere bağlamışlar, isyan ettiklerinde hem onları hem de tüm müttefiklerini korkunç biçimlerde cezalandırmışlardı. Müttefikleri arasından ne Tabal, ne Urartu, ne de Frigya krallıklarının gücü düşmanlarına yetmezdi, hatta bir araya gelseler dahi Assur'un savaş gücüyle boy ölçüşecek durumda değillerdi. Bu zamanın güçlüsü Assur'du.

Muwata daha önce defalarca kez Assurlularla savaşmıştı. Onları tanıyordu. Bu son savaşları olacaktı, Kargamış gücünü zorlamıştı. İmparatorluk hayalleri, büyük yıkımdan sonra Hattilerin sığındığı bu küçük yurdu da kaybetmelerine neden olacaktı.

"Kahramanlar ölmez. Her Hatti savaşçı olarak doğar, bir Hatti bebeğinin beşiği savaş arabasıdır. Hattinin bildiği tek onur diğerlerini yönetmektir."

Muwata ölümün kahramanlık olarak görüldüğü bu çağda, yaşamayı istiyordu. Ama tapındaki rahiplerin, beylerin ve yaşlıların gözlerindeki soğukluğu gördü. Kendisini göz göre göre ölüme gönderenlerin ağızlarından çıkan soğuk övgüler kulaklarını yakıyordu, gözlerindeki gurur tenini dağlıyordu. Tüm Maryannular korku içindeydi ama onları ölüme gönderenlerin gözleri gururlu yaşlarla ıslanmıştı.

Korkuyordu ama ülkesini koruyabilmeyi o da isterdi. Evet Assur zalimdi, halkını aşağılıyordu. Onun da içi kan ağlıyordu. Zafer ve onur beraber ne kadar da tatmin edici olurdu. İsterdi ki parıltılı zaferleri Fırtına Tanrısı'na ve Yüce Ana'ya armağan etsin.

Fakat ne zafere ne de bu savaşın başlama sebebine inanıyordu. İnanmak için kendini zorlamıştı. Her gün tanrılara yakarıyordu, denemişti. Denemişti çünkü ne olursa olsun, zaten lme kadar Kargamış için savaşacaktı. Kendisine ğretilene göre inançsızlık kolunun ve kalbinin gücünü azaltırdı. Ama başka türlü olamadı. Her şey çok açıktı, nasıl olur da göremezlerdi? Nasıl olur da bir katliamı bir efsane sanırlardı?

İsterdi ki düşmanlarının üzerine korkusuzca yrsn, lme gidecekse bile zafer umudu olsun. Tek istediği birazcık umuttu. Sonra belki birazcık da şan, şeref, hani onlar da tamamlansa her büyük kahraman gibi, Gılgamış gibi biraz da lmszlk. Bunları hayal edebilmeyi isterdi. Ancak önündeki tek şeyin kesin bir yok oluş olduğunu gün gibi görüyordu.

Kendine kızırıyordu; korkunun doğasından gelen dehşeti yetmezmiş gibi bir de korku duymanın pişmanlığı kaplıyordu benliğini. Kendisini ne bir kahraman, ne bir savaşçı, ne de bir erkek gibi hissediyordu.

Sonra gözü günün önemini tabletlere kazıyan yazman rahibin uzun, incecik ama gcl parmaklarına ilişti. Gençliğinde yazı yazmayı öğrenmişti. Ne kadar da sevmişti başkalarına duyurmadan taş tabletlerle dertleşmeyi. Herkesin anlayamayacağı ve sonsuza kadar duracak kelimeler yaratmayı. Ve birçok şey de yazmıştı. Sonra o tapınak fahişesi için yazdıkları vardı...

Hayatında sahip olduğu ilk ve tek kadındı. Aşmunikal'in kokusunu hiç unutmamıştı. İkin-ci kez ona gitmeden önce küçük bir tunç levhaya ismini yazmış, seviştikten sonra da ona hediye etmişti. Fahişe ne hissetmişti bilmiyordu ama savaşa gideceğini söylediğinde o da yanı başındaki kilden Ana Tanrıça heykelinin gmşlenmiş kadınlık organını kırmış ve bir deriye sarıp Muwa-ta'nın boynuna asmıştı.

şimdi gözlerinden boşanmak üzere olan yaşları engelleyebilmek için gcl eliyle boynundaki gümüş muskayı sıkıyor, Aşmunikal'i son bir kez daha görmek gibi kahramanlığa yakışmayan bir

düşünceyi kafasından atmaya çalışıyordu.

Sonra, tören sona ererken Kubeba'nın yaşlı başrahibesi, Maryannuların yanına geldi. Kendi elleriyle silahlarını kuşandırıp oğullarını cenge yollayacaktı.

Muwata'ya yaklaştı. Rahibe Mutawa'yı zalim bir şefkatle süzdü. Şişman bedeninden, göğüslerinden ve bacaklarının arasından keskin bir koku yükseliyordu. Muwata bu kokudan nefret etti. Bir ana gibi davranıyor, bir ana gibi kokuyordu. Güçlü elleri omuzlarını sıvazlarken genç adamın midesi kalktı. Değerlerine inanan, güçlü bir oğul sahibi olmaktan gurur duyan bir annenin şartlı ve insafsız şefkatinden nefret etti. Üzerine dalga dalga gelen bu koku, Aşmunikal'in kokusunun yer ettiği yerleri acıttı. Eline kocaman bir demir kılıcı tutuşturan bu kadından kaçmak istedi.

Sonra kadın uzaklaştı, Muwata kılıca baktı. Demir dövmeyi de öğrenmişti bir zamanlar. Kılıç sıcakken ne kadar güzeldi. Kıp-kırmızı bir kor gibi yanardı. Müşfik ustaların güçlü elleri onu döverken kıvılcımlar saçardı etrafa. Nefesleri gibi kalpleri de sıcak olurdu ustaların. Şekilsiz cevherleri güzel aletlere dönüştürürlerdi. Ama onu kullanan kendisi gibi savaşçıların elinde buz gibi olurdu kılıç. Soğuk bir acıyla keser, parçalar ve saplanır. Savaşçı akan kana aşına olana kadar bu soğukluk karşısında tir tir titrerdi. Sonra kendi içine de yerleşince o soğukluk, artık üşümezdi.

"Artık Kralımızı gururlandırmanın zamanıdır, Kargamış'ın kahramanları..."

Savaş Beyi'nin sert sözleri ile kendine geldi, Muwata. Tapınağın kapısı açıldı, savaşçılar sürücülerini ile dışarıda bekleyen tunç savaş arabalarına ilerlediler. Yaşlılar onları uğurlarken korku içindeki Maryannular cesur ve aslan çalımını atalarını taklit ettiler.

Arabaların gürültüsü ve kent halkının tezahüratı Muwata'nın zihnini kavuruyordu. Assur'un ağır vergilerinden harap düşmüş, bir zamanların görkemli şehri Kargamış'ın eskinin efsaneleriyle avunan halkı, asil savaşçıların kapılardan uğurlayana kadar boğazlarını yırtarcasına tezahürat yaptı. Kapılardan son kez çıkar-

ken, savaşçılar yanlarında korkuyu da götürüp artlarında biraz olsun daha cesur bir kent bıraktılar.

Akşam üzeri, kızıl ışıklarla yıkanan ovada müttefiklerimizle birlikte Assur ordusunu gördük. Yine her zamanki gibi görkemli olan ve biz düşmanlarının kalplerine korku salan ordu, yürüyüş düzeninden savaş düzenine geçiyordu. Kızıl tunç zırhları, orman gibi mızrakları ve sivri miğferleriyle Tamu'dan çıkagelmiş iblislerden farksızdılar.

Sanki bir rüyada sürükleniyor gibiydim. Arabacım beni meydanın merkezine taşıırken Assur ordusunun mükemmel sıraları birer birer ilerledi. Savaş ne zaman koptu hatırlamıyorum. Binlerce insanın çığlıkları, zırh çangırtıları, nal ve tekerlek sesleri dünyayı kapladı. Assur ordusu üzerime geldikçe korkum da geçti. İçimi bir soğukluk, bir hissizlik, hatta bir neşe kapladı. Ne utancım kaldı, ne korkum ne de çekincem. Bir mızrak beni boydan boya deşse bile acı hissetmeyecek, bir de utanmadan savaşmaya devam edecek gibiydim.

Meydanda her zamanki gibi birbirini hiç tanımayan binlerce insan ölmek ve öldürmek için çılgıncasına bir acele içindeydi. Ben de aralarına karıştım.

Tüm ayrıntıları duymak istemezsiniz belki. Assurlularla ilk savaşım değildi zaten. Faltaşı gibi açılmış gözleri korkuyla bakan şu genç asker de öldürdüğüm ilk Assurlu değildi.

O gün iyi dövüştüm, hepimiz iyi dövüştük. Eskiden Hattiler nasıl dövüşürdü bilmiyorum ama biz iyiydik. Tanrıların yanından bakıp da bizi hakir gören atalar varsa gözlerini kargalar oysun. Hepimiz cesurduk. Kaç kişi öldürdüğümü bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Aslında bizimkinden de büyük bir perişanlılık ve korku içindeki piyadeleri doğramak ne kadar kahramanlıktır onu da bilemiyorum ama Teşup hakkı için onlar da iyi dövüştü.

Sonra bir ara sanırım gökyüzü karardı. Savaş sanatı adına konuşacak olursak Assurlara hep hayran olmuşumdur. Okçu düstu-

runu onlardan öğrenmek lazımmış. Geç kaldık, neyse; demir temrenli binlerce ok merkezimizdeki Maryannuları bitirdi. Biz, Tabal, Sam'al, Hattena, Melidu ve o an alemlerini göremediğim başkaları, kısaca hepimiz ilkbaharda biçilen başaklar gibi yerlere serildik.

Kahramanlığın tanımını hiç bilemedim ama bedenime üç ok saplıyken savaş arabamın enkazından doğrulup savaşmaya devam etmek, ucundan kıyısından da olsa biraz kahramanlıktır herhalde.

Biraz daha çarpıştıktan sonra bedenime bir mızrak girdi boydan boya. Oklar tenimi ısırmıştı ama bu temren bedenimin tam ortasındaki o soğukluğu buldu. Gözlerim kararıp kulaklarımdaki sesler azalmaya başlarken onu gördüm. Karşımdaki Assur'du:

"Zalimsin," dedim. "Kazandın, tebrikler, güçlüsün ama beni de yabana atma. Ben Muwata; Kargamış'ın kahramanı, çoğunuzu da beraberimde Tamu'ya götürüyorum." Sesim, ölmeden önce son bir hürmet arıyordu. Ne yapalım, benim de ölümüm çok alçak gönüüllü olmadı. Assur yine de cevap verdi:

"Tanımaz mıyım seni, Güçlü Muwata. Ama sen beni tanımaz gibi konuşuyorsun. Seni öldürmek benim için şeref, evet ama ben Assur'um. Yendiğim düşmanlarımla kentlerinde şarkılarını sustururum, canlarını, iffetlerini ve onurlarını aldığım gibi anılarını da yok ederim. Onları hafızalardan da silerim," dedi, tanımasam sesinde özür dileyen bir hava var sanırdım.

"Ey, Muwata! Kahramanlıklarını ve onurunu hatıralarda yaşatmak, zaferimi gölgeler. Ama senin gibi bir yiğide bir ayrıcalık tanımayacağımı da sanma. Savaştan sonra her zamanki gibi kellerinizden bir piramit inşa edeceğim. Senin kelleni de en azından tepelerde bir yere koyarım, böylelikle kahramanlığın da onurlandırılmış olur."

O an sanırım bir küfür etmek istedim, teşekkür de olabilir. Laf aramızda ölmek üzere biri için pek de önemi kalmıyor bu gibi şeylerin. Sonra içimi bir burukluk kapladı, yere düşerken elim boynumdaki muskayı buldu. Hiç olmazsa ölürlen güzel hatıralarım vardı yanımda. Ve öldüm!..

Assur sözünün eriydi, kafalarımızı kestiler, dev bir piramit yaptılar. Benimkini de söz verdikleri gibi en tepeye koydular. Yükseklerden Kargamış'ı gördüm, günlerce alev alev yandı, insanları katledildi ve kalanlar da zorla alınıp başka bir yere götürüldü. Aşmunikal'i gördüm, o beni görmedi. Muskam boynundaydı... küçücük elleriyle sıkılmıştı, tıpkı benim aşağılarda yatan zavallı bedenimin kendi muskamı sıktığı gibi... Sonra hepsini Asur'a götürdüler... insanları, hayvanları malları, Aşmunikal'i, muskalarımızı...

Dışarıdan yeni patlama sesleri gelince genç hırsız kendini yere attı. Bir süre korkudan gözlerini açamadı. Sonra ayak sesleri... Kocaman, zalim postallar yerleri dövüyordu. Gözlerini açıp kaçmaya davrandı.

Tam o sırada yerde bir üçgen takı daha gördü; bu seferki daha küçük fakat gümüştü, "bunu da alayım," diye düşündü. Eğildi, terli ve titrek elinde iki muska yeniden bir araya geldi. Ganimetini sımsıkı tuttu delikanlı. Ve koşmaya başladı.

Biraz önce umutlanan delikanlı şimdi korkuyla doluydu. Muskaları göğsüne bastırarak şefkatle sıkıyordu. Değerli olmalıydı, buradan kurtulabilirse muskalar acılarını azaltabilirdi.

Bu umut dolu kavrayış onu muskaların eski sahiplerinden daha şanslı yapıyordu. Deli gibi koştu genç adam. Müzeden dışarı fırladı, kendini güvenli hissedeceği neresi varsa oraya yöneldi. Kahramanlık filan yapmak gibi bir görevi de yoktu, o yüzden hızla koştu... kaçtı... yaşanmamışlıkların lanetli muskası bu kayıp genç adamın elinde bir kez daha hayat buldu.

Kim bilir nelerden kaçan, kimlere âşık olan, nelere inanan genç adam da tıpkı muskanın eski sahibi gibi korkusunu muskaya gömdü. Ama muska bir kez daha sahibini yarı yolda bıraktı...

Zira köşe başında terörist avlayan, deniz aşırı ülkelerden gelmiş bir başka delikanlı tüfeğini ateşlediğinde genç hırsız korkusunu yenmiş, kendisini umudun rahatlığına çoktan bırakmıştı.

Ölümsüz Kağan

ÇOK ESKİ ZAMANLARDA Orta Asya bozkırlarında hükümrانlık süren bir kağan vardı. Yaşamı savaş meydanlarında geçmişti. Güç, servet, zafer, düşmanlarını önüne katıp yok etmek, talan, çocukların ve kadınların gözyaşı dolu çığlıklarını duymak en çok sevdiği şeylerdi.

Yıllar geçti. Yaşlanmaya başladı. Günden güne eski gücünün kalmadığını fark ettikçe öfkeden kuduruyordu. Öfkesi zamanla derin bir kedere dönüşmeye başladı.

Yıllardır hiç aklına gelmemiş olan şey aklına düştü:

Ölüm...

Yaşamı boyunca çok korktuğu ölümü unutmak için insanların ölümelerini göz kırpmadan seyretmişti. Ölen her insan, sıranın kendisine gelmesini engelliyordu sanki. Ölümü hep kendinden uzakta görmüştü. O ölmek için değil, öldürmek için vardı. Ama yıllar gerçeklere arkasını dönemeyecek şekilde aktı geçti.

Ölüm korkusu içini sardı.

Bunca zorluklarla sahip olduğu o canım şeyler... Mal, mülk, güç, kudret ve hâkimiyet, birbirinden güzel kadınlar ve cins atlar, yakut taşlı kılıçlar ve sedef kakmalı yaylar...

Hepsini, evet hepsini geride bırakacaktı.

Yedi düvelde orduları dize getirmiş bir kağan nasıl olurdu da ölüm gibi bir düşman karşısında yenik düşebilirdi?

Bu olamazdı, daha doğrusu olmamalıydı...

Günlerce otağından dışarı çıkmadı. Yıldızlı gecelerde bir ba-

şına dolaştı durdu. Yıldızlar her gece parlarken kendi ömrü yavaş yavaş sönüyordu.

Sonunda kararını verdi. Kurmaylarını topladı. Dünyanın dört bir yanına atlılar göndermeye karar verdi. Atlılar her taşın altını arayacak, ölümsüzlük iksirini bulup kendisine getireceklerdi.

Görevlendirdiği yüz atlı, güneşin doğmasına birkaç saat kala otağın önünde yerlerini aldı.

Kağan, askerlerine vazifelerinin önemini ve zorluğunu bir kez daha anlattı. Görev çok ciddiydi. Başarı durumunda muazzam ödüller söz konusu olsa da eli boş dönenlerin sonu feci olacak, başarısızlıklarını canlarıyla ödeyeceklerdi.

Taş kadar sert bir kalbi olan kağanlarının konuşmasını gözlemini yerden ayıramadan dinledi askerler. Kötü sonlarının hepsi de farkındaydı ama ellerinden hiçbir şey gelmezdi. Çünkü kendi hayatları kağanlarının hayatının yanında hiçbir değer taşımıyordu.

Kağan son kez onlara baktı ve şöyle konuştu:

"Bu amansız yolculuğa çıkmadan önce sizlere bir kez daha soruyorum: İçinizde bu yolculuğa çıkmak istemeyenler varsa son kez bir seçim yapabilirler. Buna kesinlikle kızmayacağım. Seçiminizi yapın ve sonunuzun ne olacağına karar verin. Ben şimdi çadırıma giriyorum. Güneş doğunca dışarı çıkacağım. Bu arada gitmek isteyenler sağ tarafa, kalmak isteyenler de sol tarafa sıralansın," diyerek büyük otağın içinde gözden kayboldu.

Bunca yılın komutanları ve kahraman askerleri ikircik içinde birbirlerine bakıp kaldılar. Tereddütleri vardı. Kağanlarına savaş meydanlarında canlarını seve seve verirlerdi ama bu şimdiye kadar hiçbirinin katılmadığı bir savaştı. İnançlarına göre savaş meydanında ölmek, ölümlerin en onurlusuydu. Ama uzak yörelerde kurda kuşa yem olmak, belki yıllar sürecektir amansız yolculukta başlarına nelerin geleceğini bilememek ve neticede elleri boş dönmek de vardı işin ucunda.

Kimi askerler belki de ömürlerinin sonuna kadar dünyayı dolaşacaktı. Bazılarıysa uzak illerde yerleşip kalacaktı. Ama şundan

da emindiler ki, kağanları onların da peşlerine başka askerler salacaktı. Ve kurdun inine bile girseler onları bulup çıkaracaktı.

Askerlerin sessizce ağlayan karıları, çocukları, anaları babaları, can arkadaşları kaderlerine razı bir şekilde erlerinin verecekleri kararı heyecan içinde beklediler.

Sanki güneş donup kalmış gibiydi. Zaman durmuş, şafak kuşlarının çılgınlıkları bile kesilmişti.

Az sonra güneş doğacaktı, tan yeri ağarmaya yüz tutmuştu. Aralarında bir homurtudur başladı. Her asker kendi muhasebesini yaparken diğerlerinin tavrını anlamaya çalışıyordu. Sonunda en genç askerlerden biri titrek adımlarla sola geçti. Sanki yürümüyor, bir tırtıl gibi sürünüyordu yerde.

Ardından bir tırtıl daha sola kaydı. Birkaç saniye içinde on kişiyi bulmuşlardı bile. Sonra her şey daha da hızlandı.

Güneş ovanın sonundaki sıradağların ardında görünmeye başlamıştı ki kağan hışımla otağından dışarı fırladı.

Gözleri kapalıydı. Karşısında nasıl bir manzara göreceğini o da bilmiyordu.

Gözlerini açtı ve önce sol tarafa baktı. Gördüğü kalabalık karşısında donup kaldı. Nefesi kesildi, boğazı kurudu ve sonra gözlerinden adeta ateşler püskürdü. Ardından sağ tarafa döndü.

Bir avuç asker... evet, bir avuç asker sağ tarafta duruyordu. Gözleriyle ölümsüzlük arayıcılarını saydı. Yedi kişiydiler.

Doksan üç askere döndü ve bir an için gözleri dolar gibi oldu fakat hiddet dolu benliği sanki gözyaşlarının akışını durduruverdi.

Yutkundu ve doksan üçlere haykırdı:

"Almış olduğunuz karar cesurca bir karardır. Sizlere hiçbir kızgınlığım yok. Bundan sonra dilediğiniz gibi yaşayabilirsiniz. Dilerseniz yarın her şeye bıraktığınız yerden devam edebilir, dilerseniz başka yurtlara göçebilirsiniz," diyerek diğer taraftaki bir avuç askere döndü.

"Sizler de çok cesur askerlersiniz. Ama seçiminiz farklı. Bana olan bağlılığınızdan dolayı sizlere yürekten teşekkür ediyorum,"

diyerek askerlerini selamladı. Camız derisinden germe davullar gökgürültüsü gibi bir sesle aynı anda gümbürdemeye başladı. Kağan, yedi seçilmiş yiğitle birlikte otağına girdi. Birlikte geç vakte kadar yenildi içildi. Bu arada Kağan'ın burukluğu karşısında doksan üç yiğit yaptıklarından pişman olmuşlardı. Aralarında toplanıp uzun uzun konuştular ve kağanlarından özür dileyip ölümsüzlük iksirini aramaya karar verdiler. Haberciler Kağan'a durumu ilettiklerinde doksan üçlerin temsilcileri Kağan'ın huzuruna çıktı. Kağan eski askerlerinin fikrini sessizce dinledi. Konuşmalar sona erdiğinde şöyle konuştu:

"Bu dönüşünüz iyi bir dönüş değildir. Yol bir kez seçilir, ok yaydan bir kez çıktı mı asla geri dönüşü olmaz. Pişmanlığınızı anlıyorum ama buna izin veremem. Merak etmeyin sizlerin nice yiğit kişiler olduğunuzdan hiç şüphem yok. Ama seçiminizi yaptınız. Söz ağızdan bir kez çıkar," diyerek kendisine yapılan teklifi kabul etmedi. Heyettekiler uzun uzun dil döktüler ama Kağan'ı razı edemediler.

O geceyi takip eden günün sabahında yedi savaşçı erkenden silahlarını kuşanıp azıklarını hazırladılar. Gün ağardığında Kağan'ın otağında buluştular. Ceylan derisine çizilmiş haritalar açıldı. Her yiğidin gidecekleri yönler ve diyarlar belirlendi. Helalleşildi. Doru kısraklar tımarlanıp eyerlendi. Atlılar kağanlarıyla helalleştiler ve otağdan çıktılar. Tepenin ardındaki köylerine varıp sevdikleriyle de helalleştiler; analar ve karılar ağıtlarla erlerini, çocuklar feryat figan çığlıklarla babalarını uğurladılar. Öyle ya, gidip de gelmemek, uzak diyarlarda telef olup dönmemek vardı. Gözleri buğulu yiğitler köylerinden ayrıldılar. Hiçbiri de ölümsüzlük iksirinin nasıl bir şey olduğunu, nerede bulunduğunu sormamıştı bile Kağan'a.

O günden sonra yurtlarından ayrılan yedi yiğidin hikâyesi dilden dile, kulaktan kulağa yayıldı. Dağlardaki göçerlerden ovalardaki çobanlara, köylerden kasabalara yer gök yedi yiğidin hikâyeleriyle çalkalandı durdu.

Aradan uzun yıllar geçti...

Yedi yiğitten ne bir haber vardı ne de bir iz. Sanki yer yarılmıştı da yerin dibine girmişlerdi. Kağan'ın heyecan ve merakla başlayan bekleyişi, geçen yıllar içinde yerini umutsuzluk ve çaresizliğe bıraktı. Analar, babalar evlatlarından, karılar ve çocuklar da babalarından umudu kestiler. Kundaktaki bebeler yetişkin, gençlerse çoluk çocuk sahibi oldular.

Yıllar yılları kovaladı. Kağan iyice yaşlandı. Saçı sakalı ağırdı. Yurdunu düşmana kaptırmadı. Halkını aç susuz bırakmadı. Akınları eskisi gibi değildi ama yine de çevreye saldırdığı namı uzun yıllar dolaştı durdu. Zaman zaman yurdundan uzaklara yolculuk yaptı. Kimi zaman uçsuz bucaksız bozkırlarda, kimi zaman derin vadilerde, kimi zamansa sık ormanların içinde dolaşırken görüldü.

Yıllar sonra bir gün köye yaşlı bir atlı geldi. Ak saçlı adamı kimseler tanımadı. Sonradan anladılar gelen ak saçlı atlının o yedi yiğitten biri olduğunu. Anası, babası çoktan göçüp gitmiş olan yiğidin karısı, çocukları ve torunları etrafını sardı. Haber tez elden tüm yurda yayıldı. Herkes yiğidin ölümsüzlük iksirini bulup bulmadığını merak eder olmuştu. Komşu ülkelerin hükümdarları bile durumu öğrenmek için ulaklar yolladı.

Kağan, yıllar sonra yeniden heyecan ve umutla canlandı. Ama karşısındaki kişiyi görünce şaşırdı kaldı. Bu yiğit, yıllar önce yola çıkan kişiye hiç benzemez olmuştu. Kocamış yiğitten duymak istediklerini duyamadı. Yaşlı yiğit yirmi yıl boyunca adım adım tüm kıtayı dolaştığını, gördüğü her insana ölümsüzlük iksirini sorduğunu ama bulamadığını üzülererek anlattı.

"Yalnız," dedi, "bir şey öğrendim kağanım ama bunun size bir faydası dokunmaz." Kağan merak içinde yiğidin sözünü tamamlamasını istedi.

"Soğuk bir kış gecesi idi, karlı bir ormanda yurt kurmuştum. Birden ateşin başına yaşlı bir kişi geldi. Gecenin karanlığında or-

talığı sanki nurla aydınlatmıştı. Kafamı kaldırıp yüzüne bakacak gücü kendimde bulamadım. Ama sözlerini yüreğimin ta derinliklerine kazıdım," diyerek kağanına baktı. Kağan heyecanla devam etmesini bekledi.

"Bana, 'kağanına söyle; ölümsüzlüğü arıyorsa güz mevsimi göç eden kuşlara baksın. Soğuk mevsim geldiğinde yurtlarını bırakır giderler. Ama bahar geldiğinde yeniden dönerler. Ruhumuz da böyledir. Mevsimi geldiğinde göçer, zamanı geldiğinde geriye döner,' dedikten sonra yanımdan ayrıldı gitti."

Kağan duydukları karşısında büyük bir şaşkınlığa uğramıştı. İhtiyarın sözlerini birkaç kez kendi kendine tekrarladı durdu:

Kağanına söyle; ölümsüzlüğü arıyorsa güz mevsimi göç eden kuşlara baksın. Soğuk mevsim geldiğinde yurtlarını bırakır giderler. Ama bahar geldiğinde yeniden dönerler. Ruhumuz da böyledir. Mevsimi geldiğinde göçer, zamanı geldiğinde geriye döner.

Yaşlı yiğit özür dileyerek geriledi. Kağan'sa karşısındaki ömrünü kendisi için tüketmiş adama minnetle sarıldı. Gözyaşlarıyla şükranlarını sundu.

O günü takip eden günlerde halk bayram etti. Yemekler yendi, ateşler yakıldı. Şarkılar, türküler birbirine karıştı. Diğer altı yiğidin yakınları da hasretlerini ve ümitlerini tazelediler. Haber yedi düvele yayıldı. İnsanlar gece gündüz kuşları izler oldu. Sonbahar geldiğinde göçen, bahar geldiğinde geri dönen kuşları...

Ertesi yıl, yine beklenmeyen bir günde bir başka atlı geldi. Bu birinciye göre daha gençti. Ama yorgunluğu ve kavrukluğu aynıydı. Halk merak içinde bu gelenin kim olduğunu sordu soruşturdu. Evet, evet, bu gelen de yıllar önce yola çıkan yiğitlerden biriydi.

Haber yine tüm ovaları, bozkırları, dağları ve vadileri dolaştı. Tarlalarda buğdaylarla uğuldadı, ormanlarda ağaçlarla hışırdadı, çağlayanlarda ve ırmaklarda çağıldadı. Rüzgâr gibi, yağmur gibi her köşeye ulaştı.

Bu kez Kağan ikinci yiğidine iyice dinlenip kendine gelsin di-

ye birkaç gün izin verdi. Sonra yiğit çıktı Kağan'ın huzuruna. Gözyaşlarıyla sarıldılar birbirlerine.

Yiğit, olup bitenleri çekinerek anlattı ama Kağan bu kez daha sakin ve huzurluydu.

O da yıllar yılı dolaşmış ama kağanının istediği ölümsüzlük iksirini bulamamıştı. Ama onun da söyleyecek bir sözü vardı. Kağan merakla sordu. Yiğit anlattı:

"Mevsimlerden kıştı. Her yer kardan bembeyazdı. Sığınacak bir kovuk bulduğum için şanslıydım. Ateşim ve yiyeceğim vardı. Derken peşine aç kurtların takıldığı bir yolcu gördüm. Yaşlıydı ama dinçti. Bana katıldı. O dağ başında ne aradığımı sordu. Ben de ona yıllardır peşinde olduğum şeyi ve sizi anlattım. Düşündü düşündü ve anlatmaya başladı:

"'Var git bu dağlarda daha fazla dolaşma. Bu yaptığımı da kağanına anlat,' diyerek avuçlarında buzlaşmış karı sıkı ve taş gibi buzu bana uzattı. 'Bu nedir?' diye sordu. Ben de 'buzdur,' dedim. Sonra buzu bakır kaba koyup ateşin kenarına oturttu. Birkaç dakika sonra kabın içinde eriyen buz suya dönüştü. Yine sordu 'bu nedir?' diye. Ben de 'sudur,' dedim. Sonra da bakırı ateşin üzerine yerleştirdi. Su yavaş yavaş kaynadı, sonra buharlaştı ve kabın içi boşaldı. Yine sordu, 'su nerede?' diye. Ben de 'uçtu gitti, buhar oldu,' dedim. 'Beni iyi dinle yiğidim,' diyerek anlattı:

"'Su... donunca buz olur, eriyince su olur, kaynayınca buhar olur. İnsan ruhu da aynen böyledir. İçine girdiği kabın şeklini alır. Sonra buharlaşır ama asla kaybolmaz. Donar, erir, buhar olur... Sonra tekrar yoğunlaşır, donar, erir ve yine buharlaşır... Ama hiçbir zaman yok olmaz... Ölümsüzlükse aradığın, hepimiz zaten ölümsüzüz."

O günden sonra Kağan'ın yüzü biraz daha aydınlandı. İkinci yiğidini kalan ömrünü en iyi şekilde geçirmesini sağlayacak şekilde ödüllendirdi. Haber yine dilden dile dolaştı. İnsanlar ateşlerin başında buzları eritip sonra da buharlaştırıyorlar, yağın her yağmurda sevdiklerinin yeniden dünyaya doğduğunu düşünüyorlardı.

Daha sonra üçüncü ve dördüncü yiğitler de geri döndüler. Onlar da ölümsüzlük iksirini bulamamışlardı. Ama ölümsüzlüğe götüren bilgeliği kağanlarına ve halklarına taşıdılar.

Üçüncü yiğit kelebekle tırtılın hikâyesini anlattı kağanına;

"İnsan aynı tırtıla benzermiş. Kozasının içinde geçirdiği yaşamı tek yaşam sanırmış. Hayatı boyunca kozasından çıkacağı anı korkarak beklermiş. Ona göre kozadan ayrılmak ölüm demekmiş. Kozadan ayrılık vakti geldiğinde güzel kanatlarını gökyüzüne açarmış. Ölüm zannettiği şeyin doğum olduğunu sonradan anlar-mış... Gerçek özgürlük, ruhumuz geçici kozasını terk ettikten sonra anlaşılırmış..."

Dördüncü yiğit ise yeşillikler içinde bir ülkede yaşlı bir oza-na rastladığını anlattı Kağan'a. O da şöyle söylemişti yiğide;

"Ölüm ve doğum bir kuşun iki kanadına benzer. Her karanlık gece, güneşin ışığıyla aydınlanacağı sabahı bulur. Her ölümü yeni bir doğum, her doğumu da ölüm bekler. Aslında doğum ve ölüm yoktur; sürekli doğumlar vardır. Güneş battığında aslında çok uzaklarda doğmuş demektir. Bedenin ölümsüzlüğü, soruldu-kaç ses vermeyen derin bir kuyuya benzer. Ruhun ölümsüzlüğüyse sesini duyuracağı güne kadar insana seslenir durur..."

Kağan ve halkı her iki yiğidin de anlattıklarından çok etkilendiler. Zaman içinde Kağan'ın ölümsüzlük iksirine olan merakı yavaş yavaş söndü. Ama yine de ölümden korkuyordu. Ümitle diğer üç yiğidin getireceği haberi bekledi durdu.

Aradan aylar geçti. Kağan hastalanıp yorgan döşek yatar oldu. Yerini büyük oğluna bıraktı. Artık sayılı günü kalmıştı. Korktuğu şeyin hızla kapısına geldiğini hissediyor, yiğitlerinin getirdiği haberlerle avunuyordu.

Artık kayıp yiğitlerden umudunu kesmişti.

Tüm yakınları ölüm döşeginin etrafında toplandılar. Hepsiyle tek tek helalleşti Kağan.

Solgun yüzündeki aydınlanmayı odadaki herkes fark etti. Ka-

ğan huzur içindeydi. Son üç yiğidinin kışneyen atlarının seslerinin geldiği çadırın girişine gözlerini dikti. Birden kendinde aylardır bulamadığı bir güç hissetti. Yiğitlerden biri eliyle onu otağın dışına çağırıyordu. Ayağa kalkıp yanlarına gitti. Diğer iki yiğit soylu kısıraklarında kağanlarını selamladılar. Üçüncü yiğit de atına bindi ve yanlarında duran binicisiz atı işaret ederek Kağan'a binmesini söyledi. Kağan hafiflemişti, mutluluk içinde atına atladı. Dört atlı bozkırlara doğru dörtlüye uzaklaştılar. Kağan bir ara atını yavaşlattı. Geride bıraktığı otağının bulunduğu taraftan gelen camız derisi germe davulların sesini duydu. Diğer atlılar da yavaşladılar.

"Bu sesler, ölümü haber veriyor!.." dedi yiğitlerine.

O sırada anladı neler olup bittiğini, davulların doğumu müjdelediğini...

Birlikte şahlanan atlarıyla dörtlüye ilerlediler sonsuzluğa doğru...

"Delilik sandığınız şeyin aslında duyularınızın fazla keskinleşmesinden başka bir şey olmadığını söylemedim mi ben size?"

EDGAR ALLAN POE, "Geveze Yürek"
Olağandışı Öyküler, çev. Memet Fuat,
Adam Yayıncılık, 1974

Kadınlar

PAZAR YERİNDE DOLAŞIYORUM. Ortalık kalabalık. Meyve sebze bol. Alışveriş yapan kadınların kimi gözlerini bana dikip bakıyor. Veriştten daha çok alış yapıyorlar. Kadınlar olmasa ekonomi durur. Bu küçücük pazar yerinde bile bu durum anlaşılıyor. Kadınlardan bana bakanlar, hem de dikkatli bir biçimde gözleyenler var beni. İçlerinde gülümser gibi bakanlar da oluyor, tebessüm edenler de. Bende bir çekicilik mi buluyorlar yoksa? Yakışıklı mıyım? Hangi film yıldızına benziyorum? TV dizilerinde beliren delikanlılara mı benziyorum? Onları mı andırıyorum?

İçlerinde beni tanıyanlar da var. Belki tanımıyorlar da tanıyor-muş gibi yapıyorlar. Bunu bilemiyorum. Bu gibiler doğrudan gülümseyerek çekici bir biçimde bakıyorlar bana. Çapkın kadınlar bunlar. La donna mobile. Eskiden de giderdim pazar yerlerine, ama böyle gariplikler olmazdı. Kadınlar ve genç kızlar daha çekingendi. Bana pek bakmazlardı. Şimdi böyle değil. Belki ben daha utangaçtım. Onlar ise birdenbire kabak çiçeği gibi açıldılar. Belki TV'nin etkisi. Pazara gelen köylü kadınlar ve genç kızlar arasında dahi şalvarlarının altında diri vücutlarını duyduklarım var.

"Bu durumda ne yapabilirim?" diye soruyorum, kendi kendime. Bu kadınlarla uğraşabilir miyim? Pazar alanını dolduran bu kadın güruhu ile? Onlarla daha yakın ilişkiler kurabilir miyim? Kadınlarla uğraşmak zordur. Onlar kendi sorunlarını da taşır birlikte. Her biri yeni bir sorun getirir. Zorlu dünyamızda bir de kadınların yükünü taşımak çekilir gibi değil. Gene de cayamıyoruz

onlardan. Bakın, adım, soyadımı, göbek adı, bütün künyemi biliyor bu kadınlar. Ne istiyorlar benden? Neye böyle gözlerini dikmişler?

Oysa buranın yabancısıyım. Daha yeni geldim bu yerleşim ve gelişim bölgesine. Daha önce uğramış değilim. Birkaç kez denizden ve açıklardan geçtiğimi anımsıyorum. Nasıl oluyor da adımları biliyorlar? Olacak şey değil. Kimi bana adımla sesleniyor... hiç çekinmiyor bunu yaparken. Hazır böyle bir ortam varken bir sonuç alabilir miyim? Bunu yapmağa gücüm yok. Biliyorum. Yakın arkadaşlarım, tanıdıklarım, tanımayıp adını bildiklerim, gözümün ısırdıkları teker teker ölüyor. Ölmeseler bile kimi beyin kanaması geçiriyor, kimi başka bir illete yakalanıyor... Kadınlar ise bu arada yeni moda tasarımları izliyor tutkuyla ya da bana pas veriyor. Olacak şey mi? Örneğin İhsan'la karşılaştım, bana son ölenlerin listesini verdi. Kendinin de başı belada. Birkaç ay önce düşmüş ve kalça kemiği kırılmış; iki kez ameliyat olmuş, çivi takmışlar ve sonra koydukları platin çivi de kırılmış. Şimdi yavaş yavaş göçen ve miadını doldurmakta olan bir kuşak içindeyiz. Moral sıfır. Bu durumda kadınlarla ne yapılabilir? En iyisi belki viagra buldurmak. Eczacı Tümer, gece yarısı evine gelip kendisinden viagra isteyen bir müşteriyi nasıl dövdüğünü anlattı. Adam eczacı Tümer'i mahkemeye verdi; nöbetçi olduğu gün kendisine ilaç vermedi diye. Olay gazetelere düştü. Yabancı basında bile yer aldı. "Bu herif gece yarısı ereksiyon olmadı diye mahkemeye mi gideceğim?" diye bas bas bağılıyor eczacı.

Yaşam zor. Bugünlerde, "Kadınlar bana baktı diye mutlaka bir şey yapmam gerekmez," diye düşünüyorum. Gece yarısı viagra aramaya çıkamam.

Giderek karamsarlığa kapılıyorum. Elbette kadınların bakması ya da benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyor. Bu olumlu bir aşama. Özellikle genç ve güzel kadınlar olursa. Pazar yeri de bunlarla dolu. Yerli-yabancı, köylü-kentli hepsi burada. Yüzlere bakıyorum ve bunların hangi soydan geldiklerini anlamağa çalışıyorum.

Bir bölümünün dağlardan indiklerine kuşku yok. Kimi uzak diyarlardan bilinmedik yüz çizgileri ile buralara savrulmuş.

Galiba yaşılanıyorum. İçin için kendimi yemekteyim. Organım bayağı pörsümüştü durumda. Kendini ender olarak anımsatıyor. Başkaları da yaşılanıyor ama gene de diri kalabiliyor. Bunlardan kiminin çocuk sahibi oldukları haberini de aldığım oluyor. Belki de başkasından, kim bilir? Belki de çok güçlü bu insanlar. Birer pehlivan. Kimi zaman genç kızların yaşlı ve olgun erkeklerden hoşlandıklarını düşünüyorum. Ama bu düşünce orada kalıyor. Etikili ve geçerli olmuyor. Baklava, ceviz, kuru üzüm, bal gibi şeyler yiyorum.

Güzel bir kadın çıkıyor karşıma, yaklaşıyor. "Çok üzüldüm," diyor. Şaşırıyorum. Neden üzülmüş acaba? Bu kez tersliğim tutuyor ve kendimi toparlayıp soruyorum: "Beni nereden tanıyorsunuz?"

"Sizi herkes tanır," yanıtını alıyorum. Vay canına! "Bu kadar ünlü bir kişi miyim?" diye soruyorum kendi kendime. Kadın ağzımı açma olanağı vermeden hızla konuşuyor. Meğer çok ünlüymüşüm. Çok iyi bir insanmışım. Herkes beni biliyormuş. Çok iyi ve temiz bir aileden geliyormüşüm. Halim vaktim yerindeymiş. Arada bir de TV'lerde açık oturumlara çıkıyormuşum. Gelecek seçimlerde adaylığımı koyacakmışım ve mutlaka milletvekili seçilecektim ve buna hiç kuşku yokmuş... Ben bu söylenenleri hiç üzerime almıyorum ve "Hiç medyatik değilim, üstelik çok asık yüzlüyüm," diye konuşuyorum. Bu kadın ise hafif çekik gözlü, çilli bir teni var. Kadın benim ne iş yaptığımı, eşimin neler yaptığını, neler yapmadığımızı, her şeyi biliyor.

Kadın bana yaklaşıyor, hafifçe sürtünerek ve bir elimi tutup kendine çekerek ve yanağımdan öperek, "Kendini üzme," diyor ve ardından ekliyor: "Komşunuz sizlere ömür."

"Bak şu işe! Benim haberim yok. Hiç haberim olmadı," diye mırıldanıyorum. İlgisizliğimi eleştiriyor. Karşı görüşlerimi sergiliyorum: "Ben o kadını pek sevmem. Gene de ölümüne üzüldüm. Fazla abartmaya gerek yok. Her sabah denize girerdi."

Cenazesini kaldırmışlar bile. Caminin önünde bir cenaze görmüştüm. Belki de oydu. Sonra helvasını dağıttılar ama bana vermediler. "Oğlu geldi mi?" diye soruyorum. Gelmemiş. Şu ilgisizliğe bakınız. Yaşlı bir cadalozdu. O kadar.

Çevrede ve sokak aralarında oyulmuş taşlardan yapılma lahitler var. Üzerinde kimsenin okuyamadığı yazıtlar... O gece müthiş bir karabasan yaşıyorum. Bilmediğim bir yaratığın, belki de uzaydan gelen bir yaratığın saldırısına uğruyorum. Sırtüstü yattığım yerden tekmeler savurarak kendimi korumaya çalışıyorum. Müthiş çirkin bir yaratık bu. Belki bir bilimkurgu filminden çıkma. "Yaratık" filmindeki yaratığı andırıyor. Yüzüme salyaları akıyor. Bağırarak uyanıyorum ve kendimi ter içinde yatağımda buluyorum.

Yatağımın çevresinde kadınlar dizilmiş, okuyup üfleyerek, dua ederek beni kurtarmaya çalışıyorlar... Ama kurtarmak yerine dürtüklüyorlar beni. Bir sonuç alamıyorum. Umutsuz bir biçimde onların büyük göğüslerine, yumuşak gövdelerine sığınıyorum. Belki bir Fellini filmi içindeyim. Gene de pek yararlı olmuyor. Çünkü bu kadınlar düşümde gördüğüm yaratıklara benziyor. Korkunç bir benzeşme. Ben bir zavallıyım.

Akşam olunca kadınlar beni bir doğum günü partisine çağırıyor. Partiye ya da pırtıya. Çok güzel bir yemek. Kılıç-şiş, kalamar ve başka deniz ürünleri. Bol içki. Uzak düşümdeki yaratıkları da görür gibi oluyorum. Ama bir sis perdesi ardında kadınların çimdikleriyle etkileri zayıflıyor. Esmer uzun boylu bir kadınla uzun boylu konuşuyorum... Kocasını göremiyorum... upuzun boylu başka kadınlar ile onların uzun boylu kızları da oradalar. Herkes oynuyor ve biraz da göbek atıyor. Çok kıvrırcık saçlı bir adam çiçek dolaştırıyor ve satıyor. Ben de çiçek alıp bir yaratığa veriyorum.

Hintli, "Bir Hint yemekleri gecesi hazırlayacağım. Sizi de bekleriz," diyor. Yüzüm kendiliğinden büzülüyor. Curry'li mi? Hiç çekemem. Kimyon, kişniş, zerdeçal, biberiye vs. karmaşık bir

baharat. Üstelik bunlar kokar. Derileri de yağlı gibi olur. Eşeyli birleşmede çok usta oldukları söyleniyor. Üzerinde cinsel kabartmaların bulunduğu eski tapınaklar var ülkelerinde.

Kadınlar durdukları yerde dişlerini ve tırnaklarını törpüleyip sivriltiliyor... Bir hazırlık var ama nedir bilemiyorum.

Çalışkan Ruhlar

Önce beni deli sanıyorlar. Ama sonunda cevap vermeleri karşılığında önerdiğim muazzam parayı duyunca beni dinlemeden edemiyorlar. Kim bilir daha ne kadar böyle dolaşacağım? Aradığım cevabı bulana kadar –böyle bir cevap varsa tabii– kaç ruh hastalıkları kliniği, kaç katedral, cami, Budist tapınağı ya da büyücü çadını gezeceğim? En ünlü psikanalistlerin, din adamlarının, filozofların, Şamanların ve normal-ötesi olaylar uzmanlarının peşinde, şehirden şehire, ülkeden ülkeye, kıtadan kıtaya...

Her şey üç yıl önce başladı. Geçirdiğim bir sinir bunalımı nedeniyle sanat tarihi öğrenimime uzunca bir ara vermek zorunda kalmış, iyileştikten sonra da fakülteye dönmek istememiştim. Bir gazetede düzeltmen olarak iş bulmuş çalışıyordum. Bir gün önüme bir ilan geldi, bir reklam ajansı düzeltmen arıyordu. Gazeteden doğru dürüst para alamıyordum, gece yarlarına kadar çalıştıktan sonra epey uzakta olan evime yürüyerek döndüğüm çok oluyordu. Reklam ajansına, ilanda istedikleri gibi, özgeçmişimi e-mail ile gönderdim. Bir hafta sonra, işe kabul edildiğimi bildiren e-mail bilgisayarımın ekranındaydı.

Şehrin sakin bir semtinde, bahçe içinde iki katlı bir villada kurulu, küçük bir ajanstı. Yaratıcı grup üç kişiden oluşuyordu: bir metin yazarı, bir sanat yönetmeni, bir de grafiker. Metin yazarı sapsarı dişli, sürekli sigara içip sürekli öksüren, her şeyden şikâyet eden, uzun boylu zayıf bir adamdı. Sanat yönetmeni kısa boylu, şişman bir kadındı; sabahtan akşama kadar bisküvi, gofret,

ponçik gibi şeyler yiyor, art arda çay, kahve, kola içiyor ve durmadan terliyordu. İki karkoca gibi olmuştı, sürekli kavga ediyorlardı. Ya metin yazarı, sanat yönetmenini yazdığı metinlere hiç uymayan tasarımlar yapmakla suçluyordu ya da sanat yönetmeni, metin yazarına, kimsenin okuyamayacağı uzun metinler yazarak tasarımlarını kalabalıklaştırdığı için kızılıyordu. Grafiker, okuldan yeni mezun olmuş, ufak tefek, içine kapanık bir kızdı. Sabahtan akşama kadar bilgisayarının ekranına gömülü durumda sanat yönetmeninin tasarımlarını uygulamakla uğraşıyordu. Beni onların odasında bir masaya oturtular. İşim kolaydı. Metin yazarı yazdığı metinleri benim bilgisayarına yolluyordu, ben de düzeltilerimi onun yolladığı belge üzerinde yapıp sanat yönetmeninin bilgisayarına yolluyordum. Gazeteden aldığım maaşın iki katını veriyorlardı bana. Daha da önemlisi, maaşım her ayın son günü banka hesabıma yatmış oluyordu. Metin yazarıyla sanat yönetmeninin kavgalarını duymamak için de bir yol bulmuştum; sabah işe gelir gelmez bilgisayarına CD'leri takmaya başlıyor, akşama kadar kulaklıkla müzik dinliyordum. İşim olmadığı zamanlar kitap okumama da kimse karışmıyordu.

Ajansın sahibi ve başkanı otuz yaşlarında, esmer, zeytin yeşili iri gözleri olan bir kadındı. Adı Jade'dı. Güzeldi. Hatta çok güzeldi, ama bu güzellikte tuhaf, neredeyse korkutucu bir yan vardı. Onu çok çekici bulmama rağmen yüzüne birkaç saniyeden fazla bakamıyordum. Güldüğü zaman ağzı bir mağara gibi açılıyor ve insanda içine yürüyüp kaybolma arzusu uyandırıyor. Patronluk taslamaya meraklı biri değildi. Bize dostça davranıyor, ama her zaman arada bir mesafe bırakmayı biliyordu. Sabahları zakkum rengi antika Reinastella'sıyla işe gelişini masamın tam önündeki açık pencereden görebiliyordum. Akşamları genellikle hepimizden geç çıkıyordu.

Hayatımı –sadece benim hayatımı mı, sadece hayatları mı?– geri dönülmez biçimde değiştiren olaylar dizisi ben işe girdikten birkaç ay sonra soğuk, kasvetli bir pazartesi günü, öğleden sonra

başladı. O sabah ajansın iki önemli müşterisi aynı anda acil birer satış kampanyası istemişlerdi. Lanet olası satış kampanyaları böyledir. Müşteriler günlerce rakiplerini kollarlar, son anda karar verirler, ertesi gün de sunum isterler. Her neyse üç kişilik yaratıcı grubun iki kampanyayı birden yetiştirmesi imkânsızdı. Müşteri temsilcileri çıldırmış gibiydiler; yaratıcı grubun kendi kampanyalarına öncelik vermesi için önce birbirleriyle kavga ettiler, yetiştiremeyince aynı anda avazları çıktığı kadar bağırıp yaratıcı grupla kavga etmeye başladılar. Odamız bir anda tımarhaneye dönmüştü. Bilgisayarımın CD çalarının volümünü sonuna kadar açtığım halde onların bağirtisi dinlemekte olduğum barok operadaki yaylıların, vurmalarının ve kontraltoların sesini bastırıyordu.

Jade'ın içeri girmesiyle birlikte herkes sustu. Jade, sakın bir sesle, böyle bağırıp çağırarak hiçbir yere varamayacaklarını söyledi onlara. Bir çözüm bulmuştu: metin yazarı ve sanat yönetmeni kampanyalardan sadece birini çalışacaklardı. Grafikeri Jade ekipten ödünç alacak, sanat yönetmeni grafik uygulamaları kendisi yapacaktı. Jade grafikerle birlikte ikinci kampanyanın görsel öğelerini hazırlayacak, metin yazarlığını ise ben yapacaktım.

"Ama, Jade," dedim, korkuyla, "daha önce hiç metin yazarlığı yapmadım ki! Sadece bir düzeltmenim ben."

Zeytin yeşili gözlerini gözlerime dikti ve bana gülümsedi.

"Her şeyin bir ilki vardır."

Jade, grafiker kız ve ben Jade'ın odasına gittik. İlk defa girdiğim bu odanın, farklı stillerde mobilyalarla, ama çok özgün bir uyum içinde döşenmiş olduğunu fark ettim. Bir duvarı boydan boya kaplıktı. Raflarda mesleki eserlerin yanı sıra sanat, felsefe, edebiyat kitapları, klasik müzik ve caz CD'leri, sinema tarihinin belli başlı filmlerinin DVD'leri göze çarpıyordu. Duvarlarda modern ressamların özgün resimleri asılıydı. Bunların arasında sadece bir klasik tablonun röprodüksiyonu dikkatimi çekti: Artemisia Gentilleschi'nin *Judith ve Halofernes*'i. Üçümüz Jade'ın geniş çalışma masasına oturduk. Jade bana kısa ve anlaşılır biçimde kam-

panyanın stratejisini anlattı. Bütün yapacağım, bu stratejiye uygun reklam mesajlarını, insanlara çekici gelecek biçimde yazıya dökmekti.

"Bol bol başlık çalış," dedi bana Jade, "biri tutmazsa öbürü mutlaka tutar. Lafı uzatma, en kısa ve en vurucu biçimde yazmaya dikkat et. Ana metinlere sonra birlikte bakarız."

Jade grafiker kızın kullandığı büyük ekranlı bilgisayarı kendi odasına taşıttı. Onlar birlikte kampanyanın görsel öğelerini hazırlarken ben de masanın bir köşesine çekilip Jade'in dizüstü bilgisayarında bol bol başlık çalıştım. Jade zaman zaman benden yazdığım başlıkları okumamı istiyordu. Bir tanesini beğendiğinde, hemen onun bilgisayarına gönderiyordum, onlar da hazırladıkları ilanda başlık için ayırdıkları yere yerleştiriyorlardı. Bir süre sonra Jade yeteri kadar başlığımız olduğunu söyledi ve ana metinleri yazmaya başladık. Daha doğrusu o söylüyordu ben yazıyordum, sonra da cümle düşüklüğü falan varsa düzeltip son halini vererek onların bilgisayarına gönderiyordum. Hava karardığında kampanya hazır. Jade bana teşekkür etti ve artık eve gidebileceğimi söyledi. Ben ajanstan çıkarken metin yazarı ve sanat yönetmeni kavgaya ederek hâlâ çalışıyorlardı.

O günden sonra Jade bu çalışma tarzını bir yöntem olarak benimsedi. İki acil iş aynı anda geldiğinde üçümüz hemen bir yaratıcı grup oluşturuyor ve işlerden birini üstleniyorduk. Jade benim yavaş yavaş metin yazarlığını öğrenmeye başladığımı düşünüyordu. Bir gün, bana, ajans yeni bir müşteri kazandığında ikinci bir yaratıcı grup kurması gerekeceğini ve o zaman o grubun metin yazarının muhtemelen ben olacağımı söyledi. Ay sonuna doğru da, muhasebeden gelen bir e-mail'den, maaşıma yüzde elli oranında zam yapıldığını öğrendim. O akşam bu zammı kutlamak için meyhaneye gittim.

Fazla meyhane bilmediğim için eskiden gazetede arkadaşlarla gittiğimiz meyhanelerden birine gitmiştim. İçeri girdiğimde bazılarının orada olduklarını gördüm. Beni masalarına davet etti-

ler. Masada, gazetede köşe yazarlığı yapan, ihtiyar bir alkolik şair de vardı. Vakit henüz erken olduğu halde kütük gibi sarhoştı, elinde sıkı sıkı tuttuğu rakı kadehiyle uyukluyordu. Altdudağının bir kenarından yeşil bir salya uzamış, çenesine doğru sarkıyordu. Arkadaşlarla eski günleri andık, onlar bana gazeteyle ilgili son haberleri anlattılar, ben onlara çalıştığım ajanstan söz ettim. Ajansın adı ağzımdan çıktığı anda ihtiyar şair uyandı, elinin tersiyle salyasını sildi ve kan çanağı gibi gözleriyle bana bakarak sordu:

"Senin patronunun adı Jade değil mi?"

"Evet," dedim, şaşkınlıkla. "Onu tanıyor musunuz?"

"Kendini sakın o kadından," dedi. "Güzelliğine, kültürüne, zekâsına da aldanma. Tehlikelidir."

Hepimiz susmuş, merakla sözlerinin devamını bekliyorduk. Rakısından büyük bir yudum aldı ve anlatmaya başladı:

"Çocukluğunu bilirim ben onun. Eskiden babasının yanında muhasebecilik yaptım yıllarca. Bunun babası aslen Belçikalıydı. Zengin bir Türk kıızıyla evlendi, Jade'ın anasıyla yani, onun parasıyla reklam ajansı kurdu burada. İki kadeh içince nasıl çocuk bezi ambalajlarındaki bebek kıçlarına bakıp otuzbir çektiğini anlatan iğrenç bir herifti. Sonra da Jade onu öldürdü."

"Öldürdü mü?" diye sordum dehşet içinde.

"Bütün aileyi zehirledi," diye devam etti ihtiyar şair, "babasını, annesini, küçük oğlan kardeşini. Akşam yenecek yemeğe pişerken bozuk et katmış, kendisi hastayım bahanesiyle yemeyip erkenden yatmış. Polis uzun süre gözaltında tuttu Jade'ı, ama suçunu ispatlayamadığı için sonunda serbest bırakmak zorunda kaldı. On yedi yaşındaydı o zaman."

"Onun yaptığını nereden biliyorsunuz?" diye karşı çıktım. "Et gerçekten bozuk olamaz mı? Gazetelerde okuyoruz bazen insanların etten nasıl..."

"Aptal," diye kesti sözümü. "Tabii ki o yaptı. Otopsi sonucunda etin neredeyse kurtlanacak kadar bozulmuş olduğu çıktı ortaya. Her şeyi önceden planlamıştı küçük şeytan. Sen bugüne kadar

on sekiz yaşında ajans sahibi olan başka birini tanıyor musun?"

O gece sabaha kadar uyuyamadım. Kafamda çelişik düşünceler dolaştı durdu. Alkolik şair haklı olabilir miydi? Yok canım! Eski bir komünistti o. Burjuvalara duyduğu nefretten böyle konuşuyordu. Jade bunu yapmış olamazdı. Ama ya haklıysa?..

Sabah uykusuz gözlerle ve bir saat kadar gecikmiş olarak işe gittiğimde ajansı gene tımarhaneye dönmüş halde buldum. Aslında hepimizi sevindirmesi gereken bir haberdi bu kargaşaya yol açan. Jade ajansın yeni bir müşteri kazandığını açıklamıştı. Ancak, müşteri anlaşmayı imzalar imzalamaz, piyasaya çıkaracağı yeni bir ürün için tanıtım kampanyası istemişti. Kampanyanın üç gün içinde hazırlanıp müşteriye sunulması gerekiyordu. Aksi gibi, metin yazarı ve sanat yönetmeninin yıllık izinleri de ertesi gün başlıyordu. Müşteri temsilcisi ikisine izinlerini ertelemeleri için ısrar ediyor, onlar ise yolculuklarını çok önceden planladıklarını ve artık değiştiremeyeceklerini söyleyerek reddediyorlardı. Sonunda, metin yazarı, önünde duran Türkçe'de Eş ve Karşıt Anlam-lı Sözcükler Sözlüğü'nü müşteri temsilcisinin kafasına fırlatarak ayağa kalktı:

"Yeter be!" diye bağırdı. "Akşama otobüsüm kalkıyor benim. Seninle uğraşamam."

Sigarasıyla çakmağını cebine koyup çıktı. Sanat yönetmeni de onun arkasından masasındaki abur cuburu çantasına tıkmaya başladı:

"Benim de yarın sabah erkenden uçağım kalkıyor, daha alış-veriş yapacağım, bavul hazırlayacağım, kediye anneme bırakacağım..." diye söylenerek gitti.

Müşteri temsilcisi kız ağlayarak odadan çıktı. Bir süre sonra Jade geldi. Belli etmemeye çalışıyordu ama sinirlerinin çok gergin olduğunu hemen fark ettim. Gözyaşlarını zor tutuyordu. Öyle durmuş, konuşmadan, yüzünde umutsuz bir ifadeyle bana baktı. Anlamıştım:

"Jade," dedim, "biliyorum, öncekiler gibi basit bir satış kam-

panyası değil bu. Tecrübeli elemanlara ihtiyacın var. Ama gene de bir deneyelim. Hiçbir şey yapmamaktan daha iyidir."

Sonra nasıl olduğunu kendim de anlamadan, ağzımdan şu kelimeler çıktı:

"Kendini böyle çaresiz hissetme lütfen, dayanamıyorum!"

Bu son söylediğimi densizlik olarak yorumlamasından korkmuştum ama öyle yapmadı. Tersine, memnun olmuştu. Bana sevgiyle gülümsedi:

"Haydi o zaman," dedi, "gel odama."

Grafiker kızı almamıştık. Şimdilik ona ihtiyacımız yoktu, önce fikir çalışacaktık. O geniş masada, ikimiz akşama kadar, reklamcıların "büyük fikir" dediği şeyi aradık; bütün bir kampanyanın üzerine temellendiği, daha önce hiç düşünülmemiş, o son derece basit ama etkili reklam fikrini bulmaya uğraştık. Boşuna.

"Ah!" dedi, en sonunda Jade, "şimdi Metin olsaydı..."

"Metin kim?"

Jade'in, ajansını kurduğu günlerden beri birlikte çalıştığı, parlak bir yaratıcı yönetmenmiş Metin. Çok başarılı kampanyalara imza atmışlar birlikte. Ama Metin bir yıl önce İtalya'da bir kaza sonucu ölmüş. O günden beri de Jade öyle birini bulamamış. O çılgınca düşünce, Jade'i böyle üzgün görmenin acısı içinde, birdenbire aklıma geldi.

"Ruhunu çağıracağız!"

Öğrenimimi yarıda bırakmama neden olan sinir bunalımının pençesine, arkadaşlarla sırf gırgır olsun diye düzenlediğimiz bir ruh çağırma seansında düşmüş, iyileştikten sonra da bir daha bu tür işlerle uğraşmamaya yemin etmişim oysa. Medyumluk özelliklerim olduğu ortaya çıkmıştı o seans sırasında, ama buna hazır olmadığım için... Neyse, bu başka bir hikâyenin konusu. Jade hayretle bana baktı:

"Sen iyi misin?"

"Ciddiyim, Jade," dedim. "Yapabilirim. Daha önce yaptım."

İnanmamıştı. Muhtemelen yorgunluktan saçmalamaya başla-

dığımı düşünüyordu. Ama bana engel olmadı. Jade'ın dizüstü bilgisayarını açtım, masanın ortasına koydum, basit bir çizim programı seçtim, ekrana bir daire çizdim, içine Metin'in tam adını Jade'dan öğrenip yazdım ve yoğunlaşmaya başladım. Bu işi yeniden tımarhaneye düşmeden başaracağımı biliyordum, çünkü bu sefer ciddiymdim ve bunu Jade için yapıyordum. Metin'in varlığını hissetmem için birkaç dakika geçmesi yetti. Kampanyanın stratejisini ona, tıpkı ilk takım çalışmamızda Jade'ın bana yaptığı gibi, kısa ve anlaşılır biçimde anlattım. Çevredeki camilerin hoparlörlerinden yükselen sabah ezanları odaya dolarken kampanyanın ana hatları bilgisayarımın ekranında belirmeye başlamıştı bile.

Metin yazarı ve sanat yönetmeni yıllık izinlerinden döndükleri gün kendilerini ajansta verilen bir kutlama partisinin içinde buldular. Jade yeni müşterimiz için gerçekleştirdiğimiz kampanyanın kazandığı başarı dolayısıyla veriyordu bu partiyi. Hakiki Fransız şampanyası ve siyah havyar bile vardı sunulanlar arasında. Parti bittiğinde, Jade, herkese ayrılırken kendi eliyle birer hediye verdi. Metin yazarının hediyesi bir kutu Havana purosuydu, sanat yönetmenininkiye bir kutu İsviçre çikolatası.

Sanat yönetmeninin gıda zehirlenmesinden öldüğü haberi ertesi gün geldi. İki gün sonra da metin yazarını geçirdiği bir kalp krizi sonucu kaybettiğimizi öğrendik. Jade onların yerine sektörün en iyi metin yazarını ve sanat yönetmenini çok yüksek maaşlar karşılığında çalışmakta oldukları ajanslardan transfer etti. Bir hafta sonra ikisi de Uludağ'a film çekimine giderken trafik canavarının kurbanı oldular. Bindikleri otomobilin freni patlamış ve uçuruma yuvarlanmışlardı. Bunun ardından Jade beş yeni yaratıcı grup kurdu. Onları da ülkenin en tanınmış beş ajansından çok büyük paralar teklif ederek transfer etmişti. Yeni yaratıcılar büyük bir hevesle işe başladılar ve kısa aralarla çeşitli kazalar ya da ani hastalıklar sonucu hayatlarını kaybettiler.

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi bana Jade, son yaratıcının ölüm haberi de geldiğinde. "Çok iyi bir kadro kurduk, gereğinden

fazla hırslı davranıp polisin şüphesini üzerimize çekmenin âlemi yok."

Ona hak verdim. Elimizdeki kadro gerçekten ülkenin en iyi yaratıcılarından oluşuyordu. İhtiyaç duyarsak, önceki yıllarda ölmüş büyük yaratıcıların ruhlarına ulaşip eksikimizi tamamlamamız da her zaman için mümkündü. Ruhların bir özelliğini keşfetmiştik; hayır diyemiyorlardı. Kendilerinden istenen her işi, büyük bir uysallıkla, bitirene kadar durmaksızın çalışarak, en iyi şekilde yapıyorlardı. Jade hazırladıkları kampanyalarda değişiklik istediği zaman, canlıyken yaptıkları gibi sorun çıkarmıyor, onu memnun edene kadar aynı kampanya üzerinde defalarca çalışıyorlardı. Gelmiş geçmiş en iyi strateji uzmanlarının, müşteri temsilcilerinin, muhasebe müdürlerinin ruhlarıyla da desteklediğimiz kadromuz sayesinde, kısa zamanda yeni ve büyük müşteriler kazandık, ajansın cirosunu birkaç katına çıkardık. Jade beni ajansa ortak yapmıştı. O güne kadar hayal bile edemeyeceğim bir servetin sahibi oluvermiştim ve servetim her geçen gün biraz daha artıyordu.

Jade bana cennetinin kapılarını açmıştı. Onun evinde kalıyor, onun yatağında yatıyordum. Sabahları işe gelirken, akşamları eve dönerken, zakkum rengi muhteşem Reinastella'nın içinde, Jade'ın yanında ben de oluyordum. Her gece zeytin yeşili gözlerinde yüzüyor, esmer teninin tuzunu tadıyor, kollarımın arasında bir balık gibi oynayan kıvrak bedeninin ıslak ve loş mağaralarında yitiyordum.

Sık sık seyahate çıkıyorduk. Jade bulduğumuz yöntemi dünyanın en büyük reklam ajanslarına, sanayi ve hizmet kuruluşlarına, bilimsel araştırma merkezlerine, film stüdyolarına, yayınevlerine, hatta hükümetlerin gizli servis örgütlerine pazarlıyordu. Bu yolla inanılmaz bir servetin sahibi olduk. Birlikte tadılması mümkün bütün zevkleri tattık. Dünyanın en güzel şehirlerinde yaşadık, en ünlü müzelerini gezdik, en iyi yemeklerini yiyip en iyi içkilerini içtik, en gizli fuhuş yuvalarının yasak meyvelerini paylaştık.

Korkunç gerçek, Bangkok'ta, bir otelin kral dairesinde, dokuz

yaşında bir kızın bekaretini birlikte bozduğumuz bir gecenin sabahında, afyon sarhoşluğundan yavaş yavaş sıyrılırken kafama dank etti; ben ölünce ruhuma ne olacaktı? O anda, servetimize servet katmamızı sağlayan ve Jade'ın satışları nedeniyle üyelerinin sayısı hızla artmakta olan ebedi işçiler ordusuna bir gün benim de katılmamın kaçınılmaz olduğunu anladım. İster Jade bir süre sonra benden bıkip beni öldürsün ve başka bir medyumla çalışmaya devam etsin, ister ecelimle ya da gerçek bir kaza sonucu öleyim, benim için fark etmeyecekti. Tıpkı, bugüne kadar yaşayıp ölmüş ya da bundan sonra yaşayıp ölecek olan, kafa emekçisi diye tanımlanabilecek bütün insanlar için olduğu gibi. Metin'in ruhunu çağırıp kampanyayı ondan istediğim akşam, hepimizi sonunda hiçbir emeklilik imkânı olmayan sonsuz bir çalışma hayatına –hayatına?– mahkûm etmiştim. Henüz ayrılmamış olan Jade'ı uyandırmamaya çalışarak, üzerime bir gömlek ve bir pantolon giydim, yanıma sadece pasaportumu ve kredi kartımı aldım, otelden çıktım.

Artık dünyayı yalnız başıma geziyorum. Bana ruhumu öldürmenin yolunu gösterecek bir bilge kişi arıyorum. Kim bilir daha ne kadar böyle dolaşacağım? En ünlü psikanalistlerin, din adamlarının, filozofların, Şamanların ve normal-ötesi olaylar uzmanlarının peşinde, şehirden şehire, ülkeden ülkeye, kıtadan kıtaya...

Sfenksin Doğuşu

Her zamanki gibi, saatin çalmasından beş dakika önce kalktı, saate dil çıkarttı ve duşa giderken yoluna çıkan boy aynasında gördüğü, genç, sağlıklı, ancak uykudan yeni kalkmış yüzü neşeyle selamladı:

"Güaydı!"

İçinde hissettiği zindeliğe rağmen belli ki vücudu hâlâ uyana-mamıştı. Şu solgun yüz, basit bir kelimedede bile dolanan dil... Ama duş onu kendine getirirdi. Banyoya öylesine kararlı adımlarla yürüdü ki, tüm koridor ona hayran oldu...

Banyodan çıktıktan sonra bornozuna hiç dokunmadan mutfak-ğa geçti. Hava soğuktu ve çıplak dolaştığı için üşüyecekti. Ancak, vücudunu uyandırmak için aklına daha etkili bir yol gelmiyordu. Islık çalarak, kaşar, salam ve bir parça da domatesi yağladığı ek-mek dilimlerinin arasına yerleştirip tost makinesine koydu. Üç da-kika sonra, yüzünde korkunç bir ifadeyle, o sırada bir peçeteye sar-ırlı olarak elinde duran tosta baktı ve tısladı:

"Sei yiyeceğim!"

Bir tuhafılık vardı... Tostun gözünü yeterince korkutmamış gi-bi, yeniden tısladı: "Sei yiyeceğim!"

"Sei?.. Se?" Birkaç kez daha tekrarladı. Ancak bir türlü doğru söyleyemiyordu! Sanki sabaha karşı evine gizlice giren bir dişçi ağzını uyuşturmuş gibiydi. Zavallı tostun kaçınılmaz kaderini er-teleyip başka bir kelimeyle şansını denedi: "ae."

"Nane" diyememişti. "Nargile" de diyemedi. Sözlük kullana-

rak yaptığı kısa bir testten sonra, "Şu köşe yaz köşesi..." diye başlayan tekerlemede bile takılmadığını, ancak "N" harfini içeren hiçbir kelimeyi söyleyemediğini fark etti.

Keşfinin dramatik sonuçlarıyla yüzleşmenin sırası değildi. Sözlükle oyalanınca işe gecikmişti zaten. O gün bitirmesi gereken bir rapor ve katılması gereken iki önemli toplantı vardı. Ayrıca, akşam kulüpte ortada çok büyük paraların döneceği bir Scrabble partisi olacaktı. Alalecele bir taksiye bindi.

"Borcum e kadar?" dediğini şoför fark etmedi, fakat o neredeyse bütün soru zamirlerinin "N" ile başladığını hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Her sabah selam verdiği binanın güvenlik görevlisine görünmeden, hızla asansöre daldı, her zaman "sen" diye hitap ettiği bir stajyeri "siz" diyerek şaşırttı, sekreterine bir kahve getirmesini ve rahatsız edilmemesini söyleyerek kendini ofisine kapattı. "Teşekkür ederim" in hiçbir "N" içermemesinden memnun olmuştu.

Sabah kahvesine ayırdığı birkaç dakikada sorunu sistematik bir biçimde düşünmeye çalıştı. Bu aksiliği hemen giderebilir miydi? Gömleğine döktüğü kahvenin aksine, –her zaman ofiste yedek bir gömleği bulunurdu– hayır. Ya sonra? Evet, hiç olmazsa denebileirdi. Günün sonunda bir doktora gidebilirdi. Ses tellerinde bir sorun olmalıydı. Kendine iyi baktığından, önemli bir şey çıkmasını beklemiyordu. O anda yapılması gereken bundan kurtulana kadar uğrayacağı zararı azaltmak, kanamayı durdurmaktı. Hasta olduğunu söyleyemezdi. Asla bu duruma düşmemiş olmakla övünürdü. Üstelik bu gerekçe –aslında hiçbir gerekçe– onu "N"siz konuşturduğu için şirkette alay konusu edilmekten kurtaramazdı. Bu yüzden doğru çare bir bahane uydurmak değil, "N"yi hiç kullanmamaktı. Gün boyunca bu harften sakınacak ve hemen birini çağırıp, "N" harfi içeren bütün kelimelere birer eşanlamlı aramasını isteyecekti. Kahvesinin son yudumunda, ikinci işi kendisi yapmaya karar verdi: Hangi sözcüklere bakılması gerektiğini komik duruma düşmeden anlatmanın bir yolunu bulamamıştı...

Sorunun sandığından büyük olduğunu rapor için klavye başına oturduğunda fark etti. Günün ilk toplantısına kadar biraz ilerlemek istemişti. Alışkanlığı olduğu üzere, birkaç cümle boyunca ekrana hiç bakmamış, sonra hataları düzeltmek için yazdıklarına göz atmıştı. Kelime işlemci, pek çok kelimenin yanlış yazıldığını gösteriyordu ve neredeyse tüm hatalar aynıydı: "N" harfi yoktu! Bütün dikkatini vererek, ekrana "ninni" yazmaya çalıştı. "ii"! Üç "N"den birini bile tutturamamıştı! Eli bir şekilde "N" harfine gitmiyordu işte...

Soğukkanlılığını korudu. Sorunu hakkında yeni şeyler öğreniyordu ve bu da iyi bir gelişmeydi. Artık ses tellerinin sağlıklı olduğunu biliyordu. Gerçi yerine koyacağı bir alternatifinin olmaması hoş değildi ama, nasılsa o da zamanla ortaya çıkardı. Bu problemi o anda çözemeyeceğini tekrar kendine hatırlattı. İşteki zamanını verimsiz düşüncelerle oyalanarak geçirmemeliydi. En iyisi, "N" harfine ihtiyaç duymadan yapabilecekleriyle uğraşmasıydı. Raporu bir sonraki gün de bitirebilirdi. Haftanın ilk günlerinde yazdığı bölümleri tekrar okumaya başladı.

Toplantı salonuna girer girmez diğer yöneticilerin ve patronun yüzüne baktı ve ifadelerinin ortalamasını kendi suratına kopyaladı.

"İyi sabahlar."

Üzerinde hafifçe yadırgayan, " 'Günaydın'ın, nesi var?" bakışları dolaştı. -

Çalışma gruplarından biri yeni projesini anlatacaktı. Sunuş boyunca herkes araya girip, olumlu ya da olumsuz bir şeyler söylemişti. Onun sfenksvari sessizliği ise sunum yapan kız tarafından performansının hiç beğenilmediğine yorulmuş ve moralini bozmuş, sonunda da gerçekten kötü bir sunum yapmasına sebep olmuştu. Önerilen projenin tartışılması sırasında da tek kelime etmemiş, bu suskunluğu konu hakkında toplantıdakilerle tartışmaya dahi tenezzül etmeyecek kadar çok şey bildiğine verilmişti.

Her geçen dakika dile getirmediği görüşlerinin değeri artmış-

tı. Diğer katılımcılar cahilce bir şey söyleyip, sinsi gülümseyişiy-le masanın etrafındakileri süzen bir ukala tarafından patronun önünde zor duruma düşürülmekten korktuklarından, yavaş yavaş sesler kesildi. Kimse konuşmaz olduğunda, patron ona döndü:

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Bu an için hazır değildi, aklına ilk gelen kelimelerle konuştu: "Fiiri beğedim." Toplantının tansiyonu bir anda düştü. Demek kimseyi bilgisiyle ezmeyecek ve mahcup etmeyecekti! Pek çoğu kendilerini ona karşı borçlu hissettiler. Patron da rahatladığını belli eden bir gülümsemeyle, toplantının son cümlesini söyledi:

"Kelimeleri ağzında yuvarlama evladım."

Başka zaman olsa, böyle bir blöfle kazandığı saygınlık onu eğlendirirdi. Ama aklı farklı bir yerdeydi. Ağzından "K" harfı çıkmamıştı! Emin olmak için birkaç deneme yaptı ve sonuçtan hiç memnun kalmadı. Canını sıkan bir harf daha yitirmesi değildi. Birkaç saat içinde iki harf birden yitirmiş olmasıydı. Bu hızla giderse iş çıkışı bir doktor bulduğunda derdini anlatacak sözcük bulamayacaktı. Yeni kazanılmış saygınlığından dumanı üzerindeyken yararlanmaya karar verdi. Sekreterine, kime ne diyeceğini anlatan uzun ve içinde belirli iki harf geçmeyen bir notu hazırladıktan sonra acilen halletmesi gereken bir işi olduğunu söyleyerek şirketten çıktı.

Gittiği ilk iki nörolog, kendileriyle dalga geçildiğini düşünerek –bu sırada "R"yi de kaybetmişti ve "doto" diyebiliyordu sadece– onu kovdu. Üçüncüsü ise edilgen davranmadı ve bizzat kendisi dalga geçti. Eğer söyleyebilseydi, onlara Hipokrat yeminlerini hatırlatırdı. Şansını denediği dördüncü doktor bir psikiyatristti – aynı kattaydı ve psikiyatristlerin alışılmamış sorunlarla gelen hastalara karşı daha önyargısız olacağını düşünüyordu. Beklentisi karşılıksız çıkmadı. Doktor o günkü diğer tüm randevularını iptal etti ve onu dinlemeye başladı.

Doktorun iddiasına göre, çok utandığı ya da suçluluk hissettiğı bir şey vardı ve bunun açığa çıkmasından çekiniyordu. Aslında,

tam olarak, itiraf etmekten korkuyordu. Bu nedenle, olayı anlatmakta kullanabileceği harfleri tek tek *unutuyordu*. Hatta, olasılıkla harflerin kaybediliş sırası da tesadüfi değildi, bu olayda rol alan öğelerin önem sırasını gösteriyor olabilirdi. Örneğin, belki ana rahminde ikizi ölmüştü, bundan dolayı da kendini suçluyordu. Bu olayda, en önemli öğeler sırasıyla; anne, kardeş ve rahimdi. Elinde hâlâ yeterli harf varken bu olayı hatırlamayı ve anlatmayı denemeliydi. Böylece utanma ve dışlanma korkusunun yersiz olduğunu görecekti ve konuşma becerisini geri kazanacaktı.

Öne sürdüğü teori mantıklı görünüyordu. Psikiyatristin hipnoz denemek istemesine itiraz etmedi. Açığa çıkmasından korktuğu bir şey yoktu: Annesine karşı her zaman temiz hisler beslemişti, onu uygunsuz bir durumda görmemişti ayrıca babasını da çok severdi. Bir saat sonra uyandığında psikiyatrist, geçmişini ve bugününü didik didik ettiği keşif gezisinden eli boş döndüğünü söyledi. Ancak, hipnoz sırasında da bu harfleri kullanamaması, sorunun bilinç düzeyinin altında bir kökeni olabileceğini gösteriyordu.

"Eğer zamanımız olsaydı," diye ekledi. "Sorunun üstünü örtmenize sebep olan savunmanızı zayıflatırdık. Olasılıkla gizli bir kendine güven sorununuz ve dışlanma korkunuz var. Bunu çözüp korkuyu hafifletir ve harf yitimini engellerdik."

Düşünceli düşünceli sakalını sıvazladı. "Açıklayamadığım tek şey, harf kaybının hızı. Ya olay yeni olmuş, ya da bu eski olayı hatırlatan bir uyarana maruz kalmışsınız. Veya... hiç sanmıyorum ama, gene de konuşma merkezinizde fiziksel bir hasar olması ihtimali de var."

Bir not kâğıdına bir isim ve telefon numarası karalayıp uzattı. "Bu, benim yakın arkadaşım olan bir nöroloğun adresidir. Konuşma bozuklukları konusunda uzmanlaşmıştır. Onu arayacağım."

Nörologa gitmek için geç kalmıştı. Hava kararmıştı. Evine yürümeye karar verdi. Akşamüstü koşusunu yapmamıştı. Bu yürüyüş onun yerine geçerci herhalde. Zaten çok uzak bir mesafe de

değildi.

Düşündükçe kötümser olmak için bir sebep olmadığını fark etti. Altı ucu, üç harf kaybetmişti. Alfabenin kalanı emrindeydi hâlâ. Hatta iki harf sayılırdı; "R" için tasalanmaya gerek yoktu, pek çok insan onu zaten söyleyemezdi. Dışleri kırılrsa, dökülse, düzgün söyleyemeyeceği çok daha fazla harf olacaktı. Eğer çekindiği anlaşılamamaksa, insanlar ağızları doluyken bile yanm yamalak dertlerini anlatabiliyorlardı. Alay edilmekten korkuyorsa, önemli olan nasıl konuştuğu değil ne söylediği. Evet, konuşmaktan vazgeçmemesi; harfleri eksik de olsa kelimelerden kaçınmaması gerekiyordu. Bunda utanılacak bir şey yoktu, kent düzgün konuşamayan insanlarla doluydu. Hem hâlâ, sadece güler ve ağlayarak iletişim kurabilen bir bebekten daha iyi durumdaydı. Belki harf kaybetmeye devam edecekti ama daha şimdiden henüz elinde olanların yasını tutmaya gerek yoktu.

Durumunu kabullenmenin verdiği keyifle bir kaçamak yapmaya karar verdi ve yoluna çıkan büyükçe bir markete girdi. Kasadaki adamı, "İyi aşamla!" diye selamladı, ve onun tuhaf bakışlarına aldırmadan yüksek sesle şarkı söyleyerek sağlıksız bir akşam ziyafeti için gerekli malzemeyi toplamaya başladı: Güzel bir şişe beyaz şarap, donmuş lazanya ve sabah için de ekmek...

Kasiyer ona tek bir torba uzattığında, yüzünü buruşturdu. Şarapla ekmeği yan yana koymasını beklemiyordu herhalde. Şişeleri çamaşır suyuyla siliyor değillerdi. Birkaç yıl beklemiş bir şişenin mahzenin zemininden daha temiz olduğunu kim iddia edebilirdi? Bunları ona söylemedi elbette, keyfi yerindeydi ve tartışıp keyfini kaçırmaya da niyeti yoktu.

"Eme içi bi toba..."

Cümlesinin sonunu söyleyemedi. Adamın yüzünde önce şaşkın, sonra da öfkeli bir ifade belirdi.

"Sen beni ne sandın ha? Defol buradan! Çek arabanı!"

Kasadan geçirmekte olduğu ekmeği yüzüne fırlattı ve tezgâhın altından kalın bir sopa çıkarttı.

"Haydi, al ekmeğini bas git pis ibne! Yoksa dağıtırım suratını. Emmek için bir tuba istiyorsun demek..."

Derdini anlatmayı deneyecekti ama adam sopayı kendisine doğru sallayınca kaçarcasına dükkândan çıktı.

Bu olaydan sonra, toplumun hastalara gösterdiği hoşgöründen yararlanmaya karar verdi. Eczaneden gazlı bez aldı ve eve gider gitmez kendine inandırıcı bir *ameliyatlı* *ağız* makyajı yaptı. Hayatını hiçbir şey olmamış gibi sürdürebileceğini düşünmekle hata ettiğini anlamaya başlıyordu. Keyfi kaçmıştı. Şarabı açmadı. Lazanyayı bir çırpıda yedi ve hemen uyudu.

Sabah olunca çalar saatin sesiyle uyandı. Sendeleyerek banyoya gitti ve yüzünü yıkadı. Ayılabilmek için koyu bir kahve yaptı, ancak fazla işe yaramadı. Bir önceki sabah masada unuttuğu tosta umursamaz bir bakış attı. Aynanın karşısına geçti, gördüğü yorgun ve bezgin yüze dün hazırlamış olduğu maskeyi yerleştirdi. Taksiciye gideceği yeri söylerken, "L" harfini de kaybettiğini fark etti.

Aklından ilk geçen, hâlâ "tati" diyebiliyorken tatile çıkmaktı – "Tati", "izi"e göre daha anlaşılır olduğu için, izin almak yerine tatile çıkmayı yeğliyordu. Daha sonra, doktor doktor gezip, bu soruna bir çare arayabilirdi. Bir önceki akşam olan olaydan sonra iyimserliğini yitirmişti. Artık yavaş yavaş paniğe kapılmaya başlıyordu. Bu kayıpların nerede duracağını kestiremiyor ve sonunda dilsiz kalacağından korkuyordu.

Yüzündeki pansumana dair pek bir açıklama yapmak istemediği için yokluğunda yapılacak işlerin bir listesini verdiği sekreterinden ve tatile çıktığını bildirmesi gereken patronundan başka kimseye görünmeden, apar topar şirket binasını terk etti. Bir saldırıya uğradığından, yüzünden yaralandığından ve de yaranın mikrop kapıldığından bahsetmesi iki muhatabına da yeterince inandırıcı gelmişti. Bu yüzden de kimse onu ağızda kelimeleri yuvarlamaması konusunda uyarmadı.

Sabah hayli erken bir saatte aramasına karşın, nöroloğun ran-

devu defterinde ancak mütevazı bir sıra edinebilmişti. Bekleme odasında elindeki derginin sayfalarını rasgele çevirirken, sorununa dair bildiği şeyleri kafasında toplamaya başladı. Ortak noktalar üzerine yoğunlaştı. İlk aklına gelen, bu harflerin hepsinin sessiz olmasıydı. Ayrıca hepsi de Scrabble'da 1 puanlık harflerdi, ancak bunun konuyla bir ilgisi olduğunu sanmıyordu. Bir önceki akşam kaçırdığı partiden olsa gerek, olur olmaz yerlerde bu oyunu hatırlıyordu.

Harflerin kayboluşu özel bir örüntü izlemiyor gibiydi ve bunun için de bir bulmacacıya gitmeye niyeti yoktu. Bu harfleri günün çeşitli saatlerinde kaybedebiliyordu. İkisi sabah kalktığında, biri toplantıdan önce, biri de doktora giderken...

Aniden, daha önce gözden kaçırdığı bir ortak noktayı fark etti: Harfler hep uzun süre konuşmadığı dönemlerden sonra kayboluyordu. Uykusunda konuşmazdı ve şirkette de "N"nin kaybindan sonra olabildiğince az konuşmuştu. Tek niyeti, nörolog için verileri toplamak olsa da, elinde olmadan delice bir teori oluşturuverdi. Belki de harfleri uzun sessizliklerden sonra yitiriyordu! Sanki kullanılmaya kullanılmaya unutuluyorlardı. Bundan sonra susmamalıydı, sürekli konuşmalı, hiçbir harfin aklından kayıp gitmesine izin vermemeliydi. Tek eksiği, konuşacak bir insandı.

Dergiden kafasını kaldırdığı anda karşısındaki koltukta oturan bir kadın gördü. Sanki sırf bu amaçla onu oraya koymuşlardı. "Mehaba," diye coşkuyla söze başladı. "Taşabili miyiz?" Kadın allak bullak bir yüzle ona ve uzattığı eline baktı, sonra da çantasını kapıldığı gibi koşar adım muayenehaneden çıktı. Eli havada, arkasından bakakalmıştı. Bu kadar tehditkâr göründüğünü bilmiyordu doğrusu. Kelimelerini de dikkatli seçmişti oysa, sadece geçirdiği ameliyattan dolayı rahat konuşamayan birine benziyor olmalıydı. Sekreterle konuşmayı düşündü ama bu umut kırıcı deneyimden sonra vazgeçti. Konuşacak adam arıyorsa, kendisi ne güne duruyordu? Kendi kendine çocukluğuna ait bir masalı anlatmaya koyuldu.

Nöroloğun kapısını çalarken içinde bir kuşku belirdi:

"Ya psikiyatrist de dalga geçtiyse?"

Belki de kendisini bu nörologa göndermesinin sebebi adamı eğlendirmekti. Nörolog da onu bir başkasına atacak, sonra akşam bir barda bir araya gelip bundan bahsederek eğleneceklerdi. Onları sakallarında cips kırıntıları ve bira damlalarıyla düşündü...

Çekinerek içeri girdi ve kendini tanıttı. İlk hayal kırıklığına nöroloğun sakallarının olmadığını görmesiyle, ikincisine ise ciddiye alınmasıyla uğradı.

"Arkadaşım bana durumunuzu anlattı. Gerçekten son derece ilginç bir vaka... Aslında, belki de o kadar ilginç değildir."

Nöroloğun "ilginç" kelimesini vurgulayıp tarzı, sıkıcı bir vaka olmanın kendisi için tercih edilir bir durum olduğunu gösteriyordu.

"Düşüceiz edi?"

"Konu üzerinde dün biraz araştırma yaptım. Detaylarıyla sizi sıkacak değilim, bir sonuca varamadığımı söylesem yeter."

Sonra, başının ağrıyıp ağrımadığını, bir karıncalanma hissedip hissetmediğini sordu. Beyin kanamasından kuşkulanıyordu. Belki de bir kanama konuşma merkezini yavaş yavaş tahrip ediyordu. Ama durum böyle olsaydı büyük olasılıkla süreç, harflerin tek tek kaybı şekline gerçekleşmezdi. Ayrıca, bir de kelimelerin yazılamaması durumu vardı ki, bu da hafızanın başına bir şeyler geldiğini düşündürüyordu. Ondan bir tomografi çekirtmesini istedi – bunun üzerine konuşurken "T"nin de kendisini terk ettiğini görmüştü. Önlem olarak da hafızayı güçlendirici ilaçlar verdi.

Aynı gün içinde çektiirdiği tomografide beyinde belirgin bir hasar ya da fonksiyon kaybına yol açacak bir tümör görülmemişti. İzleyen günlerde harf yitimi yavaşladı. O gün "M"yi, sonraki gün "S"yi ve o hafta içinde sırasıyla; "D", "B", "Y", "C" ve "Ç"yi kaybetti. Bir sabah tek bir harf bile kaybetmeden uyandığında bu kâbusun sona erdiğini düşünmüştü. Ancak bu sevinci sonraki sabah "Ş"nin yoklamaya gelmemesine kadar sürdü.

Günleri nörologla geçiyordu. Onun yanındayken rahattı. Kaç harf eksik olursa olsun ne demek istediğini zorlanmadan anlatabi-

liyordu. Nörolog oldukça zeki bir adamdı. Her gün sorunun kaynağına dair yeni bir hipotezle geliyordu. Son gözdesi *daktilo teorisi* idi.

"Bir daktilo düşünün," diyordu. "Siz daktilonun tuşlarına bastığınızda mekanik bir kol da, ucundaki mührü kâğıda basar. Bu mühürlerin döküldüğünü düşünün. Kâğıdın üzerinde ne görürsünüz?"

Burada duruyor, hemen arkasından muhatabının cevap vermesinin zorluğunu fark edip kendi yanıtlıyordu.

"O harflerin olması gereken yerlerde boşluklar çıkar. Sizin de durumunuz bu; 'N' harfine basıyorsunuz ama ne elinizden ne de ağzınızdan çıkmıyor."

Her harfe karşılık gelen bir nöron topluluğu olduğundan kuşkuluyor ve bunların teker teker öldüğünü düşünüyordu.

Nörolog hayatını kolaylaştıracak pek çok çare de buluyordu. İlk aklına gelen, ona yazmayı tekrar öğretmektir. "Eğer ölen nöron grupları varsa yazmayı tekrar öğreterek bunların yerine yenilerinin oluşmasını sağlayabiliriz, tıpkı çocuklarda olduğu gibi," demişti. O günden beri evde elinde alfabe çalışıyordu. Harf yitimi çok ilerlememişken nörolog dinleyenlerin eksik harfleri, cümlelerin gelişinden ve çağırışından yararlanarak tamamlayabileceğini düşünüyordu. Daha sonra, alternatif kelimelerin kullanımı üzerinde durdu. Arkasından, kalan harfleri gidenlerin yerine koymak geldi. Örneğin, "J" gibi çok az kullanılan bir harf, "K"nın yerine geçiriliyordu. Böylece eksik harflerin etkisini azaltmaya çalışıyordu. Bu son çare, kelini kapatmak için kalan saçlarını açıklığa tarayan orta yaşlı adamları hatırlatıyordu. Ancak çözümlerin hiçbirisi bir iki günden fazla dayanamıyordu çünkü yeni harf kayıpları kısa süre içinde uygulanmalarını imkânsız hale getiriyordu. İletişim yeteneği her geçen gün biraz daha azalıyordu.

Artık evine kapanmıştı. Nöroloğun yanında olmadığı zamanlarda sürekli kendi kendine konuşuyordu. Fısıldayarak başlamıştı. İşe yaramamıştı. Biraz önce ağzından rahatlıkla çıkan bir harfin

bir an sonra kayboluvermesinin dehşet verici bir şey olduğunu öğrenmişti. Sessizlikle fısıldama arasındaki farkın çok yetersiz olduğunu düşünmüş, alçak sesle konuşmaya başlamıştı. Harf kaybettikçe kalanların gözünü korkutmak istercesine sesini yükseltmişti. Birkaç gün sonra açikoturuma katılmış konuklarla ekranın diğer tarafından konuşurken komşular gelmişti. Onlara hak veriyordu aslında, dışarıdan tek duydukları, sık sık "E e aa!" diye bağırıldığıydı. Kendisi de komşuları gibi, dilsiz bir deliyle arasında pek az fark görebiliyordu.

Elindeki harflerle, anlamsız sesler çıkartarak evinin içinde bağıra çağıra dolaşan birine dönüşmüştü. Belki de gerçekten delirmişti. Konuşmazsa harflerini yitireceği düşüncesi bir tür batıl inanç haline gelmişti. Başına bütün gelenlerin harflere saygısızlık edip onları kullanmamasından olduğuna dair bir düşüncenin içinde güçlenmesini korkuyla izliyordu. Ayrıca, konuşacağına emin olamadığı için günde ancak iki üç saat —o da kendi isteği dışında— uyuyabiliyor ve ara sıra halüsinasyon gördüğünden kuşkulanıyordu. Bunları nörologa söylemese de fiziksel ve ruhsal olarak çöküşün eşiğine yaklaştığını gizleyemiyordu.

Aradan biraz daha zaman geçip de sesinin iyice kısılmasından sonra evde tek duyulan şey, öksürüklerle kesilen kelime müsveddeleri idi. Her öksürdüğünde aldığı demir tadı, boğazının iyice tahriş olduğunu gösteriyordu. Yakında sesi kalmayacak ve hiç konuşamayacaktı. Ama belki de daha önce konuşacak bir şeyi kalmadığı için kendisi susacaktı. Başlangıçta, günün olaylarından bahsediyordu. Sonra insanları çekiştirmeye başladı. Televizyonda haber spikerlerine ve tartışma programlarına çıkanlara laf yetiştirirdi. Güncel problemleri tartıştı. Sonunda, sevmemesine rağmen, yüksek sesle kitap okumaya başladı. Hepsinden hızla sıkılıyordu. Yakında gerçekten de dışarıdan duyulduğu kadar anlamsız sesler çıkartacaktı sadece.

"V"nin kaybından birkaç gün sonra alfabeyi kendi kendine tekrarlayıp firar eden yeni bir harf olup olmadığını kontrol eder-

ken, gözüne evindeki Scrabble ilişti. Günler önce aklına gelen bir fikri hatırladı. Keseyi boşalttı ve harfleri onları kaybettiği tarihlere göre bir takvim üzerine ufak öbekler haline yerleştirdi. Gördüğü şey günlerdir hiç durmayan dilinin bile bir an için olsun tutulmasına yol açtı. Her şey çok açıktı! Her gün 3 puanlık sessiz harf kaybediyordu! Önce 1 puanlık harfleri yitirmişti. Doğal olarak her gün 3 tane. 3 puanlık harflere gelindiğinde günde bir, 5'liklerde ise aşağı yukarı iki günde bir yeni bir harfi yitiriyordu. Seslilere nedense dokunulmamıştı. Elinde sadece, "F", "Ğ" ve "J" kalmıştı ve onlar da en fazla bir hafta daha idare edeceklerdi.

O gün kendi kendine konuşmayı da, nörologa gitmeyi de bıraktı. Tanrı'ya inandı ve onun mizah anlayışından nefret ettiğine karar verdi.

Vapurda, batan güneşi izleyerek çayını yudumluyordu. Son sessizini kaybetmesinin üzerinden haftalar geçmişti. Harf kaybının durmasıyla huzur hayatına geri gelmişti. Artık sabah bir harf yitirmiş olarak uyanacağından korkmuyordu, zaten hepsini tüketmişti. Şirketten istifa etmişti. Genç bir yönetici olarak –yatırımlarını dikkatli idare etmesi koşuluyla– hayatının sonuna kadar yetecek paraya zaten sahipti. Eski yaşantısının temposunu başlarda biraz özele de, şimdi fazlaca bir şikâyeti kalmamıştı.

Nörologdan öğrendiklerini biraz daha öteye taşıyarak iletişim yeteneğini artırmanın yollarını bulmuştu aslında. Örneğin sağirdilsiz alfabesini becerememişti ama mors alfabesini öğrenmişti. Bunun ardından harfleri sayılar yardımıyla kodlayabildiğini görmüştü. Yaptığı birkaç denemede, Latin Alfabesi dışındaki alfabeleri kullanabildiğini ve belli sesleri içermemesi koşuluyla bu dildeki kelimeleri söyleyebildiğini görmüştü. Ama diğer taraftan da, çabasına değip değmeyeceğini merak ediyordu. Bir bebek gibi; sadece memnuniyet ve rahatsızlık belirten sesli dizileri çıkartarak yaşamının bir sakıncası yoktu doğrusu. Konuşmaya olan ihtiyacı gittikçe azalıyordu. İnsanlara tek kelime etmeden bu kentte yaşayabilir ya da bir çiftliğe çekilebilirdi. Okumayı hâlâ sevmiyordu

ama hayatının kalanını film izleyerek ve –eğer ısınırsa– bilgisayar oynayarak geçirmek hiç de fena bir fikir gibi gelmiyordu. Tek başına yapabileceği öyle çok şey vardı ki!

Vapur sahile yaklaşırken biraz ötede oturan tanıdık görünümlü birini fark etti. Yanılmıyordu; bu, nörologda korkutup kaçırdığı kadındı. Başını çevirince göz göze geldiler. Bir an için boş bulunup kadını bağırarak selamladı: "eaa!" Kadının yüzünde, ona ilk rastladığında gördüğü ifadenin aynısı belirdi. Ancak bunu bir kaçış değil, bir gülümseme takip etti. Sonra kadın da ona döndü ve seslendi: "Mrhb!"

LEVENT ŞENYÜREK

Çiçekler Dondu

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA oda o kadar aydınlıktı ki, öğleye kadar uyuduğumu sandım. Oysa saat daha sekiz bile olmamış. Yataktan kalkar kalkmaz, kışın ortasındaki bu gizemli parıltının sebebini anlayabilmek için perdeleri araladım. Tahmin etmem gerekirdi. Kar yağmış ve bütün kampüs bembeyaz olmuştu.

Hemen dolabı açıp alt raflardaki ütülü kot pantolonlarımdan birini, bir de en sevdiğim kazağımı giydim. Sonra da tualete gidip tıraş olmaya koyuldum. Onu yeniden göreceğ olmanın heyecanı vardı üzerimde.

Her şey geçen hafta pazartesi günü başlamıştı. O gün bir sınav girmek üzere akşam saat altıda bölüme gelmiştim. Aksi gibi boynum tutulmuştu ve başımı dik tutmaya çalışırken dilim dilim kesiliyormuşçasına acı veriyordu. Bu yüzden yurtlardan bölüme yürümek de tahmin ettiğimden uzun sürmüştü. Sınıftan içeri girdiğimde bütün sandalyelerin tutulmuş olduğunu gördüm. Görevli asistan, ayakta kalan öğrencileri başka sınıflara göndermeye çalışıyordu. Tam gerisin geriye dışarı çıkmak üzereydim ki bir kızın in-ce, belli belirsiz bir tonda, "Burası boş!" diye seslendiğini duydum.

İşte ilk kez o zaman görmüştüm onu. Garip; çünkü en azından iki üç yıldır aynı bölüme gidip gelmiş olmalıyız. Teşekkür edip, gösterdiği yere oturmadan önce, kısa bir an yüzüne bakabilmiş-tim. Yüzü ifadesizdi. Göz göze gelmemeye çalışmıştı. Sanki biraz önce konuşan o değilmiş gibi. Güzel miydi? Evet, güzeldi; biraz

bakımsız da olsa güzel ama o an beni en çok etkileyen ve o şekilde etkileyen şey, bana yardımcı olmaya çalışması olmuştu.

Bu yüzden bir hafta boyunca koridorlarda ve bölümün bahçesinde onu bekleyip durdum. Gördüğüm yerde de peşine takılıyordum. Ona yakınlaşabilmek için aldığı derslere girip çıkmaya başlamıştım. Hep en arka sırada oturuyor ve kimseyle konuşmuyordu. Hatta o gün sınavdan önce benimle konuşmamış olsa dilsiz olduğundan bile şüphelenebilirdim. Yüzü genellikle asıktı; ama ara sıra sınıfta olup biten bir şeye gülümsediği de oluyordu. Beyaz dişlerini lütfedercesine sergileyen, isteksiz ve bir o kadar da etkiliyici bir gülümsemeydi bu.

Perşembe günü biraz daha ileri giderek yanına oturdum. Yine de tek kelime konuşamadım ama. Sanki etki alanına girmiştim ve bu yüzden iyice elim ayağıma dolanmıştı. Yüzümü ona doğru çevirip yüzüne, vücuduna, bacaklarına uzun uzun bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Bazen kibar ve sessizce ağır ağır bir bacağı diğerinin üzerine atıyor; sonra yine yavaşça bacak değiştiriyordu.

Birden telefonun ısrarla çaldığını fark ettim. Sabunluğu ve tıraş takımlarını tuvalette bırakarak odama koştum. Arayan Hülya'ydı. Bizim dönemden, yüksek lisans eğitimi için üniversitede kalan bir arkadaşım. Yurda ziyarete gelmişti. Aşağıda beklediğini söylüyordu.

Aceleyle hazırlığımı tamamlayarak lobiye indim. Hülya'yı görür görmez "Efendim, nerelerdesiniz?" diye söylendim.

"Biz buralardayız efendim, asıl siz nerelerdesiniz?" diyerek karşılık verdi.

Tanımadığım arkadaşları vardı yanında. Geçerken uğramışlar. Derse yetişmem gerektiğini söyleyince beraber bölüme doğru yürümeye karar verdik. Bir yandan da konuştuk. Konuşacak çok şey vardı.

Yurttan çıkar çıkmaz kar karşıladı bizi. Neredeyse kartopu iriğinde taneler halinde yağıyordu. Zemin, üzerine basıldığında

bisküvi gibi çıtır çıtır ezilen beyaz bir örtüyle kaplanmıştı.

"Eee?" dedim Hülya'ya. "Anlat bakalım!"

Aslında, bu soruyu sorup sormamak konusunda kararsızdım; çünkü iyi görünmüyordu pek. Zayıflamıştı. Biraz kendini bırakmış gibi bir hali vardı.

"Biz Mustafa'yla ayrıldık," deyiverdi.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. İlişkileri fena gitmiyordu ama başından beri onları birbirlerine çok da yakıştıramamıştım zaten. Üzüldüm desem yalan olur.

"Boş ver," dedim; "Zaten birbirinize çok uygun değildiniz."

"Uygun değil miydik? Ne zamandan beri böyle düşünüyorsun?"

"Başından beri."

"O zaman neden daha önce söylemedin bunu?"

"Bilmiyorum. Çabalıyordunuz ve ben köstek olmak istemedim."

"Ama dost acı söyler."

"Öyle ama tatlı dil de yılanı deliğinden çıkarır, falan... ne alakası?"

Güldük.

Yurtlar çoktan dışarı dökülmüş, kartopu savaşları başlamıştı. Uzun zamandır kartopu oynamadığımı düşündüm.

O sırada arka taraftan fırlatılan bir kartopu, Hülya'nın başını sıyrıp geçti. Bir taciz atışıydı bu. Hülya hemen eğilip yerden mümkün olduğunca çok kar toplayarak arkasına döndü. Arkadaşları bir yandan birbirlerini işaret ederken bir yandan da korku dolu kahkahalar atarak kaçıştılar. Kartopu oyununun yazısız kurallarına uyuyorlardı. İlk atışı onlar yaptıkları için Hülya karşılık verme hakkını kullanıyordu şimdi.

Ben de bir duvarın üzerinde birikmiş karları kucaklayarak büyük bir kartopu yaptım kendime. Kar yumuşaktı, sıkınca pamuk gibi esnekleşiyordu.

Birisi bana saldırırsa şiddetli bir karşılık vermek üzere hazır-

lanmıştım. Sonra belki ben de birilerine sataşabilirim diye düşündüm. Bir tek Hülya'yı tanıyordum, ama sırf bunun için de ona yüklenmek istemedim. Uzaktaki bir ağacı vurmaya çalıştım, ama kartopu elime yapıştığı için ancak birkaç metre öteye düştü.

"Has...ktir!" diye söylendim.

Biz stadyumun yanından geçerken yağış iyice şiddetlenmiş; çamların üzerinde biriken karlar, küçük çığlar halinde aşağı akmaya başlamıştı. Oyunu bırakıp adımlarımızı hızlandırdık.

"Siz gelmeyin isterseniz!" dedim.

"Yok, minibüse bineceğiz biz de."

Stadyumun çevresinden dolaşan toprak yol, ezilen karlardan bembeyaz, mermerimsi bir tabakayla kaplanmıştı.

"Aman dikkat edin, kaymayın ha!" diye söylendi birisi.

"İnşallah..." dedim; "Buz yapmaz!" Sanki yolların buz tutması benim için hayati bir önem taşıyordu.

Bölüme yaklaştıkça yine kalbim sıkışmaya başlamıştı. Sormasını istemiyordum, sordu Hülya: "Eee?" dedi; "Sen anlat bakalım, senin o işler nasıl gidiyor?"

Kimseye anlatmak istemiyordum onu. Bir kere, anlatmak çok zordu. Konuşarak anlatılabilecek bir şey değildi pek. Zaten ortada daha hiçbir şey de yoktu aslında. Böyle bir durumda da konuşmak istemiyor insan. Sihri bozmaktan falan korkuyordum işte. Ne var ki, aklımdakiler gizli tutmayı da beceremem, hemen belli ediveririm. Hülya da öyle ısrarla üstüme geldi ki, sonunda dayanamayıp konuşmaya başladım. Bir iki dakikada anlatabildiğim kadarıyla anlattım her şeyi.

Hülya bir çocuk gibi heyecanlanmış, kızın bizim bölümden olduğunu öğrendiği için tahminler yürütmeye başlamıştı; ama sonunda tariflerime benzeyen birini çıkartamayıp pes etti.

"Hayret!" diye söylendi; "Herhalde bölüme fazla uğramıyor."

"Bugün beraber dersimiz var," deyiverdim birden. Der demez de pişman olmuşum. Çenemi tutamıyorum.

"Öyle mi? Valla gelirim ben de şimdi. Çatlarım yoksa me-

raktan. Bi göriyim bakiyim kimmiş, neyin nesiymiş. Hihhi!"

"Tamam, gel hadi!"

Sınıfa girdiğimizde, o yine arka sıralarda oturuyordu. Ben önde, Hülya arkada, ortalandaki sıralardan ikisine yerleştik.

Oturur oturmaz Hülya'ya doğru hafifçe eğilerek, "Arkada!" diye fısıldadım; "Sağ tarafta. Hemen bakma ama!"

Hülya neşeliydi. Bana gülüyordu.

"Ay, tamam, peki peki!"

Bir süre masal dinler gibi dersi dinledi. Sonra yavaşça arkasına dönüp baktı. Önce sağ tarafa sonra da sola. Sonra da sağ elini yumruk yapıp omzuma vurdu.

"Seni eşşek!" dedi; "Niye kandırıyorsun beni?"

Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Nasil yani?" diye söyledim; "Niye kandırayım ki seni?"

Kendimi iyice ele vermemek için, arkaya dönüp bakmaya da çekiniyordum. Kızın peşine takıldığım yetmiyormuş gibi bir de arkadaşımı görücüye getirerek çizgiyi zaten yeterince aşmış buluyordum.

"Bak hâlâ dalga geçiyor!" diyerek beni azarlamaya devam etti Hülya.

"Dalga falan geçmiyorum, beğenmedin mi? Tanıyor musun? Kim o?"

Hülya afallamış, hatta biraz da korkmuştu sanki.

"Neden bahsediyorsun?" diye söylendi; "Kimse yok ki arkadaş!"

"Kör müsün kızım!" diye bağıracaktım neredeyse, ama başımı sonunda hışımla arkaya doğru çevirdiğimde Hülya'nın haklı olduğunu gördüm. Afallama sırası bana gelmişti. Kız orada değildi. Gitmişti. Kimse yoktu. Ama ben fark etmeden nasıl sınıftan çıkmış olabilirdi ki? Sınıfın tek kapısı kürsünün yanındaydı çünkü. Arkadaki pencerelerden birini mi kullanmıştı yoksa? Olup bitenlere mantıklı bir sebep bulmakta güçlük çekiyordum. Üşüme-

ye başlamıştım.

"Yok!" diye sayıkladım; "Biraz önce orada olduğuna yemin edebilirim."

"Ciddi misin sen?" dedi Hülya, endişeyle; "Dışarı kimse çıkmadı ki!"

"Ciddiyim! Çok ciddiyim hem de! Kafayı yiycem ya!"

Hülya delirmeye başladığımı düşünüyor olmalıydı. Daha kötüsü, haklı olabilirdi.

Dersin bitmesini beklemeden apar topar dışarı çıktık. Kar dinmişti. Minibüs durağına doğru yürümeye başladık. Şaşkınlığımız sürüyordu. Uzun süre hiç konuşmadık. İkimiz de ne diyeceğimizi bilemiyorduk.

"İyi misin?" diye sordu Hülya, sonunda.

"Pek iyi sayılmam," dedim; "Çok garip. O kadar gerçek gibiydi ki her şey!"

"Allah, Allaaah? Çok enteresan hakkaten. Neyse canım, herhalde görmedik çıktığını. Belki de pencereden çıkıp gitti kız. Olur, olur."

Gülümsedim.

O sırada minibüs geldi.

"Nereye gidiyorsun şimdi?" diye sordum.

"Ahmetlere. Izgara yapacaklarını. Aslında zoraki gidiyorum. Gelsene sen de!"

"Gelmesem daha iyi olacak. Biraz düşüneyim bakalım olup bitenleri. Anlamaya çalışayım."

"Olur. Sıkılırsın zaten orda sen. Merak etme, mutlaka bir açıklaması vardır. Şuna bak, hayalet görmüş gibi olduk. Neyse, hadi görüşürüz! Yarın konuşuruz yine."

"Tamam."

Ormanın içinden yurtlara giden kestirme bir yol vardır, pek bilinmez. Bir an önce odama dönmek, odama sığınmak istiyordum. O yola saptım. Bir rüya görürcesine yürüdüm ağaçların ara-

sından. Hava erkenden karamaya başlamıştı. Düşünmek istemiyordum. Olasılıklar, varabileceğim sonuçlar korkutuyordu beni.

Sonra yolu yanılamıştım ki, birdenbire takip edildiğim hissine kapıldım. Hemen arkama dönüp baktım; ama kimse yoktu. Adımlarımı hızlandırarak yürümeye devam ettim. Ardından ılık bir esinti hissettim. Bir kez daha arkaya çevirdim başımı. Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Yurtlara doğru koşmaya niyetlenmiştim ki, başımı yeniden öne doğru çevirdiğimde birdenbire karşımda onu gördüm. Yaklaştığını görmemiştim. Yaklaşmamıştı. Birdenbire kaybolduğu gibi birdenbire de ortaya çıkmıştı. Şaşkınlıktan olduğum yerde öylece kalakaldım. Konuşamıyordum bile.

"Korkma!" diyerek yatıştırmaya çalıştı beni. Gülümsedi.

Hüzünlü, çırlıçıplak bir gülümseme idi. Kadınsı bir şefkat ve teslimiyet dolu.

"Seni yalnız görmek beni çok üzüyor!" diyerek konuşmaya devam etti; "Kendine zarar vermeni istemiyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Anlayamıyorum," diye yakındım, özür dilercesine.

"On beş yıl önce; yine böyle bir kış günüydü. Çocuktum ve biz çok fakirdik. Babam uzaktaydı ve sadece ekmek yiyebiliyorduk. Ben üçüncü kez zatürree olmuşum. Nefes alamıyor, nefes aldıkça göğsüm yırtılır gibi acıyordu. Dayanamadım."

Hızlı hızlı konuşuyor, konuşurken bazen çevresine bakınıyordu. Sanki acelesi vardı. Söylediklerine bir anlam vermeye çalışıyor, ama başaramıyordum.

"Dayanamadım *sevgilim*."

Sonra bir süre sustu. Söylediğini nasıl karşıladığımı görmek istedi sanki.

Son sözcüğünü duyar duymaz vücudumdaki bütün gücün çekildiğini hissetmişim. Neredeyse yere yuvarlanacaktım. Aklım iyice karmakarışık olmuş, söylemek istediklerim birbirine dolanmıştı.

"Dayanabilseydim eğer..." diyerek konuşmaya devam etti;

"Buralarda, bu zamanlarda tanışacaktık seninle; ve yaşadıklarımıza inanamayacak kadar çok sevecektik birbirimizi."

Başımı yine iki yana sallamaya başlamıştım. Ancak bu kez anlayamadığım için değil, anlamaya başladığım için. "Lütfen!" dedim sıkıntıyla; "Lütfen, sus!"

"*Ama gerçek bu!*" diyerek karşılık verdi, sertçe; "Bana isimler takacaktın sen. Kendimizi bu akıntıya bırakacaktık. Sarılıp yatmak başımızı döndürecek. Parçamız gibi olacaktık birbirimizin. Bir ömür bize nasıl yetecek diye düşünecektik."

Duymak istemiyordum ama devam etti:

"Her zaman böyle olmayacaktı tabii," dedi; "Kavga da edecektik, kıracaktık da birbirimizi..."

Bütün vücudum titremeye başlamıştı. Burada, karşımda duruyor olması imkânsızdı ama söyledikleri gerçektir. Çünkü o...

"Bana bunları neden anlatıyorsun!" diye haykırdım. "Neden? Neden?"

"Anlatıyorum, çünkü kimseyi sevmemiş için bir gün kendinden utanacaksın ve bu utanç seni öldürecek! Buna izin veremem!"

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ona dokunmak için uzandım ama kayboldu. Hiçbir zaman orada olmamıştı zaten.

Sonraki günler, geri döner mi acaba diye onu arayıp durdum. Bölümün karanlık koridorlarına, minibüslerin, otobüslerin içine baktım. Yoktu, gitmişti. On beş yıl önce gitmişti.

Ne yapacağımı bilemiyorum. Ankara'nın bütün mezarlarını dolaştım. On beş yıllık fakir bir çocuk mezarı aradım ama bulamadım tabii.

On dokuz yaşında ölmüş bir kızın mezar taşına koca bir soru işareti kazınmıştı. Tanımadığım bir kızın mezarı başında ağladım, ağladım.

ÇİLER İLHAN

Vulgata

"*I'm the ginny in the house*,"¹ dedi. Neden İngilizce konuştuğunu hiç öğrenemedim.

Öylece tanışmış olduk. "Senden, başka var mı?" dedim, büyümüş gözbebeklerimi yere korkuyla devirerek. "Bana benzer yok ama başka var," dedi; duymamak için kulaklarımı tıkadığımı sonra fark etmişim.

Bu karşılaşmayı zihnimden uzaklaştırmanın muhtemel bir yolunun, bedenimi yaşama alanının dışına çıkarmak olduğuna karar verdim. Seyahatten önce halletmem gerektiğini düşündüğüm birkaç önemli işe arabamı satmakla başladım. Yolculuğumun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Belki de, aradığı her neyse onu değişik saç renklerinde bulamayacağını anlayan çaresiz bir maço gibi sadece birkaç gün sonra evin yolunu yeniden tutacaktım ve İkitelli'deki işime gitmek için yeni bir binek aracına ihtiyacım olacaktı; ama zaten arabamı satmam gerekiyordu, öyle ya da böyle.

Müdürüm yağlı poposunu yeşil ko-pilot koltuğuna yerleştirir yerleştirmez bir yandan bazı işbilir şeriat bilginlerinin şeytan işlerinden saydığı eşek anırması gibi anıran, diğer yandan osurganböceği gibi öfkeli kokular çıkaran bu araba yüzünden başım yeterince derde girmişti. Adamı arabamla evine kadar götürmekten ben de pek haz almıyordum ama ikimiz de Elmadag'da oturuyorduk ve yolun uzunluğu, araba kullanma zahmeti, işgal, barış, savaş

1. Ben evdeki cinim.

dinlemeden artan benzin ücretleri bizi en azından benim tarafımdan gönülsüzce bir araya getirmişti; her iş günü arabalarımızı dönüşümlü olarak alıyorduk. Arabamdan, müdürümle ilgili sıkıntısının kaynağı konusunda mantık doyurur bir bilgi alamadım, varsayımlarla yetiniyorum: Belki, iki büyük bütçeli iş arasında özensizce kesilivermiş bir plastik levhanın süklüm püklüm anlatmaya çalıştığı "Bu arabada sigara içmeyiniz!" ricasına rağmen arabaya biner binmez sigarasını yakıp tüm yol boyunca tüttürmesi; belki kırk beş dakika boyunca havanın derece bakımından düşüp çıkmasına, içeriğinin hava bakımından dar veya bol olmasına aldırmadan kararsız işaret parmağını cam açma-kapama düğmesine me-mur tayin etmesi... Kanımca en katlanılmaz olan, John McLeod'un piyano, marimba, tomtom davulu, inek çanı, Çin zili gibi çalgılarla seslendirilen tuhaf bestesi Dionysos'un Şarkısı'nı bıkıp usanmadan, artık tek bir ıslıkla çalınabildiği kadar, tüm yol boyunca tutturmasıydı.

Arabayı sahipliğimden çıkardıktan sonra halletmem gereken şey, mutfağımın zeminini kaplayan travertenlerin bir kaza sonucu zarar gören parçası hakkında karara varmaktır. Şöyle olmuştu bir gün: Her Salı temizliğe gelen Bahar'ın kızı Gülbahar'la mutfakta itişiyorduk. Gülbahar, mutfak penceresinden yeni ufuklara süzölmek üzere kanatlanmış, uçuş meraklısı sanal kahramanı Pokemon'unun önünde ellerini açmış bir şekilde tam da kendisini göbeğinden gıdıklamaya hazırlanan bendenizin üstüne atladı.

Gülbahar'ın üstüme atlaması, yüz on kiloluk ağırlığımla buz dolabının sol yanına devrilmem, bu esnada 5.6 şiddetinde sallanan dolabın üstündeki ağır salata kâsesinin travertenlerin üstünü boy-laması, kâsenin mutfağın merkezini bulup sarı travertenin ortadan ikiye kırıp açması sekiz saniye içinde oldu. Gülbahar'a, bana ve Çelebi Pokemon'a zarar gelmemiş olduğunu görünce travertenin ortasından çıtırdamasına aldırmadan gözlerim gezgin bir pergelin iki ayağı gibi iki ayrı tarafa bakar durumda –şaşıncıca şaşı olu-rum– dikkatlice yere bükölüp ağzı sıkı travertenin o ana dek sak-

ladığı sırrı elime aldım. Bir zarfı bu.

Zarfı alır almaz gözlerimin önünde şimşek parçacıkları uçuştuğu hissine kapılıp sendeledim. Yarasa kanadı gibi açılmış burun deliklerimden derin nefesler alıp duvara tutunarak zarfı açtım. İçinde suyla ıslatılıp güneşte kurutulmuş papirüs bitkilerinden bir parça vardı. Bu eski çağ habercisini avucumun içine yerleştirdim, içindekini gözlerim karararak –kararlı olduğumda gözlerim kararır– okudum. Hayır okuyamadım; üstünde birtakım harfimsi-şekilimsi tuhaf işaretlerden başka bir şey yoktu bana göre.

Durumun garipliği, papirüsü apar topar zarfın içine, zarfı da eski yerine koyarak kırık travertenı alelacele birleştirip üzerine on beş litrelik su bidonunu yerleştirmemi gerektirdi. *İlyada*'dan bir sahneyi içeren bu kırık traverten parçasını aynısıyla yenilemem mümkün değildi; Avrupalı bir milyonerin özel siparişi idi bu. Pallas Athena'nın, sarışın Menelaos'u Pandaros'un kara acılar kaynağı okundan kurtarışını anlatıyordu. Alalkomenili Athena, oku altın tokaların bulunduğu kuşağa iterek gözdesini ölümden kurtarmıştı. Kaza, gür naralı Menelaos'a ve Apollon'un sevdiği Pandoras'a dokunmamış, Zeus kızı, Erdem Tanrıçası'nın okun ete girmesini engelleyen elini kırmıştı.

Bu nadide zemin kaplama çalışması milyoner sessiz sedasız ortadan kaybolunca onu üreten firmanın elinde kalmış, firmanın sahibi bu gizemli olayı bir gece şarabın peltekleştirdiği dilinin izin verdiği ölçüde henüz birkaç saat önce bir kokteylde tanıştığı müdürüme anlatmış, o sırada da müdürümün aklına benim *İlyada*'yı ne kadar çok sevdiğim gelmiş.

Müdürüm travertenleri bana hediye ettiğinde iki yıldan bu yana kiracı olarak yaşadığım bu evi üç ay önce satın almıştım, mutfağın eskimiş zeminini yeniden kaplatmayı zaten düşünüyordum. İşin tuhafı, henüz sadece iki aydır çalıştığım bu iş yerinden böylesine değerli bir hediye almış olmamdı. Ki bu işi bulmam da gerçek bir mucizeydi; evi satın almak için bütçeme göre hiç de küçük sayılmayacak miktarda borca girdikten sadece on beş gün sonra

ipe çöpe gelmez bir sebep yüzünden işimden kovulmuş, ayın diğer yarısında da İkitelli'deki bu fabrikada yeni işimi bulmuştum.

Daha tuhafı ise travertene geçirilmiş *İlyada* mısralarının mutfak zeminine hiçbir boşluk veya fazlalık bırakmadan rahatça kurulmasıydı. Pokemon, Bahar ve Gülbahar benim yüzüme bakarken ben de şaşkınlıkla kırılan ele bakıyordum ki gürültüyle çalan zil hepimizi kendimize getirdi. Gelen aşağıdaki yaşlı cadıydı; gürültüye hiç gelemez. Bir şey mi olmuşmuş, mutfaktan sesler duymuşmuş, yok iyiymişiz öyleyse gitsinmiş, miymiş? Cadıyı kapıdan maharetle kovduktan sonra bu iş için karara varmayı, çıkacağım en yakın tatilin arifesine dek erteledim; 3 gün işte şu gündü.

Hâlâ ne yapacağımı bilemediğimden çareyi, güzel saçlı Athena'dan eli için bolca özür dilemekte buldum – onun gazabı korkunç olur. Güzel tanrıça elinin kınğını hafifçe öne eğerek yalvarmamı kabul buyurduğunu gösterince su bidonunu mutfağın ortasına tekrar bıraktım ve meşgul zihnimi ölene dek bir daha bu konuyla meşgul etmemeye karar verdim. Bundan sonra sıra sinir(li) müdürüme bir süre tatile çıkacağımı ve ne zaman döneceğimi bilmediğimi söylemeye geldi. Bir sırasını bulup söyledim. Tahminimden çok anlayışlı davrandı kendisi; "Tabii, âlâ, gidiniz," dedi. İki kez anladım: Bir; adamcağız o kadar sinir(li) değildir. İki; bu işyerindeki pozisyonum, ayaklarıma her biri dört kardeşinden birer santim daha uzun iki başparmak veren cömert, adil yaratıcının lütfettiği bir tazminattır.

Seyahat için yanıma tek bir bavul aldım. İçine tütün kesemle çubuğumu –eski Kazak alışkanlığı– anneannemin ne olur ne olmaz diye kırçılı siyah yünden ördüğü, 'iyi ki erkek değilim yoksa taşaklarım bu kırçıldan kaşınırdı,' diye kadın olmaktan bir kez daha memnuniyet duymamı sağlayan iç donumu; altın kaplama Zebur'u; yalnızlık, hayal gücü kıtlığı, bedenli, bedensiz her türden düşman saldırısı gibi zor zamanlar için sayfalarında binbir çeşit güçlü canavarın cirit attığı bir Blake kitabı; her tür yaralanma, paralanma, geç cinnet, erken bunama gibi beden ve akıl marazı için

otuz üç şişe İsveç Şurubu; beş takım beyaz, pamuklu iç çamaşırı; beş takım siyah çorap; iki tişört, iki pantolon, iki ayakkabı; çöl akbabalarından korunmak için gök mavisi hafifliğinde –Kazak atalarımın bozkırlarından miras– bir çadır ve Bedevilerin bir testilik su için kilometrelerce yol teptiğini bir Ulusal Coğrafya kanalında iyi ki önceden izlemiş olduğum için de yirmi litre su koydum. Bu beş-on parça eşyayı iki üç saatte bavulumla tıktıştırarak kapıyı çektim, çıktım.

Seyahatim, kat ettiğim onca metrebirime aldırmayarak pek kısa sürdü; hepi topu çölde geçen iki gece... Coğrafya kitaplarından teoriğini öğrendiğim iklim bilgilerinin pratikte karatahta önü sözlülerinden çok daha sıkıntı verici, hatta iyiden iyiye sinir bozucu olabildiğini yıllar sonra anlama fırsatını da böylece bulmuş oldum.

Bedeviler de pek arkadaş canlısı çıkmadılar doğrusu. Çölde, söylediğine göre Bedevilerden bir gence âşık olan bir Alman'la karşılaştım. Ulus Pazarı'nın rengârengine, cümbüşüne sahip ama gürültüsünden yoksun, ağır aksak yürüyen yirmi bir kişi, başlarında siyah örtüleri, bedenlerine giydirdikleri ince-tiril kıyafet-bezleri ve hörgüçlü develeriyle yanımdan geçerken birden Lili Marlen şarkısı, hem de orijinal dilinde kulaklarıma çalındı.

Önce halüsinasyon türünden bir çöl deneyimi geçiriyor olduğumu düşündüren aklım, kulak memelerimi okşayan kontralto ses yaklaştıkça bu dayatmadan vazgeçti. Sağlık fışkıran bedeni, kuru Bedevi bedeninin aksine güçle kuvvetle, özene bezene yaratılmış, gök krallığı tarafından seçilmiş yer krallığı tarafından beslenmiş, yirminci yüzyılın ilk yarısının sonlarında dikenlerinden mümkün olduğu kadar ayıklandığı için böyle tınsal bir güzellikle süregelmiş sarı saçlı, uzun boylu, renkli gözlü, üstün Ari ırkını bu enfes örneğini kara topluluk içinde fark etmemek zaten mümkün değildi. Parlak güneş tenine bir tutam kara çalmış olsa da, diğerlerinin yanında keçi sütü beyazlığındaydı hâlâ.

O bari benimle birkaç kelime etmek kibarlığında bulundu, ne de olsa Ari ırktır. Gezip dolaşmak için geldiği çölde işte şuradaki

selvi boylu, sicim boyunlu, badem gözlü adama ilk görüşte âşık olduğunu, Almanya'daki seçilmiş hayatını geride bırakıp artık bu seçilmeden bırakılmış kuru toprakların kızı olduğunu söyledi.

"Aşk dediğiniz kaçıştır; kaçamak bir bakıştır, dahası, arayıştır. Kendinizi çölde arayacağınıza evinizde arayınız, daha konforlu değil mi?" deyince renkli gözlerini renklenmesi uygun görülmemiş gözlerime dikip iri yüz kemiklerini kasıp kaşını titretti.

"İşime karışmayınız, sizin de pek konforlu bir haliniz yok, yüksek topuklu pembe pabuçlarınızla," diyerek kaçır adım uzaklaştı. Onun hoşuna gitmese de "Sie"² mertebesinde gerçekleşen bu karşılaşmayla ben, 'vaktinde iyi ki biraz Almanca öğrenmişim, bir lisan bir insan,' diye kendimi sevindirmeden edemedim. Onlar beni kurda kuşa öylece emanet edip gözden ıraklaşınca da traverten gönüllü evimdeki perilerle yüzleşme kararını almam çok sürmedi.

Dönüşümün ilk gecesi misafir odasında karşılaştık. Yine, "*I'm the ginny in the house,*" dedi. Bu sefer yüzüne bakmaya cesaret ettim. Siyah saçlı, buğday tenli, iyi cin çocuğu olduğu her halinden belli, yalnız biraz fazlaca uzamış bir çocuktuk. Dolabın içinde dizlerini kıvrımış, sakın sessiz oturuyordu.

"Ne zamandan beri böyle oturuyorsun?" dedim. "Yüz yıl oldu," diye cevap verince bacak kaslarının tutulmuş olabileceğini düşünerek onu dolabın dışına davet ettim. Bir kez çıkarsa hepten çıkmış olacağını söyledi, göze aldım.

"Senden, başka var mı?" dedim.

"Bana benzer yok ama başka var," dedi. Salondaki kırmızı kanepeyi mesken tutmuş üç metre boylu akça pakça kadından bahsetti.

"O da mı cin sülalesindendir?" diye sordum, yok hayır o meleklerdenmiş. "O halde ben de inananlardanım, gidip konuşalım söyleyecek nesi varmış," dedim. Kabul etti; cinin melekten korkacak hali yok...

Melek Teyze lüleli siyah saçlarını omuzlarına dökmüş, *feng shui* kurallarına uygunluğu açısından test edip onayladığım; tavandaki kirişten uzak, arkasında açık raf veya dolap bulunmayan, evin giriş kapısını gören ama tam da karşısında olmayan koltuğun sol köşesinde (demek ki *feng shui* olayı sadece Taoculara değil, Müslümanlara da caizdir) sabırlı, tatminli bir ifadeyle oturuyordu.

Korktum, "Aman! Kovulmuş Şeytan'dan Allah'a sığınırım," anlamına geldiğini tahmin ettiğim Arapça bir iki kelime mırıldandım. Cin Çocuk güzel beyaz dişlerini göstere göstere güldü, "Şeytan, egodur," dedi. O halde sığınacak delik aramaya gerek yok diye düşünerek Melek Teyze'yle yarenlik etmeye karar verdim. Meleğin hikâyesi şöyleymiş:

Bu hanım teyzemiz, İnsan Olmayan Zekâ Sahibi Müminleri Koruyup Gözetme Cemiyeti tarafından benim evdeki Cin Çocuk'u koruyup gözetmekle görevlendirilmiş, ne de olsa, cin de olsa çocuktur. Ayrıca, hatta daha önemlisi; bu Cin Çocuk'un çok önemli bir görevi varmış. Cehennem Ataşeleri, akaşık ruhsayar kayıtlarına sızarak seçilmiş görev için seçilen seçilmişin kimliğini öğrenip onu kaçırmak için seferber olmuşlar. Cennet Mihmandarları, cinin Dünya gezegeninde insan evrimini hızlandıracak gizli görevini yapabilmesi için her türlü dünya-ahiret donanımına sahip bu meleği benim evin işbu köşesine nöbetçi kılmışlar. O mukaddes tarih gelene dek, bizim melek bu koltuktan ayrılmayıp küçük cini koruyacakmış. Bana, ne Cin Çocuk'un görev tanımını, ne görevin Gregoryen takvimine tekabül edecek tarihini, ne de bütün bunlar için neden, nasıl olup da benim evimin seçildiğini söyledi Melek Teyze. Merakım, bu tanrı misafirlerine iyi davranmak arzusuna yenildi; onlar melek, cinse insanım ben de.

Melek Teyze o günden sonra da o köşede oturmak istedi, 'tabii, olur, kimbilir siz ne uzaklardan geldiniz,' diyerek kabul ettim ama bir fark oldu öncekinden sonrasına; artık bir meleğin üstüne oturduğumu bile bile o köşede bir daha oturamadım. Kendime yeni bir *feng shui* köşesi bulmak zorunda kaldım, olsun. Cin Çocuk

da dolaptan çıkmış olmanın verdiği neşeyle evin içinde çocukça dolaştı durdu. Bir köşesi olmadı.

Böylece, yıllar önce Elmadağ'ın bir arka sokağına kurulmuş bu yaşlı apartmanın romatizmalı asansörünün oflaya puflaya çıktığı beşinci katına hâkim tek dairesinde *bir başıma yaşıyorum* zannederken herkesle birlikte ben de, daire halkının üç kişi olduğunu anlamış bulundum.

Evin diğer sakinleriyle tanışıp anlaştıktan dört gün sonra işe gittiğimde sinir(li) müdürüm beni karşısında görünce sanki bu denli çabuk döneceğimi biliyormuş gibi, ağzını yamultarak güldü.

Sinirlenmedi, sinir olmadı, sinir etmedi; "Hoşgeldiniz, ne çabuk geldiniz pek âlâ..." dedi. Peki, âlâ, öyle olsun. İşten problem çıkmadığından dolayı memnun, müdürümle birlikte Elmadağ-İkitelli hattında haftanın iki-üç günü onun arabasında, geri kalanında benim içine kapanık yeni arabamda gidip geldiğim günlerdi; kısa seyahatimden eve dönüşümün üçüncü haftasıydı ki anlam veremediğim iki olay oldu.

Birincisi: Rüyamda yumuşacık, tatlı bir ses, eskiden Arapların, her şairin ona gizler fısıldayan bir cini olduğuna inandığını; bu küçük bilginin, benim de bir şekilde dahil olduğum bir bütünün parçası olduğunu ve rüyayı hatırlamak için de hemen uyanmam gerektiğini fısıldadı. Fazladan da zannederim bana *kız kurusu* dedi. Evde bir Cin Çocuk'la bir Melek Teyze misafir ettiğim için terbiyemi bozup cevap vermedim.

İkincisi: Almanya'dan gelen acil bir talebi yetiştirmek üzere fabrikaya gece mesaisi yaptırmıştık. Fabrika uykulu uykulu, homurdaya hanlıdaya çalışıyordu. Makineler kaygısızca pofluyor, işçiler kaygılar içinde makineleri bekliyor, müdürümle ben toplantı odasında günün yakasından düşmek bilmemiş gecenin on ikinci kahvesini yudumluyorduk; saat de tüm bu patırtıya aldırmandan miskin miskin 23:00'ü vuruyordu. Gelip geçen saate göz ucuyla bakarken bir yandan da başka bir Alman firmasına yapacağımız satış teklifinin üstünden zihinsel olarak geçiyorduk. Müdürüm,

tam da tek kişilik banyo havlusunun maliyetini düşürmemiz gerektiğini konuştuğumuz sırada birden Homeros'tan söz açtı.

Seslendi kanatlı sözlerle, şöyle dedi: "MÖ 850 yıllarında yaşadığı düşünülen bu adam bana göre kesinlikle yaşamıştır ve İzmirli'dir. Ondan bize gelen eserler, ister yüzyıllardır söylenegelmiş destanların toparlanması, ister kendi hayalinin gücünden kabarıp taşmış söylenceler olsun, İyonya'dan Yunanistan'a, oradan tüm Avrupa'ya taşındığı tarihten itibaren bütün Batı'yı etkilemiş, neredeyse kutsal kitap gibi benimsenmiştir. İyonya'dan Yunanistan'a getirilirken üstlerinde belki oynanmıştır, belki oynanmamış. Ne, nasıl olmuş olursa olsun Homeros destanlarının da kaynaklandığı, evrenin tüm bilgisini kapsayan tek bir öz metin vardır; tek bir vulgata." Şaşırdım; hediye ettiği travertenler için cebinden çıkardığı kâğıt paralar aklına gelmiştir zannedip astım suratımı oturdum.

Unutmaya meyillidir insan zihni. Kısa bir süre sonra rüyamı da, müdürümden beklenmedik bir anda aldığım edebiyat dersini de unuttum. Bu arada sıradışı, sevimli misafirlerime de iyiden iyiye alıştım.

"Bu ne güzel bir tesadüftür ki sizi, varlığımı şereflelendirmeye itti," diyerek sevincimi ev arkadaşlarımla paylaştığım bir anda Cin Çocuk bana dönerek, "Tesadüf yoktur, yapılan eylemlerin dengelenmesi vardır; rastlantılar, ihtiyaçlara verilen kaotik cevaplardır," dedi. Yaşına göre çok büyük konuştu bence. Bunu ona söyleyince çok hoşuna gitti; tavana çıkarak çığırkan bir halk türküsü tutturdur neşeyle...

www.fitret-s-haber.net

Adi Suçlar Sanal Kayıt Merkezi bilgilerine sızan muhabir kardeşimizin aktardığına göre dün Elmadağ'da eski bir evde bir olay yaşanmış. Sitemizin *Ateistlerin Hayret Verici Bulduğu Vakalar* bölümünde arşivlediğimiz olayın merkez kayıtlarındaki raporunu okumak için *tıklayınız*.

Adi Suçlar Sanal Kayıt Merkezi, B-Dosyalar # 344

Zaman: 13 Aralık 2034

Mekân: Elmadağ 7. Sokak, No: 45, Ozan Apartmanı, Kat 5, Daire 5.

Olay: Kaynağı belirlenemeyen ışık

Anahtar sözcük: Vasiyet, Gül Kuru, ışık, kiracı genç

Vasiyet: Ben Gül Kuru. Bu dairede otuz yıl tek başıma çok mutlu yaşadım. Vefatımdan sonra avukatım Hasan Güvenilir, bu daireyi hiçbir eşyasına dokunmadan kiraya versin. Kira geliri ilk yıl sokağa düşmüş çocuklara bağışlansın. Kiracı evimi ikinci yıl da kiralamak isterse daire olduğu gibi kendisine miras kalsın. Yalnız, ikinci yılın başına kadar kiracı bu olanaktan haberdar olmasın.

Olay detayı: Aynı apartmanın dördüncü katındaki dört numaralı dairede ikamet eden yaşı büyük hanımefendinin ifadesi şöyledir: Yukarıda belirtilen tarihte bütün eşyası tek bir bavuldan ibaret yirmi yaşlarında bir genç, yerleşmek üzere daireye girmiştir. Saat 21:05'te, apartman boşluğuna üst kattan bembeyaz bir ışık yansıma yapmıştır. Hanım, derhal Acil Suç İhbarı İnteraktif Sitesi'ne girerek Adi Suçları Olay Yerinde ve İş Üstünde Yakalama Donanımına Sahip Kolluk Kuvvetleri'ne ihbarda bulunmuştur. Olay yerine saat 21:10'da varan ekibimiz kapıyı defalarca çalmıştır. Cevap alamayınca kırmıştır. Mutfakta, on beş litrelik su bidonunun yanında beyaz bir ışık demeti altında kımtısız duran genci görmüştür. Avucunda sıkıca tuttuğu nesnenin bir papirüs olduğu görülmüştür. Kâğıtta, harfimsi-şekilimsi işaretlerden başka bir şey görülmemiştir.

Kiracı ifadesi: Dün kiraladım burayı (iki dakika sessizlik). Evi sadece birkaç dakika gezebildim dün. Acelem vardı. Fiyatı çok uygundu (sinirli bir kıkırdama). Hemen kiraladım. Akşam eve geldim. Çok susamıştım (anlamsız bir sessizlik daha, üç dakika). Mutfağa girdim. Yerde su bidonu vardı. Su almak için kaldırdım

(hayret ifadesi eşliğinde bir suskunluk). Bidonu kaldırır kaldırmaz yerden parlak bir ışık çıktı. Bidonun altındaki yer döşemesi kırıldı. Döşemeyi kaldırdım (tuhaf bir gülümseme). Altından bir zarf çıktı. Zarfın içinden eski bir kâğıt çıktı. Şöyle yazıyordu: 'Ben Cin Çocuk. Asırlar önce Homeros'un ciniydim, şimdi sizin emrinizdeyim. Bu zarf bunca yıldır, merhum ev sahibeniz iyi kalpli kız kuruşu tarafından bilinçli olmadan korunageldi. Biz bir grup varlık-sa bilinçle koruduk zarfı; kendim, benim korumama adanmış melek, merhumun bu evi satın almak için aldığı banka kredisini geri ödeyebilmesi amacıyla müdür bey kimliğinde bedenlenmiş bir yüksek ruh. Siz, dünya sanatını en az *İlyada* kadar etkileyecek bir eser meydana getireceksiniz. Gerekli tüm bilgileri ilahi vulgata-dan kulağınıza çağınız insanların algılayıp kabul edebileceği şekilde, şairane bir dille fısıldayacağım. Sizi oturma odasında bekliyorum. Uyarırım; kolay iş değil bu, çok çalışmanız gerek.' Okudum. Sonra zaman durdu (kaşlar çatık, düşünme halinde iki dakika sessizlik). Sonra siz geldiniz.

Karar: Gence uygulanan hızlıgenetik, ultrafizyolojik, süperpsikolojik testlerden; kâğıt parçası ve mutfak zemini üstünde yapılan fizik, metafizik, astrofizik incelemelerden herhangi bir sonuç alınamamıştır. Gencin akli havada, hayali kuvvetli bir adam olma ihtimali çok yüksek olduğu göz önünde tutularak salıverilmiştir. Adi Suçları Olay Yerinde ve İş Üstünde Yakalama Donanımına Sahip Kolluk Kuvvetleri tarafından da görüldüğü belirtilen ışık demetine herhangi bir açıklama getirilememiş, olay raporu, Bilinmeyen Dosyalar Geçici Arşivi'ne geçici olarak kaldırılmıştır.

SADIK YEMNİ

Bekleme Odası

Üç tirildeme cini, Halil, Ömer ve Yiğit'e

Bu kapı onu delirtecek. Her zerresinden ürkü gazı fışkırtıyor. Hayal gücüne ağır aksak felaket senfonileri besteletiyor. Arkasında dev bir okyanusun yassıltıcı gücü varmışçasına hafifçe bombeli.

Sıradan bir bekleme odası burası. Yerdeki uçuk sarı vinyl döşeme ve karşılıklı duran kahverengi tahta divanlar hariç her taraf bembeyaz. Kapı da öyle. Beyaz ve pürüzsüz. Kapının onların tarafında kolu, kulpu yok. Anahtar deliği de yok. Dışardan açılıyor. Kapan gibi. Bir kez içeri girdiniz mi dışarı çıkabilmek için başkalarının keyfine tabisiniz. O keyfi şu anda binlerce metre derinliğindeki su basıncı gibi hayal etmesi içini titretmekte. Belki biraz da bu yüzden dışarıyla ilgili anıları muğlak. Kararsız. Cıva gibi oynak hatta.

Vesvese zili sürekli zırlamakta. Çok hafif de olsa ten, ter, deodorant, kumaş, soluk kokuları aldığını düşünmekte. Sadece koku değil. Kıpırtılar, fısıldaşmalar, itişip kakışmalar da algılıyor. Sayıları bayağı çok. Yüz, iki yüz, beş yüz, bin kişinin varlığını hayal ediyor. Nereye sıkışmışlar bu görünmezler? Hayal gücünün sanal disketine mi?

Bekleme sıkıntısını hafiflettiği varsayılan üç kocaman bitki iç hacmi esir almış. Hiçbir yerden güneş almamalarına rağmen yemyeşil ve diriler. Tavana gömülü floresan lambalarıyla beslenen stres filtreleri.

İçerde dört kişiler. İlk geldiğinde ara sıra bacaklarına bakan memur tipli, gri takım elbiseli, orta yaşlı adam yüzünü ve düşüncelerini bir gazetenin arkasına gömmüş. Ay çiçeği desenli beyaz elbisesiyle olduğundan daha şişman görünen kadınla, afacanlığı delice parlak bakışlarından belli kısa kot pantolonlu çocuk sağında oturmaktalar. Kadının kucağında cinsini kestiremediği bir dergi var. Kalça örtücü işleve sahip olmalı. Bir saate yakındır sıkıntıdan oflayıp puflamasına rağmen tek bir kez bile alıp iki satır okumadı.

Buraya ikinci gelişi. İlkinde aynı takıma ek olarak hoş bir genç kadın vardı. Markalı şıklık tarzlı bir elbise, dizüstü bilgisayarıyla modern iş kadını tipi çiziktirmekteydi.

İlk geldiğinden beri o kapıdan ödü kopuyor. Bunu ne kadar belli ettiğini bilmiyor, ama yüzde yüz saklanamayacak bir şey. Soğuktan titremek, terlemek ya da bir yerde sıkış sıkış dururken iğrenç kokulu bir osuruk fışlatmak gibi korkusu. İradesi dışında dışarıya taşıyor. Kapıyla oturduğu yer arasındaki havayı etkiliyor.

Diğerlerinde bu tür belirtiler yok. Çocuk sıkıntıyla ayaklarını sallamaya, annesini gereksiz sorularla bunaltmaya devam ediyor. Gür kır saçları neredeyse kaşlarının üstünden başlayan adam gazetesini hışırdatarak katlayıp diğer sayfaya geçerken yüzü görülüyor. Bağa gözlüklerinin ardında korku endişe falan yok. Artık bakışları bordo eteğinden sıyrılmış bacaklarına takılmıyor. İlgisi sönmüş. Sanki hayalinde doyuma ulaşmış gibi.

Tek ödleğ kendisi. Meral Arıburun. 26 yaşında. Bekar. İngilizce ve Almanca biliyor. Fransızca'yı, İspanyolca'yı da kısıyor. Bir uluslararası sigorta şirketinde memur. Babadan kalma dairesine rağmen hafif yollu geçim sıkıntısıyla yuvarlanıp gitmekte. Son erkek arkadaşıyla iki haftadır ayrılır. Buna hem memnun, hem de üzgün.

Meral Arıburun geçen hafta Psikolog Haldun Bezir'den çok ciddi bir rahatsızlığı olduğunu öğrendi. Biliyordu zaten. Belirtiler gırlaydı. Bilimsel olarak kanıtlandı. Teşhis kondu. Çok kişiliklilik

ve periyodik olmayan hafıza yitimleri. Bellek evrenindeki minik kara delikler. Hepsi o kadar değil. Bir de uydurma kayıtlar sorunu var.

Bu anı uydurma yetisi diğer kimliklerinden bağımsız olmalı. Çünkü onları hep Meral'ken yaşıyor. Hastalığı da yeni. Son bir yıl içinde ortaya çıktı bütün bunlar. Kendisi öyle sanıyor. Sandıklarının hangilerinin daha gerçek olduğundan artık emin değil.

Örneğin arkadaşlarıyla bir yere gidip yemek yemesini birkaç değişik kurguyla anımsıyor. O akşam evde kalıp sıkıntıdan patladığı ya da ilginç bir kitapla hoşça zaman balyaladığı kaydı da mevcut. İşyerinde hastalığı sorun olmuyor. Çalışması normal seyrini sürdürüyor. Patron memnun. Diğer yandan işten atılmanın eşiğinde.

Böyle giderse yakında delirecek. Bundan emin. Dayanma gücü iyice azaldı. Düşleri bir eziyet. El ele tutunmuş sayısız düş hayatlar ziyaretine geliyorlar geceleri. Hep genç kadın değil. Çocuk da oluyor. Yaşlı da. Her yaştan ve meslekten erkek de.

Kelime dağarcığı inanılmaz zengin. En zor kelimeleri bile biliyor artık. Dili lehçe kaynıyor. Dini bir gevşek bir bütün. Haç, Davut yıldızı ve hilâli aynı anda özümsemiş gibi. Buda'nın öğütleri her saniye aklında. Birinden birine yönelmesi otomatik olarak gerçekleşmekte. Mezhep farklılıklarını bile hissedebiliyor. Derinlerde bir yerde, bunu tahammül edilmez bulan bir yanı var. Çok uzakta ve güçsüz bir muhalefet. Aynı takatsız karşı koyma kadınlığına da hırılıyor. Belki bu nedenle sık sık memelerini yokluyor, küçük çanta aynasıyla uzun uzun çıplak kalçalarını seyrediyor.

Çok kişilik barındırma sorunu geceleri seri rüya bağlamaları çalıyor. Bu cümbüşlü gece etkinliğinin en yıpratıcı tarafı karabasan basamaklarıyla çıktığı bitimsiz merdiven. Her basamak yıkım, korku, gözyaşları, ilenme, kin ve nefretle yüklü. Sabaha karşı ter içinde tir tir titreyerek uyanıyor.

İşe nasıl gittiğini son zamanlarda hiç anımsamıyor. Gidiyor ve geliyor. Minibüs, vapur, otobüs, taksi hatta uçak. Bunların hepsi-

ni kullanıyorum duygusu hâkim. Çark dönüyor ama. Yüzü aynada biraz solgun. Yalnız görünümü normal ve sıhhati yerinde. Kendini her nasılsa halsiz hissetmiyor. Ne yediğini ne içtiğini hatırlamıyor. Motor teklemekten çalıştığı sürece bu tarafı kafasına takması gereksiz. Alışkanlıkla fizik bedeni için gerekenleri yapıyor. Besliyor, temizliyor ve dinlendiriyor. Ay başı bezlerini doğru zamanlarda kullanıyor. Çamaşırlarını yıkıyor, ütülüyor. Gereksiz gördüğü kılları sürekli teninden arındırıyor. Oturması kalkması uyumlu. Başkaları gibi davranmayı kıvınıyor. İspanyolca ve Fransızcanın yanı sıra başka dilleri de kıvırdığı gibi. Kâbus basamaklı gece merdivenine rağmen kendini zinde hissediyor. Buna seviyor. Daha iki adet 13 yılalık kopartabildi hayattan. En az altı olmalı diyor içindeki yaşama sımsıkı sarılma merkezi.

Haldun Bey çok anlayışlı ve babacan bir kimse. Geçen sefer bayağı vakit ayırdı kendisine. Hiç acele etmeden bütün hikâyesini dinledi. Teşhisi masanın üzerine rengârenk çiçeklerle yüklü bir vazodan gibi koydu. İncitmeden ve umut kandili yakarak.

Çok şahsiyetlilik durumu ve bellek motorunda teklemeler. Sağaltılması çetrefilli, ama pekâlâ mümkün. *Size bağlı* dedi beş altı kez. İlaç kullanmaya gerek yoktu. Çözüm beyninin ücre köşelerinde keşfedilmeyi bekleyen bir adacıktı. Bugün oraya bir yolculuk yapılacak.

İnanması zor gelecek belki. Tek bir hipnoz seansı ile Meral Hanım. Size bağlı. Dizginler hâlâ sizde. Çıkmaz o adaya artık. Ayağınızı değdirmeniz yeterli. Bütün bu sıkıntılarınız bir anda sonlanacak. Normal yaşama paraşütle ineceksiniz. Tek bir temas Meral Hanım. Karayı ayak uçlarınızda hissetmeniz kafi. Bir saniye kafi. Hatta yarım. İncancınızı pekiştirmek için size gelecek sefer hipnoz tedavisi uygulayacağım. Tek celsede boşanacaksınız bu kurgusal cehennemden.

Hangi eğitim derecesine sahip emin değil, ama doktorun bütün sözlerini çok iyi kavradı. Kavrama yetisi çok üstün. Sıkıntıdan patlayan çocuğun bunaltısını sanki oymuş gibi hissediyor. Kasla-

rındaki enerjiyi kullanmak isteyen, beyni heyecanlı serüvenleri özleyen bir yerinde duramamazlık büklümü.

Hipnozla tedavi başarılı olursa kapının arkasındaki muazzam basınç çekilecek. O zaman kapıyı açıp çıkabilir. Zaten çıkıyor ama, bunu ne zaman yaptığını, eve kadarki yolculuğunun evrelerini anımsayamıyor. Ne yediğini, uykusu gelene kadarki zamanı nasıl atlattığını da bilmiyor artık. Arkadaşlarıyla hâlâ görüşüyor mu? Ailesi var mı? Varsa neredeler? O gece basamaklarının ağır yükü nedeniyle olmalı bellek bandı geri sardırtmıyor kendini.

Yakın geçmişiniz rahatsızlığınızın ipoteği altında, demişti doktoru. Daha eski anıları da kirlenmiş durumda. Geçmişin derinliklerine dalmak istediğinde başka kimselere ait geçmişler tarafından istilaya uğramakta. Mesela sekiz yaşındayken salıncaktan düşmesi. İlk kez ay başı olması. İlk öpücük, sevişme gibi anıları iyice bulaşık. Anımsadığı kimselerden kimin öz annesi, babası, varsa kardeşleri olduğunu seçemiyor.

Erkek kimliklerinin bazıları çok rahatsızlık verici. Tenine içerden yöneltilen kösnültü çiği yağıyor sürekli. Nefret, şiddet uygulama, dövme, yaralama, bereleme, kırbaçlayarak, taşılayarak öldürme niyetleriyle karman çorman bir cinsel taciz tehdidi hissedip bunalıyor sürekli.

Bu nedenle birazdan elinden geleni yapıp o adacığı bulacak ve ayağını basarak kurgusal cehennem için imzaladığı sözleşmeyi iptal edecek. Bunu hemen yapmazsa dayanma gücünün takattan kesileceğini ve artık mücadele etmek için yeterli erki kalmayacağını biliyor. Bir yanı ölsem de kurtulsam demekle birlikte, esas hâkim güdü şimdilik bu beladan yırtmak. Baskın güdüyü besleyen damarı yeni idrak etti. Merak.

Aslında nasıl biri olduğunu ölesiye merak etmekteydi. Isırdığı elma parçasını yutmadan tükürürse cennete geri alınacağını uman Havva tarafına baskın çıkıyordu.

"Meral Hanım."

Meral heyecanla doğruldu. Gazete okuyan adam gazetesini on

beş santim aşağı kaydırarak bakarken, yanındaki kadın anlamadığı bir şeyler mırıldandı. Bunlara bir anlam vermeye çalışırken kumral saçlı, iri siyah gözlü çocuk eliyle zafer işareti yaptı. Sol eli ondan bağımsız çocuğa aynı işaretle karşılık verirken iki şeyi birden fark etti. Solaktı ve hemşire buraya ilk geldiğinde tanıdığı o şık kadındı. Hemşireler öyle pahalı elbiseler alabilecek kadar kazanabiliyorlar mıydı? Kadına doğru yürürken dikkatle baktı. Oydu. Beyaz üniformayla bile havalı bir hali vardı.

"Merhaba."

"Hoş geldiniz Meral Hanım. Nasılsınız?"

Gözü kadının omzunun arkasında görünen upuzun koridorda, "Gördüğünüz gibi," kelimelerini sarf etti. Hayalde konuşuyor sanki. Hiç eşyasız bembeyaz yüzeyli mekândan etkilenmişti. Hani okyanus neredeydi? Kapkara soğuk suların münteheim basıncı neyi bekliyordu?

"Bugün çok uyumculsunuz Meral Hanım. Bu taraftan lütfen."

Meral belleğinde bu koridoru daha önce kat ettiğine dair tek bir kayıt kıymığı bulamamaktan şaşkın kadınla beraber yürümeye başladı. Ayakkabılarının çıkardığı sesler, ikisinin genişliğindeki en, başlarından yarım metre yukarda biten yükseklik, pürüzsüz beyaz yüzeyler. Hani deja vu duygusu nerede? Niye sadece reja vu var? Oturma odasında hissettiği basıncın kaynağı buradan sayısız geçişlerini unutturtan Lethe spreyi tanecikleri mi? Doktor Haldun Bey'e giden yol burasıysa en az bir kez geçmiş olması gerekmez mi? Belki de her seferinde değişik yollardan götürüyorlardı. Sağaltıcı etki yapması için. Taktik ya da. Sonuçta her şey hastanın iyileşmesi için değil mi? Kobaysa ya? Nihai amacı meçhul bazı deneylere de malzeme olmaksaydı?

"İyi, geçmiş olsunlar."

Meral seksen metre tahmin ettiği koridoru ansızın bitirmenin hayretiyle kadına baktı. Diğer uçtaki kapıyı aralamıştı. Burası koridorla taban tabana zıt bir yerdi. Renkler beyaz teşkil etmekten sıyrılmışlardı yeniden. Altı metre kenarlı kare şeklinde bir muaye-

nehaneydi. Rahat bir deri divan. Aynı cinsten koyu kahverengi iki koltuk. Aşağıdan tavana doğru aydınlatma. Duvarlarda boy boy yağlı boya tablolar. Bir masa, ayaklı bir portatif büfede çeşit çeşit içecekler, bardaklar. Yeni çekilmiş kahvenin enfes kokusu belli belirsiz sigara kokusuyla çok hoş bir kokteyl yapmıştı. İçerde kimse yoktu, ama bir ara varolanlardan arta kalan şeyler gırlaydı. Masanın üzerindeki kahverengi deri kapaklı kalın defter. Eski tip bir lacivert dolmakalem. Kalem hâlâ kullanıcısının sıcaklığını taşıdığı duygusunu vermekte.

"Teş... teşekkür ederim. Siz kalmıyor musunuz?"

"Hayır. Buyurun. Oturun. Hemen gelecekler."

Kadın koyu krem renkli kalın tahta kapıyı örtüp kendisini odayla başbaşa bırakınca kapının onun tarafından açılmayacağını fark etti. Çevresine bakındı. Deja vu'dan hâlâ tık yoktu. Haldun Bey'le bir kez görüştüğünü hatırlıyordu, ama bunun nerede yapıldığına değin tek bir anı yongası mevcut değildi.

Odadaki eşyaları, birbirinden ilginç tabloları seyrederken koridorda başka kapı olmadığını düşündü. Hemşire nereden gelip gitmekteydi acaba? Mutlaka hastalara kapalı alanlar vardı. Bunlar ustaca kamufle edilmişlerdi haliyle.

İlgisini tablolara verdi yeniden. Onlarda beynini hareketlendirip bir ışımaya vardı. Her duvarda bir tablo asılıydı. Ebatları farklıydı. Kapının olduğu taraftaki, yerin az olmasına rağmen en büyüğüydü meselâ: Hepsi de aynı yere ait tablolardı. Göl kenarında bir kasaba. Ağaçlar içinde iki katlı evler. Parke taşlı yollar. Kediler, köpekler, çocuklar ve uçurtmalar. Göl ufkunda batan güneşin kıızıllığı. Biraz amatörlik yansıtsalar da ruha hitap eden bir derinlikleri vardı.

Büfenin alt bölmesindeki çelik bir kova içinde soğutulmuş bir beyaz şarap şişesi durmaktaydı. Eğilip mantarı açılmış ve kolaylıkla çıkacak şekilde geri yerleştirilmiş şişeyi boynundan kavradı ve azıcık kaldırdı. Uçuk yeşil etikette enli bir fıçının içinde ayaklarıyla üzüm ezmekte olan iki genç kadının resmi vardı. Onları

açık ve net görebilmesine rağmen yazıları sökemedi. Yazıldığı dili ya da alfabeyi bilmemesi mümkün müydü. Kültürlü benleri neden susuyorlardı? Sanki daha önce hiç kimsenin duymadığı bilmediği bir dilde yazılmışlardı. Dünyalı olmayan bir alfabeyle mesela. Artık dünyalı olmayan ya da. Saçmalıyordu iyice.

"İyi günler Meral Hanım. Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Bunu diyen kapının ağzında duran orta boylu, altmış başlarında, yaşamının son elli yılını çok meşgul geçirmiş tipli bir adamdı. Beyaz önlüklüydü. Tepesi iyice açılmış saçları pamuk gibi bembeyazdı. Yanında genç bir kadın meslektaşı durmaktaydı. O da beyaz önlük giymişti. Uzun boylu, ciddi yüzlü, boyama kızıl saçlı biriydi.

Meral yarısına kadar dolu şişeyi yerine bırakarak doğrulurken, "Nasıl söylesem..." dedi.

Haldun Bey'in yüzü anlayışla doldu. "Merak etmeyin. Dün söz verdiğim gibi bugün belki sorunlarınız bitecek. Size uzman psikolog meslektaşımı tanıştırayım. Meral Boztura."

Kadın bordo eteğini, siyah bluzunu ve yüzünü ölçüp biçerek gülümsedi. Bir şey söylememiş, elini sıkmaya falan kalkışmamış, sadece gözlerini açıp kapatarak merhaba yollamakla yetinmişti. Aşinalık yüklü bakışları bedenini kendi tipiyle kıyaslamaktaydı. Kadınlar bunu çok ayrıntılı bir şekilde yapma hassasıyla doğarlardı. Erkekler boya, omuzlara bakmakla yetinirken onlar göz açıp kapayana kadar inanılmadık ölçüde ayrıntı bolluğu gözlemleyebilirlerdi.

Meral bir yanıt uçurmak yerine ellerini kalça hizasında iki yana açarak ben hazırım, ne yapmam gerekiyor işareti verdi.

"Şu divana uzanın."

Meral, Haldun Bey'in dediğini yaptı. Adaşı masanın arkasına geçmiş ve koltuğa oturarak defteri açmıştı. Dolmakalemin ısısı ona aitti demek ki.

Haldun Bey nereden aldığını göremediği alçak bir tabureyle

baş ucuna yakın oturdu.

"Şimdi sizi hipnotize edeceğim. Yaşamınızı altüst eden o gece merdivenine gideceğiz. Rahatsızlığınızın kaynağı orada üslenmiş. O habis üsse yönelecek ve tamamen size bağlı olarak sorun yaratan şeyi defetmeye çalışacağız. Hazır mısınız?"

Gece merdivenine hipnoz yardımıyla yönelmek elinde tırnak makasıyla bir Bengal kaplanının kafesine girmeye benziyordu. Ayak ucu kara mermere değdiğinde cehennem uyandı. Haykırışlar, ağza alınmayacak sövgüler, küfür fısıltıları, öfkeli, kindar, çığırından çıkmış tehdit sözcükleri, ağlamaklı yalvar yakarlar, acıyla bağırınmalar.

Bu koroya katılanları görmüyordu rüyalarında. Görüyor ve unutuyordu belki. Şimdi iyice tanışacaklardı. Hipnoz unutma lüksünü iptal etmişti.

Ayağı ikinci basamağa değdiğinde bir stadyum gördü. Tam ortasında durmuş bakmaktaydı. Stad bomboştı. Hava açık ve güneşliydi. Bakımlı çimler ve boyaları yeni kurumuşçasına canlı, vaatleri daha da parlak reklam panoları gerçekliği doğala boyamaktaydılar. Bu mükemmel görünümü bozan tek şey kokuydu. İçinden bir ses çirış diyordu.

Çirış böyle mi kokar ulan. Çirış değil bu. Sirke ile marine edilmiş bir şey.

Üzüme haksızlık etmeyelim. Bu o da değil.

Kim biliyor? -

Ben biliyorum.

Neymiş peki?

Öd kokusu. Öd keseleri patlamış burada. Bir sürüsü, aynı anda. Kesekâğıdı gibi caartt. O kokuyor böyle umarsızca iğrenç.

Doğru. Doğru.

Sesler kokunun niteliği konusunda anlaşınca sessizlik geriye döndü. Saniyeler uçuşup gitti. Bir şey olmayınca ayağı üçüncü basamağa doğru harekete geçti.

Bu defa uçuk pembe badanası iyice eskimiş, çıplak duvarlı bir

odadaydı. Tek kişilik uyduruk bir yatak, iki sandalye ve kare şeklinde küçük bir masadan ibaretti eşyası. Yerde kenarları kıvrılmış eski ve pis bir kilim seriliydi. Sabahın ilk dakikaları olmalıydı. İçerde eşyanın ancak seçilebileceği kadar ışık mevcuttu. Yatakta biri yatmaktaydı. Orta boylu, ince yapılı, beyaz atlet, erguvan renkli şortlu bir erkek. Cenin gibi kıvrılmış uyuyordu. Örtündüğü beyaz pike ayak ucu tarafından yere düşmüştü. Masanın üzerinde birkaç dergi, bir deri cüzdan, metal kayışlı kol saati, bir anahtar öbeği, iki cep telefonu ve kimlik belgelerinin yanı sıra küçük bir cam şişe vardı. Sekiz santim yüksekliğinde, bir buçuk santim çapındaki, plastik tıpalı silindir şişe dörtte üçüne kadar renksiz bir sıvıyla doluydu. Az önce tamamen kesilmiş sesler tek bir ağızdan, *Öd yağı özü. Bir damlası için bir ölü lazım. Bir santimetre küp on üç damla. Şişede kırk iki santimetre küplük sıvı var. Ne eder? Ne eder?* dediler.

Aklı adamda olduğu için bir türlü 42 ile 13'ü çarpamıyordu. İstemi dışında o mekândan sıyrılırken adamın göremediği yüzünde merdivenin şimdiye kadar asla çıkmadığı son basamağıyla ilgili bir belirti bulunduğunu düşündü. Onu bilse belki... Belki ne? İç sesler niye suskunlar? Zihni çabalarken kopuverdi odadan.

Stada yukardan bakıyordu şimdi. En az elli metre yüksekteydi. Spotların ışıltısı altında apaçık duran manzara korkunçtu. Bir kaza olmuştu. Tribünlerin bir kısmı çökmüştü. Yan yana iki göçme vardı. Göçük alanları tütmekeydi. Yangın da çıkmıştı demek ki. Bulunduğu yerden bile yanan etlerin kokusunu almaktaydı. Çimlik alan rasgele savrulmuş sayısız insan eşyasıyla doluydu. Şapkalar, yiyecek içecek maddeleri, çantalar, flamalar, pankartlar ve daha bir yığın şey. Onlarca sedye gidip gelmekteydi. Büyük bir felaket olmuştu. Yüzlerce kişi ölmüştü besbelli. Dışarıda polis ve askerin kurduğu kordon görülmekteydi. Sayısı belirsiz ambulans, askeri araç, polis arabası görüyordu. Havada helikopterler vızır vızır.

"Ne diyorsunuz Meral Hanım?"

Meral hipnozdan birden kopmanın sersemliğiyle doktorun yüzüne baktı ve "Bir stadyum," dedi. "Çok ölü vardı. Kesekâğıtları patlamıştı. Öd yağı özü koleksiyoncusu. Yataktaydı. Yüzünü şey edemedim."

"Buldunuz onu. Sonunda."

Meral en üst basamak, kurtuluş adası laflarını telaffuz etmekten son anda vazgeçti. Farkında olmadan sol eli kalçalarına gidecek donunun üstünden orasını yokladı. Sonra aynı eli şaşkınlıkla bir karış açılan ağzını örttü. Bilincinde bir şey kıvıldamıştı. O yatakta gördüğü adamla ilgili.

"Buldunuz değil mi?"

Bilincinin daha fazla dirilmesinden korkan yanı bilmezden gelmek istiyordu. Reddetmek, buradan kaçmak. Bir yol bulup kendi gerçekliğine dalmak arzusundaydı.

"Neyi?"

"Yatakta gördüğünüz adamın adı Ahmet Balerkır. 28 yaşında. Evli. Dört yaşında bir kızı var. Mesleği araba tamirciliği idi. Askerden sonra aklını çeldiler. İran'a gitti. Orada Kum kentinde terörist eğitimi aldı. Beynini yıkadılar. İngiliz konsolosluğunu bombalama eylemine gözlemci olarak katıldı. Örgütten kaçan iki kişinin infazını da seyrettirdiler. Henüz şahsi bir vukuatı yok. İlk ve tek işini becermesine saatler var."

Meral daha fazla bilmeye korkmaktaydı, ama merak eden yanını durdurması mümkün değildi.

"Bunun benim hastalığımla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Ahmet Balerkır sizsiniz," dedi masanın arkasında oturan adaşı.

"Hayır. O benim... O benim..."

Meral devam edemedi. Nefesi sıkışmıştı. Ben şizofrenim. Birçok şahsiyetim var demeye dili varmıyordu. Uyanan bilinci haklılar diye haykırmaktaydı. Nasıl olurdu peki?

"Siz Ahmet Balerkır'sınız. Şu anda uyumaktasınız. Uyuyabilmek için uyku ilacı aldınız. Birkaç saat ya da birkaç dakika sonra

uyanacaksınız. O akşam yapacağınız eylem için bütün hazırlıklar tamam. Çok masraflı, uzun zamandır planlanan dünya çapında ses getirecek bir eylemin kilit şahsiyetisiniz. İstanbul'daki uluslararası futbol maçlarından birine içi tepeleme bomba yüklü küçük bir uçakla sabotaj yapacaksınız. Pilot sizsiniz. İçinde devletin en ileri gelenleri, tanınmış yabancı konuklar, turistler bulunan 546 kişi ölecek. Binlerce kişi yaralanacak."

Meral doğru söylüyorlar fikrinin baskısına rağmen inkâr etmek için toparlandı, divandan kalkarak arkasını onlara döndü. Göl ufkunda batan güneş tablosuna baktı ve merdiven kaynaklı rüyalarını hatırladı. Kadın cinselliğine öfkeli, ondan çok korkan, bastırmak isteyen, nefret eden, engizisyon ruhlu, Pol Pot zihniyetli erkek kişiliklerini düşündü. O halde nasıl olur da kadın kimliğiyle ortaya çıkardı? Meral Arıburun kimdi?

"Meral Arıburun benim," dedi kızıl saçlı doktor düşüncelerini okuyabildiğini belli edencesine. "Stadyumda, karnımda üç aylık bebeğim, kocam ve 14 yaşındaki kuzenimle birlikte parçalanarak öldük. Mesleğim sigortacılıktı."

"Ben de o akşam oradaydım Ahmet Bey. Yanımda canım gibi sevdiğim 18 yaşındaki küçük oğlumla. O benim gibi hemen ölmedi. Uzun uzun can çekişti."

Genç kadın suretli varlık yanakları ıslak geri döndü. İkisinin de doğru söylediğini hissetmekteydi. "Neden... Neden kadın oldum peki? Sonra, şey... Ahmet'in eylemini henüz gerçekleştirmediğini söylediniz."

Haldun Bey işin en zor kısmına geldik anonslayan derin bir iç geçirmeyle yüzünü süzdü. "Size dürüstçe bildiğimiz her şeyi anlatacağız. Ahmet Balerkır bir olasılıkla şu anda uyuyor. Eğer eylemini henüz gerçekleştirmediyse biz korkunç bir ölümle terki hayat ettiğimizi nasıl bilebiliriz?" Eliyle kapıyı işaret etti. "Hepimiz buradayız. Nasıl öldüğümüzü tek tek anımsayabiliyoruz. İçimizde Yahudi, Hristiyan, Budist, Taoist, Hindu da var. Yaşlısı, genci, kadını, erkeği, eşcinseli hepimiz buradayız. Kapının arkasında ağır

bir basınç hissederek bunaldığınızı anımsayın. Hissettiniz onları."

Kadın suretindeki Ahmet utançla, pişmanlıkla yüzlerine baktı. "Şu anda nerdeyiz o halde?"

"O kadar düşündük taşındık kesin bir çözüm bulamadık," dedi kadın. "Başlangıçta bütün mekân bekleme odası, o koridor ve şu odadan ibaretti. Penceresiz olarak gördüğünüz gibi. Bizler de bu mekâna sıkışmıştık. Size karşı görünmezdik, ama algılanabiliyorduk. Dışarıda ne vardı, dışarısı var mıydı bilmiyorduk. Yalnız zamanla bazı değişiklikler oldu. Belirtileri, kanıtları tekrar tekrar gözden geçirdik. Üzerinde hepimizin uzlaştığı senaryolardan biri şöyle: Siz tek motorlu uçakla eyleminizi gerçekleştirdiniz. Biz öldük. Blok olarak buraya alındık. Tüm anılarımız, bilincimiz yerinde olarak. Bilinci bulanık tek kimse sizsiniz. Sadece bu kadar olsaydı, bir çeşit cehenneme kapatıldığımızı düşünebilirdik. Alev alev yanan bir cezahane yeri fikri kısa menzilli zihinler içindir. Esas cehennem bilincinize çıkış noktası, istencinize serbesti tanımayan tekdüzeliktir. Ne kadar zamandır burada olduğumuz hakkında bir fikrimiz yok, ama artık canımız sıkılmıyor. Çünkü yepyeni bir habitatımız ve umudumuz var."

"Nasıl yani?"

"Bu sizin buraya ikinci gelişiniz değil," dedi Haldun Bey. "Daha önce 1617 kere geldiniz. Her gelişte başka bir kimlikle. Başka dinden, başka cinsten, meslekten biri olarak. Birkaç yüz ke-re öncesinde bəndiniz mesela. Kim olursanız olun bütün ayrıntılarıyla aynı kalmak üzere Ahmet Balerkır'ın terör eylemini anlatmaktaydınız. Sizi bu sayede tanıyoruz. 1617 de nereden çıktı peki diyeceksiniz. İzah edeyim. Siz bir kurbanın kimliğine büründüğünüzde, geri kalanlar o şahsı derinden hissediyorlar. Sonra birden stadyumda kurban olmayan tiplere de bürünmeye başlınız. Bunları da derinden hissederek aramıza aldık. Böylece suretlendirler. Çeşitli ülkelerden gelmekte. Hepsisi de terörzede. Acımasız şiddetin kurbanı olmuşlardı ve sizi çok iyi tanıyorlardı. Kısacası 546. gelişiniz sonuncu olmadı. Aramızda uzun uzun konuştuk. O

statta 546 kişi öldük, ama şu anda yaklaşık on beş bin canız. Giderek artıyoruz."

"O merdivenin basamakları hiç tükenmeyecek yani."

"Evet. Eğer bunu durduracak bir hareket yapmazsanız sonsuza kadar hastamız kalacaksınız. Biz karakter bolluğuyla dolup taşarken, yeni bir dünyanın bütün deneyimlerine açıkken, siz gidecek daha çok korkan, asla ölemeyeceği için inanılmaz azaplar çeken birine dönüşeceksiniz. Biz deneyimlerimiz renklendikçe yeni mekânlar oluşturacağız. şimdiden oturduğumuz Göl Kent'i görmeyi isterim. Meyva ağaçlarının bolluğunu, hektarlarca bağlık alanlarımızı, nergisli gölümüzün karşı kıyısında güneşin batışının seyre doyum olmayan letafetini hayal edin. Tablolar bir fikir vermektedirler umarım. Bizim evrenimiz genişlerken sizinki bundan ibaret kalacak ve yavaş yavaş daralacak. Yüz küsur önceki gelişinize göre tavanlar yarım metre alçaldı. Odalar da üçte bir oranında küçüldü."

Ahmet söylenenlerin her kelimesinin doğru olduğunu hissediyordu. Bilinci yerine gelmişti bu arada. Uçakla işini bitirince şehit olacağını ve cennetle mükafatlandırılacağını düşünmekteydi. Cennet yerine buraya sıkışmıştı. Kabir azabı gibi bir şeydi yaşadığı. Belki şeytan gözümü boyuyor düşüncesi çok cılız bir etki yarattı zihninde. Göl Kent'i düşündü. Cennette şeytanın işi neydi?

"Peki ne yapmam lazım?"

"Uçağı bir düzlüğe indirip polise teslim olun," dedi Haldun Bey. "Hepsini ele verin."

"Beni de, ailemi de öldürürler. Kızım ve karım ellerinde rehin."

"Belki yapabilirler. Başka çaremiz yok."

"Nereye saklansam bulurlar. Her yerde nefesleri var."

"En kötü ihtimalle bizim Göl Kent'e gelirsiniz. Ailenizle beraber olacağınızı unutmayın. şimdi onları bir daha göremeyecek durumdasınız. Evlerimiz çok güzel. Erik rakalarımızın ve özellikle şaraplarımızın tadına doyum olmuyor."

"Sonra?"

"Sonra bakarsınız sizi öldürenler düşer tek tek bekleme odasına. Kadın olarak, katolik olarak, yahudi olarak. Onlara eylemlerini sıfırlama imkânı da verilmeyebilir pekâlâ. Milyonlarca ruhu taşıyarak, korkuyla, azapla betonların arasında sıkışıp kalırlar. Ölmek yok. Hurili, Nurili, şarap ırmaklı cennet yok. Tekrar tekrar azap çekme, herkes olma hali sürüp gidecek. Kula dünyayı tanı gözüyle göstermedir belki bu. Sonu gelecek mi bilemeyiz. Belki bengi dönüştür. Fasit dairedir."

Cennet senin sırtında yükseliyor Ahmet.

Ahmet'in içinde şeytan kandırıyor, sıyrıl ondan diyen yan dirmeye çalışıyor, ama başaramıyordu. Doktorun sözlerinden olumlu etkilenmişti. Cennet senin sırtında yükseliyor diyen fısıltılardan da. Bir yol varsa eylemini hiçe boyamak istiyordu.

"Sizce bu mümkün mü?"

Doktor başını çevirip arkaya bakınca Meral Hanım tekerlekli sandalyesini ayaklarıyla idare ederek yanına geldi. On yaşında bir çocuk gibi çevikti hareketleri.

"İki başat savımız var Ahmet Bey," dedi. "Birincisi eylem işlendi bitti. Geriye doğru çalışan bir karma sistemi iş başında. Kuantum tekinsizliklerini düşünün. Pekâlâ böyle olabilir. İkincisi; cürüm henüz işlenmedi. Siz uyuyorsunuz. Biz de uyuyoruz. Sizin beyniniz yıkanmasına rağmen duyduğunuz güçlü pişmanlık bir sinyal çekti. Bu sinyal bir sistemi uyandırdı. Artık ahlaki uzay mı demeli. Evrensel pişmanlık yasaları, sigortaları mı demeli. Her neyse. Bizleri uyukumuzda size bağladı. Birlikte burayı kurduk. Cürüm henüz işlenmedi. Felek hepimize bir şans veriyor. Bizim görevimiz bütün yaşam şekillerini, ruh hallerini size tanıtarak nefret ettirdiğiniz şeylerin asılsızlığını kanıtlamak. Modernitenin hepimizin malı olduğunu göstermek. Terör ister refah ülkelerinin kumpaslarından, ister diğer taraftan kaynaklansın bu tür bir karşılık buluyordur belki. Kabul edilebilir şartlarda, nefis ve vatan savunması dışında yapılan her türlü şiddetin, eziyetin etkilediği

böylesi alanlar mevcut olabilir pekâlâ. Zihinselliğin en yeni tanım gereği bu tür uzayları düşlemek artık saçmalamakla eşdeğer tutulmuyor. Kesilmeye götürüldüğünü hisseden besi hayvanlarının etlerine ruhi durumlarımızı bile etkileyen zararlı hormonlar salgıladıkları tezini hatırlayın. Yani sonuçta biz şiddetin anlamsızlığını içselleştirmeyi başarabilirsek her şey bir rüyadan ibaret olacak. Sabah kaldığımız yerden devam edeceğiz. Bütün bu yaşadıklarımızın örtülü bilinciyle tabii. Bu bilinç bizi birbirimize karşı muazzam anlayışlı yapacak. Bunun için muhtaç olduğumuz tek şey birbirimizin dilinden anlamaktı. Haldun Bey de bu ikinci olasılığa daha çok şans tanımakta."

Haldun Bey düşünceli düşünceli başını salladı. "Ya da hep beraber öldük. Burayı kurduk. Bir amaç olmalı. Belki geriye kayan zaman dalgalarında sörf yapıyoruzdur. Belki ikinci kez uyanacaksınız. İkinci bir şans verilecek size. Belki bunu gerçekleştirebilecek kozmik haller mevcuttur. Bu bilinçle uyanacak ve gerekeni yapacaksınız."

"Demin kabul edilebilir şartlarda, nefis ve vatan savunması dediniz."

Haldun Bey, "Evet, ama sizin meseleniz bu kalıba uymuyor," dedi.

Bunun üzerine defalarca düşündüğü belliydi.

"Benim acım vardı. Haysiyetimin ayaklar altında çiğnendiğini düşünüyordum. Hegemonyalara karşı çıkmaktaydım. Sapık falan değildim. Değilim yani. Kutsal bir amaç söz konusuydu."

Haldun Bey bakınca Meral Hanım, "Hislerinizi çok iyi anlayabilecek durumdayız," dedi. "Yalnız şu anda nerede olduğumuzu da unutmayın."

Ahmet'in bir yanı neden olacağı felaketi engellemeyi istiyordu. Başka beyinlerle bağlı zihni çıkmaz sokakları görüyordu yalnız.

Şarabın etiketi okunmuyordu. Bunu düşün. Okunamıyordu, yani...

"Beynim yıkandı dediniz. Daha önce öylelerini gördüm. Ro-

bot gibiler. Dönmezler yollarından."

Meral Hanım anlayışla gülümsedi. "Şu üzerinizdeki bordo etek bakireliğimin son gününde giydiğim etek." Parmığıyla üzerindeki belli belirsiz lekeleri işaret etti. "Sevgilimle arabada sevişmiştik. İnanılmaz güzeldi. Hatıra olarak saklamıştım."

Ahmet bunun konumuzla ne alakası var diye düşünürken Haldun Bey söze karıştı. "Daha önceki gelişerinizde bu kadar anlayışlı ve bilinçli değildiniz. Çeşitli dinlere mensup ruhlarla tanıştınız. İsa, Musa, Buda sevgisini de hissettiniz. Yeni dillerle dallandınız budaklandınız. Sayısız alışkanlıkların burgusunda savrulduunuz. Yeniden çocuk oldunuz. İçinizde cumburloplu merak ve katıksız yaratıcı zekâ kükredi. Kadın olup erkeklerle seviştiniz. Başka erkek karakterlerinizde özgür seksin tadını çıkardınız. Eşcinselliğin, fetişizmin ne olduğunu kavradınız. Bunlar sizi ve de bizi tabii olgunlaştırdı. Şu andaki dünyamız için çok gerekli bir olgunluk bu. Eğer eylemi engelleyebilirseniz bizi sabah anlayış havarileri olarak sokağa salacaksınız. Herkes için yaşanabilir dünya bu iki sütun üzerinde yükselecek. Anlayış ve sevgi. Yoksa... Biliyorsunuz."

Ahmet ödünç Meral kimliğinden tamamen sıyrılınca bambaşka bir ruh haline geçeceğini hissediyordu. Eğer 1617 kere geliş bir işe yaramamışsa ümit yoktu. Belki sabah olmuştu. 1618. sonuncuydu. Kalkmak üzereydi.

"23. gelişinizi asla unutamayacağız," diye devam etti Haldun Bey. "Tavanlar iki metre daha yüksek, odalar at koştur. Şurada kocaman bir büfe durmaktaydı. Neyse... Eşcinsel bir kimlikteydiniz. Üzerinizde daracık ipekten pembe bir pantolon, çıplak teninize giydiğiniz tek düğmeli yeşil bir yelek vardı. Size hipnozla esas meseleyi açıkladığımızda, bu ilkiydi, gazaba geldiniz. Şeytana tapınlar olduğumuzu, hepimizin kellesini kopartacağınızı haykırdınız. Bağurdınız, çağırdınız. Saatlerce sakinleşmediniz. Bir ara iyice çığırından çıkıp bize saldırdınız. Sehpadaki tirbuşonla. Neyse ki, sadece zihin güçlerimiz değil, tabiri caizse fizik güçlerimiz de

seri bağlamalı. Buna rağmen sizi güç bela sakinleştirebildik. İtişir kakışırken pantolonunuzun arkası paramparça oldu. Öfkeden tir tir titriyordunuz. Ağza alınmayacak küfürler savurmaktaydınız. Tam sakinleştiniz derken tekrar dellendiniz ve ... Ve makatınızdan çıkardığınız ay başı tamponunu ağzınıza atıp çiğnemeye başladınız. Ardından kustunuz ve kusmukların içinde debelendiniz. İbranice, Aramca, Latince sövgüler ve tehditler savurdunuz. İlk defalarda buna benzer bir sürü olay oldu. Bir ara devlet büyüğüydünüz. Korumalarımı parçalatacağım sizleri tehdidiyle ter ter tepindiğiniz sahne şu anmış gibi gözümüzün önünde. Bu rahatça konuşabileceğimiz anlara kolay gelmedik."

Etiket okunamıyordu. Cennet senin omuzlarında. Etiket oku...

Ahmet hayal meyal anımsamaya başlamıştı olayı. Elinde tirbuşon varmışçasına sağ avucuna baktı. Meral Hanım dostça bir tavırla terlemiş elini tuttu. İri kahverengi gözleri anlayış ve sevgi ışıyordu.

"Belki Rab, Yahova ve Allah bize acıdı. Bir dilek kabulü süresi ihsan etti. Semavi dinler ağacının en cılız, en az yapraklı, ama en yüksek dalları yaratmıştır belki bu âlemi. Yüksek anlayış uza-yı terennümü."

Meral suretli Ahmet kendini çok yorgun hissetmeye başlamıştı birden. Çökercesine divana oturdu. Kayıyordu. Kayıyordu yavaşça buradan. Bedeni divan denizinde batan bir kadirge gibiydi. 1618. gelişi de hezimetle sonuçlanmaktaydı. Öfke, nefret ve kin sarımlı bobinlerden fışkıran kara enerji tarafından sarmalanmaktaydı. Muhteşem bir zihnin güzide yeri hızla uzaklaşmaktaydı tabanlarının altından.

*

Ahmet Balerkır gözlerini açtığında 1618 ziyaretten arta kalan izlenimler iyice arkalara çekilmişlerdi. İçinde pişmanlık, ölüm korkusu lambaları yanmaktaydılar, ama bunlar çok uzaklarda ve so-

luktular. İradesi kara enerji üreten bobinlerin komutundaydı.

Doğrulurken yatak gıcırdayınca odanın kapısı açıldı. Kendisini uçağın havalanacağı ana kadar izlemekle görevli dava arkadaş, harekât şefi Samsame İsmet kapının ağzında belirdi. Arkasında yaveri Cemal durmaktaydı. Silahlıydılar. İsmet uzanıp ışığı yakan düğmeye bastı. Tavandaki floresans lamba biraz titredikten sonra yandı.

"Nasıl iyi uyudun mu?"

"İyi," dedi Ahmet.

İsmet'in kurnaz gözleri yüzünde davadan dönme, zayıflık, pişmanlık, panikleme belirtileri aradı. Bunları göremeyince sert ifadeli yüzü hafifçe yumuşadı. Rahatlamıştı açıkça.

"Çay hazır. Giyin de kahvaltı edelim."

"Tamam."

Duvara gömülü duran dolaptan elbiselerini alıp giyindi. Bunu yaparken tereddüt yaratan arka plan düşüncelerinden iyice sıyrıldı. Bobinlerin gücü müthişti. Kahraman olacaktı. Devrim gerçekleşince meydanlara, medreselere adını vereceklerdi. Çocuğu okutacak, karısı aç açıkta konmayacaktı. Ve de yeri cennet mekândı.

Güvenlik nedeniyle bir ay önce ayrıldığı kızını, karısını özleyen yanını sertçe kapattı. Zaaftı bu. Şeytanın dürtmesiydi. Çabuk çabuk fatiha suresini mırıldandı.

Çoraplarını, ayakkabılarını giyerken en sonuncu eteklikli hali çok belli belirsiz bir esinti şeklinde aklının önünden geçti gitti. Dünyanın iyice sapıttığını düşündü. Her yer sapıklık kaynıyordu. Acilen köklerine kibrit suyu dökülmeliydi.

Mokasen ayakkabılarını giyince masanın üzerinden cüzdanını alıp sağ arka cebine koydu. Saatini az kalsın sol bileğine takacaktı. Göt temizleme eline öfkeyle baktı. Sonra kayışı sağ bileğine taktı. Telefonlar, uçuş brövesi ve sahte nüfus cüzdanına parmaklarıyla dokunarak içini çekti. Saat dokuzu geçiyordu biraz. Sabahtı daha. İcraatına saatler vardı. Buna sevinen yanından korkarak arka arkaya besmele çekti.

Gözleri tuğlayla örülü pencereye takıldığında beyninin çok uzak bir bölgesinde karıncalanma hissetti. Saniyeler aktı gitti. Çok uzakta ve atıldı her neydiyse. Kavranır bir düşünceye dönü-şemedi. Örülü pencereye bakmaya devam ederek sokaktan gelen sesleri duymayı umdu. Sık sık övünerek belirttikleri gibi ev çok iyi yalıtılmıştı. Tık yoktu.

Tam kapıyı açacakken durakladı. Niye durakladığını bilmi-yordu. Masaya doğru yürüdü. Sol eliyle masanın üzerinde bir şey arandı. Boş yüzeyde gezinen eli bir an durakladı. Bir şey hisset-mişti. Küçük bir cam tüp sanki. İçinde çok özel bir şey olan. Ha-yalde gibi parmaklarıyla o şeyi kavradı. Cam ya da mika. Silindir şeklinde. Ucu? Ağzı? Plastik tıpası var. Tıpayı açınca kokuyu al-dı. Şişenin ucunu görmemesine rağmen tıpayı yıldırım gibi kapat-tı. Kara enerji üreten bobinlerin etki alanında yalıtık bir bölge bu-lunmuştu.

Günaha girme ya da çığırından çıkma korkusu engellerini ko-layca aşarak orada durdu bir süre. Huşu halindeydi. Gözlerinin önünde bir hayal uçuştı. Bir oda. Pembe pantolonlu, yeşil yelek-li biri küçük bir eğyle tınaklarını eğeliyordu. Başkaları da vardı. Bir doktora ait bekleme odasıydı sanki. Ağır makyajına rağmen adamın yüzünü tanımıştı.

Kapı tekrar açıldığında şaşkınlıkla boş avucundaki şişeyi gör-meye çabalamaktaydı.

"Geliyor musun?"

Doğal bir şekilde tüpü hâlâ hissetmekte olan elini sol cebine soktu ve başıyla olumladı. Konuşursa sesinden faça vereceğinden korkmuştu. İsmet yüzünü uzun uzun inceledi. Bunu yapmaya yet-kisi olduğunu belli edercesine küstah ve tehdit ediciydi halleri. Hepsi bu değildi. Bir şey daha vardı. Yüzünde bir şey görmüştü sanki. Gıcık kapacağı bir gelişme. Misyonla ilgili değildi sanki. Şahsi bir şey. Şaşkınlık, hatta korku veren bir şey. Birden tınak eğeleyen yüzünü anımsadı. İsmet'e bakarak sırtmış olabilirdi. Gözünün önünde tövbe etmelerine rağmen iki gencecik insanı bo-

ğazlarını keserek katletmiş sert huylu, acımasız biriydi. Grup içinde Samsame'ydi bu nedenle lakabı. Samsame'ydi orda oturan tip. Valla oydu, billa oydu.

Ahmet güçlükle yüzünü düzeltti. "Bir dakikada hazırım."

Samsame İsmet sırtmasını sinir sisteminin aşırı yüklenmesine vermiş olmalıydı. Uyduruk bir anlayış ifadesiyle başını salladı ve "Çay hazır," deyip gitti.

Kapı kapanınca Ahmet boş elini cebinden çıkartarak burnuna yaklaştırdı. Amber kokusunu ciğerlerine çekti. Koku beynini etkilemeye başlamıştı. Gönülden bir besmele çekerek çayını içmeye gitti. En yeni düşünceleri demlenmekteydi bu arada.

Sınırsız Düşünce Özgürlüğü

"F.T.YE KARŞI yeterince savaştım mı?"

Artık geç bir soru bu, ama hiç olmazsa bir oyalanma... Yalnızca oyalanmalarla var olduğuma göre onu elbette küçümseyemem. Sonsuz bir şimdiki zaman içinde dağılıp toplanarak oyalanıyorum. Tıpkı bir denizanası gibi. Tek fark, suyu asla duyumsamıyor olmam. Beni çevreleyen, besleyen bir sıvı var, biliyorum. Hiç unutmamam gereken biricik gerçeklik, tarihimin başlangıç noktası ve sonraki her şeyi. Tufan denilebilir. Değişik bir tür su baskınıyla gelen.

Başlangıçta dayanılmazdı; tüm alışkanlıklarım, davranışlarım, konuşmam, gülmem, ağlamam, hepsi içime saplı birer bıçaktı sanki, birbiri ardı sıra çekilip çıkarılıyorlardı. Görünmez bir kan fışkırıyordu. İlk yaşamım boyunca asla tatmadığım, hayal bile edemeyeceğim bir acı vardı.

Bütün o bitmek bilmez sorgulamalar ve duruşmalar boyunca *ikinci yaşam* üzerine düşünmekten kaçınmıştım. Bir tiyatro sahnesine kazayla girmiş gibiydim. Herkes rolüne canla başla sarılmıştı. Bense çevremdeki yüzlere gülümseyerek bakıyor, tüm yaşananların oyun olduğunu ilan eden kahkahalar atmalarını bekliyordum.

Karar açıklandığında söylenenlerin tek bir sözcüğünü bile anlamadım. Konuşmak üzere açılan ağzın kıvrımları olan biteni söze gerek bırakmayacak biçimde anlatmıştı. Ses önce bir çınlamaya, ardından sinek vızıltısına dönüştü. Yüksek pencereler, sessiz izleyici kalabalığı ve ışık demeti içinde yüzen mor cüppeler bir

sulu boya resim gibi puslanıp dağıldılar. Renkler birbiri içinde erirken duvarlar dansetmeye, şeritler halinde akmaya başladı. Kendimdeydim, ama yine de içine sürüklenmekte olduğum dehşetin etkisiyle yaşanan bir çeşit baygınlık haliydi bu.

Hücredeki yatağımda sırtüstü uzanıp içinde bulunduğum durumu bir kez daha düşündüm sonra. Tıpkı bir zamanlar o ilk kurban için kafa yorduğum anlardaki gibi.

Gazetenin biri, "İlk şanslı insanoğlu" diye başlık atmıştı. Sonradan kendisi de şanslı insanoğulları arasına katılan bir dostumla konuşuyorduk. Koltuğa rahatsız şekilde oturmuş, boyuna sigara içiyordu.

"F.T'ye engel olmalıyız," demişti.

"Niye ama? Bilimsel bir devrim bu," diye ona karşı çıkmıştım.

"İşkence," diye kıpkırmızı bir yüzle ayağa fırlamıştı. "Sonsuza dek sürecek bir işkence."

Gösterdiği abartılı tepkiyi anlamak mümkün değildi. "Ön yargılı olma," demiştim. "Bekleyelim ve sonuçlarını görelim hiç olmazsa."

"Bu imkânsız," diyerek ısrarını sürdürmüştü. "Sonucu F.T.'den başka kimse bilmeyecek. O da bundan sonra ne duyar, ne düşünür ve nasıl acı çekerse çeksın kimseyle paylaşamayacak." Saçlarını yolmak ister gibi çekiştirip duruyordu. "Aman tanrım, o yumuşak dokunun sessiz çığlıklarını duyabiliyorum," diye haykırmıştı.

"Nasıl bu kadar duygusal olabiliyorsun?" diye terslemiştim onu. Sonunda sinirlerine hâkim olamamış, dar kafalılığımı ve sorunun ciddiyetini kavrayamadığımı ima eden sözler söylemişti.

Hücrede ikinci yaşama yollanmak üzere beklerken yaklaşmakta olanı arka arkaya yeniden kavırıyordum. Umutsuz biçimde de olsa direnme olanağı kesinlikle yoktu. Esnek bir maddeyle kaplanmış duvarlar arasındaydım. Son yıllarda, idam mangası adını verdiğimiz görevlileri artık kullanmadıklarını biliyorduk. Bunun yerine ortama uyuşturucu bir gaz veriliyor, bayıltılmış olan

mahkûm bir sedyeye konularak işlemin yapılacağı odaya götürülüyordu.

Bir kez daha uyandım ve kesik soluk alıp verişlerimi duyarak ağlayamadım. Gözyaşlarım yoktu. Çırpınacak kollarım, giysilerimi parçalayacak parmaklarım, duvarlara vuracak başım yoktu. Düşüncenin dokuyu bir bıçak gibi parçalayabileceğini sandım önce. Şiddetle gidip geldim, savruldu. Görünmez duvarları yıkmak, patlayıp dağılmak istedim. Zamanla yatıştım, defalarca öfke fırtınalarına kapılıp, yeniden yatıştım.

Tek sığınağım uykuydu. Her uyanışta yeni çılgınlık nöbetleri yaşıyor olsam da uyku bir dinlenme ve eriyip kaybolma pahasına elde edilen bir huzurdu benim için. Sonra o da bitti. Daha doğrusu belki yine uyuyorum ama düşle düşünce giderek aynılaşıyordu ve ben artık uykularımı ayırt edemiyorum. Yalnızca bir uyuşma duyuyor, uykuya dalıyorum diye seviniyorum. Ardından bir yerde düşünce yeniden başlıyor ve bu döngü ara vermeden sürüp gidiyor.

F.T. kadının isminin baş harfleriydi. Kısaca söz etmek için "F.T. Projesi," deniliyordu o zaman. İşlemin ardından yapılan ilk açıklamayı meclisin dinlenme salonlarından birinde izlemiştim. Yönetimde yakın dostlarım vardı. İşlerin iyi gittiğine inanmamı sağlayacak rahat bir yaşam sürüyor, dünyanın yeni bir çağın eşliğinde olduğunu düşünüyordum. F.T. Projesi, bu yeni çağa öncülük edecek toplumsal dönüşümün açık ve somut habercisiydi.

"Ölümcül bir hastalığa yakalanmış olan Bayan F.T.'nin kafatasından çıkarılan beyni, bundan sonra içinde yaşamaya devam edeceği özel bölmeye konuldu. Büyük bir araştırma ekibi tarafından dokuz yıl süren bir çalışma sonucu geliştirilen yöntem sayesinde, bir sıvının içindeki beyin hücreleri, insan vücudunda olduğundan çok daha uzun süre yaşayabilecek. Hayvanlar üzerinde yapılan deneyler, bu yöntemle beyin dokusu yaşlanmasının belirgin biçimde yavaşladığını ve yaşam süresinin akıl almaz biçimde uzadığını göstermişti. Araştırma ekibinin sözcüsü Profesör K. bu

sürenin insan yaşamındaki karşılığının yaklaşık dört yüz yıl olduğunu belirtti. Bayan F.T.'nin beyninin bugün çekilen grafıklara göre üç saatlik bir uykuya dalıp daha sonra uyandığı ve yaşamsal işlevlerinin iyi olduğu bildirildi."

Bu açıklamayı demeçler ve röportajlar izlemişti. Tüm televizyon kanallarında tartışmalar çığınca bir koşu halinde, neredeyse fikir bildirmeyen kimse bırakmamacasına sürüp gidiyordu. Sokaktaki adam ne düşünüyor? Başkan dedi ki... Doktor A.'nın görüşleri... Din adamları olaya karşı çıkıyor... X Enstitüsü'nden bir grup bilim adamı...

Bir taraftan tartışma sürüp giderken öte yandan F.T. Projesi ilerliyor, giderek daha yaygın bir uygulama alanı buluyordu. Aradan bir yıl geçtiğinde söz konusu olan yalnızca ölümü bekleyen yaşlı bir kadın değildi. Neredeyse yaşamından umut kesilen her hastada uygulanmaya başlanmıştı. Örneğin; "Uçak kazasında otuz beş beyin kurtarılamayacak şekilde yanmış, yedi kişiye zamanında yapılan müdahaleyle ikinci yaşama geçirilmiştir," gibi haberler günlük yaşamın parçası haline gelmişti. Beşinci yılın sonunda beyinler artık özel bölmelerde değil yeni geliştirilen büyük havuzlarda saklanıyordu. Her kentte, halk arasında *toplu mezar* olarak adlandırılan havuzlardan birkaç tane kurulmuş, ikinci yaşam tıbbın bir dalı haline gelmiş, üniversitelerde ikinci yaşam kürsüleri oluşturulmuştu.

Bütün büyük yeniliklerde olduğu gibi toplum, ilk sarsıntının ardından onaylayanlar ve karşı çıkanlar şeklinde iki gruba ayrıldı. Bu iki grubu ayıran çizgi bir süre dalgalandıktan sonra yenilikçilerle tutucular arasındaki bildik yerine yerleşti. Ben yenilikçilerin safındaydım. Ölüm yerine salt düşünmeye indirgenmiş de olsa ikinci bir yaşam hakkı elde etmenin nasıl bir sakıncası olabilirdi ki? Ayrıca bu bir zorunluluk da değildi. İsteyen ikinci yaşam olanağına sırt çevirebilir, ölümü yeğleyebilirdi. Yapılacak olan, organ bağıışı için onay verme işine benzer bir formaliteyle kimlik belgesine kişinin tercihini belirten bir not düşülmesiydi.

Kimileri ikinci yaşamın dönüşsüzlüğüne dikkat çekerek bu tercihi yapanların pişmanlık duysalar da kararlarını değiştirip ölümlü seçemeyeceklerini, isteseler de ölümün huzuruna kavuşamayacaklarını ileri sürüyorlardı. Ancak aynı durum ölümü seçenler için de geçerliydi. Geriye dönüş yolu onlar için de kapalıydı.

Tutucular için asıl sorun, alttan alta onları etkisine alan, inançlarıyla çatışmaya zorlayan yaşama arzulanıydı. Beyinleri, içerdikleri fikirleri yadsıyarak bir biçimde yaşamaya devam etmek istiyor, *öteki dünya* adı verilen yokluğun yerine bu dünyadaki sınırlı varoluşu yeğliyorlardı. En azından bizler öyle düşünüyor, onları zayıf noktalarından vurmaya çalışıyorduk. Tüm bu kargaşa içinde yaşama yönelik bir umudun hangi noktada ölüm cezasına dönüşmeye başladığını artık anımsamıyorum.

"Ölüm cezası yerine ikinci yaşam."

Bu cümle başlangıçta, geçerken boşluğa söylenivermiş gibiydi. Tartışmanın gürültüsü içinde bir süre orada kalmış, işitilir gibi olmuş ama pek ciddiye alınmamıştı. Sonra giderek daha duyulur şekilde birkaç kez daha yinelenmiş, günün birinde bu alışılmadık düşüncenin sözcüleri ortaya çıkmış, ne zaman güçlenip açıkça savunulan bir fikre dönüştüğünü anlayamadan gökyüzünde dalgalanan bir bayrak oluvermişti. "Böylece," deniyordu, "hem toplum zararlı düşüncelerin yol açabileceği eylemlerden korunmuş olacak, hem de bu düşüncelerin sahipleri sonsuza dek diledikleri gibi düşünme hakkını kullanabilecekler."

Bir sinema oyuncusu kara mizah örneği vererek *Sınırsız Düşünce Özgürlüğü* kavramını kullanmış, bu deyim hızla tutulup yaygınlaşmıştı. Suçluyu yok etmeden, onun toplum üzerindeki etkisini tümüyle ortadan kaldırmanın yolu bulunmuştu.

Artık söz konusu edilen şey, ölüme karşı sınırlı bir yaşam tarzını savunmak değildi. Geçerken fısıldanivermiş olan tüm süreci taçlandırıyor. Saflar yeniden belirlendi. Yönetim tutucuların bir bölümünü yanına çekerek kendine çekidüzen verirken o güne kadar F.T. Projesi'ni desteklemiş olan yenilikçilerin bazıları bir kar-

şı kampanya düzenlediler.

"Ölüm cezası ikinci yaşam kılığında."

"Yüz yıl uyuyan prenses uyandırıldı."

"Bir avuç beyin insan değildir."

"Aykırı düşünceler havuzlanıyor."

"Yalnızca Descartes."

"Çağdaş kafatası avcılığı."

Azarlayıcı bir ses tonuyla, "Demek bunları sakladınız," dedi. Sonra alaycı bir gülümsemeyle, "Kötü niyetli olmadığınızı biliyoruz," diye devam etti. "Yalnızca bellek kutusunda unutulmuş eski kayıtlar bunlar. Ama yine de dikkatli olmalısınız. Sizi sevmeyen birileri bu dikkatsizliğiniz yüzünden başınızın derde girmesine neden olabilir."

Sıradan bir görevliydi. Bu tip adamlar yönetim aygıtında çok önemsiz bir yer tutuyorlardı. Daha önce hiç onlardan birini yakından tanımak zorunda kalmamıştım. Şimdiyse evimde, çalışma odamda onunla karşı karşıyaydım. Ne kadar aşağılara yuvarlanmış olduğumu gösteren daha açık bir işaret olamazdı. Belki yalnızca bir gözdağıdır, diye düşündüm. Kendimi toparlayıp yönümü yeniden belirlemem için bana son bir şans tanıyorlardı belki de. Ama eğer öyle değilse, kaderim bir yerlerde zaten çizilmişse; bir de kendimi gereksiz yere küçük düşürmüş, cellatlarıma fazladan bir tatmin duygusu yaşatmış olacaktım.

F.T., ölüm cezasına dönüştüğünde muhalif grubun ön saflarında yer almaktan çekinmemiştim. Önceleri fikir çatışması gibiydi. Bir köşede duruyor, problem çözer gibi akıl yürütüyorduk. İlk açık tehditleri alaycı bir tarzla karşılamış, bunların karşımızdaki düşüncenin iflasını kanıtladığına inanmıştık. Sanki gücün hiçbir önemi yoktu. En doğru ve parlak çözümü üreten tartışmayı kazanacaktı. Bu yüzden güçlünün eli birkaçımızın boğazına yapıştığında ilk tepkimiz oyunun kurallarına uymayan rakibe öfke duymak olmuş, kendimiz için de kaygılanmamız gerektiğinin farkına varmamız için aramızdan bazılarının havuzu boylaması gerekmiş-

ti. Geri çekilmiş, güvenle onur sınırında bir yerde tutunmaya çalışmıştım. Ateşin bir adım gerisinde durduğumu sanıyordum. Oysa çoktan gözden çıkarılmış toprakların ortasında kalmıştım. Bunun giderek daha açık bir şekilde farkına varıyordum. Kanserli dokuyla birlikte çevreden koparılıp atılacaktım.

"Kendinizi zorlamayın," dedim. "Bu tür incelikli söz oyunları sizin harcınız değil."

Bir an hiçbir anlam iletmeyen gözlerle baktı ve "Pekâlâ, götürün şunu," dedi.

Götürdüler. Önce sorgulama, sonra cezaevi, mahkeme ve sonunda içinde belirsiz bir uzak zamana kadar özgürce düşünmeye devam edeceğim, piramidinde geri dönecek olan ruhunu bekleyen bir firavun bedeni gibi, belirsiz bir yaratıcının vereceği gövdeyi bekleyeceğim ikinci yaşamım.

Şimdi, kendi içsel dünyanın tünellerinde belki hızlı değil ama karşı konulması olanaksız bir akışa kapılmış giderken "F.T.'ye karşı yeterince savaştım mı?" diye düşünüyor, bu düşünceyle oyalanıyorum. Bir yerlerde başkaları, yeni bir karşı çıkışı örgütlemek için toplantılar yapıyorlar. Şu anda, belki de içlerinden birisi, eğer yakalanırlarsa başlarına gelecek olanın tedirginliğiyle bir ürperme hissediyor ve ceketinin yakasını kaldırma gereksinimi duyuyor.

Oyundan Çıkmak İster misin?

KARANLIK SERİLDİ ÜZERİME; hareketler bitti, sesler sonlandı, ışık koyu karanlığın ötesinde gözden silindi gitti. Bu bir boşluk anıydı, yitimin ta kendisiydi, belki bir anlamda hiçlikti. Hep tanımlanan biçimiyle ölümün topraklarıydı belki.

Bu karanlığın öncesi kopuk kopuk anılarla gözlerimin önüne geliyor; gece vakti, arka sokakta o adamın elindeki tabancayı yüzüme doğrulttuğunu ve yüzündeki o büyük gülümsemeyle (*mutluydu o çünkü, sevdiği bir şeyi yapıyordu, bir başka beden üstünde kendi arzuları için tahakkümde bulunuyordu; kendisini güçlü hissediyordu; kendisi zarar görmeyecekti, canı acımayacaktı; başkasının –benim– canımın acımasının ne anlamı vardı onun için?*) dudaklarının arasından bir şeyler mırıldandığını anımsıyorum. Söylediklerinin ne anlamı vardı ki? Belki bu nedenle anılarımda yer almıyor. Adam konuşuyordu; ama binlerce kapı üst üste kapanmıştı sanki ve onun sesini benden saklıyorlardı. O konuşurken, bir şeyler söylerken ben sadece kapanan kapıların sesini duyuyordum. Birer birer, yeri göğü birbirine katacak şiddette ve hızda kapanıyorlardı.

Sonra adamın yüzündeki gülümseme her yana yayıldı; yavaşlamış hareketlerle (*zamanın göreceliği?*) parmağının tetiği çektiğini, tabancanın horozunun kalktığını, şarjördeki mermiye vurduğunu, merminin ateş alarak ve kovanını yana fırlatarak karşısına kine doğru (*bana*) büyük bir hızla fırladığını gördüm. Hissettim belki. Sanki engel olabilmişim gibi elimi kaldırdım; mermi avu-

cuma çarptı, deldi onu ve aynı hızla bana doğru geldi. Havada dönerek şakağıma saplandı. Hissetmedim; kafamın içinde kat ettiği yolun acısını hiç anımsamıyorum. Sanki hissedecek olan da ben değildim; bir başkasıydı. Ben bir başkasının etinin kurşun karşısındaki aczini izliyordum. Ama bu yaşananana kayıtsız olduğum an usul usul sonlandı; işte artık gelip oturan karanlık benim gözlerimin önündeydi. Dünya, her şey küçüldü, küçüldü ve tek bir nokta oldu. İşte o an sonsuz bir karanlık egemendi. Devinemiyordum; çılgılık çılgılığa bağırıyordum; birilerinin beni duymasını istiyordum; ama ne sesim vardı, ne en ufak bir hareket yapmama yetecek gücüm.

Ama birden sessizlik keskin bıçaklarla yırtıldı, parçalandı sanki; bir elektro gitarın acımasız çığlığı duyuldu; sert penanın temasıyla teller inledi; tellerde gezinen parmakların izinde sesler birbirini ezerek, kendisini öne çıkarmak, duyurabilmek ister gibi ileri fırladılar.

Her nota bir renkti, bir ışıktı. Sesin şiddetiyle orantılı olarak ışık karanlığı yırtıyordu. İşte bu ışığın ve renklerin etkisinde dünya yeniden oluştu. Arka sokağın karanlığı değildi artık bu; bambaşka bir yerdi. Denizin sonsuz maviliği serilmişti dört bir yana; esen yelle oynaşan küçük dalgalar görünüyordu. Ardından gitarın namelerinin arasına davulların hızlı ve acımasız ritmi bir hançer gibi saplandı.

Belki hissedebileceği acıdan korktu gitar ve sessiz kaldı bir süre; işte o an nereden geldiği belli olmayan bas gitar sesi baterinin ritmini ele geçirdi ve kaba bir tonda diğerlerine kendisini izlemelerini buyurdu. Temalar böylece oturduğunda tiz sesiyle bir piyano asıl ezgiyi çalmaya başladı. Müziğin devamlılığında ışık vardı artık, renkler vardı. Gökte parlayan, cömertçe sarı ışıklar saçan güneşi görüyordum; sonsuzluğa uzanan bir deniz önüme serilmişti. Sonsuz dingin bir mavilikti bu.

Sesler usulca denizin yüzeyine doğru yaklaştı. Onun yüzeyinde dans ettiler bir süre; birbirleriyle seviştiler sanki. Varlıklarının

üzerinden kayıp durdular, dokundular, birbirlerini hissetmenin mutluluğunu coşan ezginin ritminde ifade ettiler açık yüreklilikle. Zaman zaman onların bu arzusuna denizin yüzeyinden yükselen dalgalar da katıldı, çevreye saçılan su damlaları gelip onlara dokundular. Ardından her şey arzu edilen anın geldiğini bildi ve sesler büyük bir hızla güneşin ışıklarının üzerinde iz yaptığı sularda akmaya başladı.

Suyun yüzeyine paralel olarak büyük bir hızla o müzik akmaya başladı. Ben onu izliyordum. Her türlü yükten, kısıtlamadan uzaklaşmış bir ritmin peşindeydim; umut dolu, yüreği ferahlatan ışığın ta kendisiydi bu; akışkandı; şekli ve yoğunluğu olmayandı. İşte onların arasına piyanonun notalarına küçük komalarla uyan buğulu bir kadın sesi (*ona kadın sesi demek mümkün müydü? Binlerce ses sanki o kadının sesini oluşturmak için bir araya gelmişti; hepsi yürekten söylüyordu bu şarkıyı; hüznü dolu bir şarkıydı, gözyaşlarının akması gerekiyordu eşliğinde*) şarkıya katıldı. Sanki beklenen ses buydu ve ardından deniz yüzeyinin usulca açıldığı, yarıldığı, parçalandığı ve akışkan seslerin karşısında büyük bir mutlulukla varlığını feda ettiği görüldü.

İşte o an tamamen farklı bir ses duydum. Koskoca bir sayfanın dibine yazılmış bir not gibiydi; farklı, yakın ve dikkat çekici: "Uyanmak ister misin?"

Bu sesle birlikte binlerce yıldan bu yana soluksuz kalmış bir beden, büyük bir açlıkla çevreyi kaplayan havayı soludu. Sesler bitti, eşliğindeki akışkan devinim sonlandı. Denizin üzerinde öylece kalakaldı. Kısa bir an dünya bu yeni duruma alışmak için usulca sallandı, sonra dindi. Artık dört bir yan en koyu, en görkemli haliyle denizin maviliğine sahipti, gökyüzü parlak ışıklarla yanıyordu. Çıplak ayaklarımın dibinde küçük dalgaların oynadığını görüyordum.

O ses yeniden sordu: "Uyanmak ister misin?"

"Uyanmak mı?"

Benim sesimi bekliyordu sanki kâinat. Birden kulakları sağır

edecek kadar yüksek bir tonda çığlıklar duydum. Şakak bölgesine mermi saplanan bir kafanın (*benim kafamdı o*) büyük bir hızla duvara çarptığını, sadmenin tesiriyle geriye savrulduğunu gördüm. Her yanda tabancadan fırlayan merminin sesi yankılanıyordu. O tok ses, her bir kıvrıma çarparak, her bir yüzeyden o yüzeyin özelliklerini alıp kopartarak dört bir yana saçılıyordu.

"Oyun bitti!"

Gecenin karanlığında yüzündeki o acımasız gülümsemeyle duran adamın beyazları gittikçe silikleşen gözleri büyük bir hızla büyüyordu, tüm göz yuvarını kaplıyor hatta onların sınırlarından taşıyordu. Gözbebekleri sonunda karanlığın kuytularına saklanmak için kenarlara uzandılar ve kaçışmaya başladılar. Binlerce küçük karaltı, tabanca sesinin yankısına üşüşüp parçalanmış etin ve kemiğin yanına geliyordu. Sonra bu küçük canavarların garip sesleriyle (*mırıltılı bir sestir bu; vızıldayan, sızlanan, ahlayıp vahlayan*) kendi aralarında konuşarak acının egemenliğini izledikten sonra bir su yılanı gibi kaygan, gerisin geri karanlığa kavuşuyorlardı.

O kadın yeniden konuştu: "Oyundan çıkabilmek için kullanman gereken tek anahtarı kullandın. Şimdi soruyorum: Uyanmak ister misin?" Saçları omuzlarından aşağı akan kadındı bu. Üzerinde, esen yelle bedeninin hatlarını belli eden açık su mavisi ipekten bir giysi vardı. Çıplak ayaklarının denizin dingin yüzeyine bastığını görüyordum. Mavi gözleriyle bana bakıyor ve konuşuyordu: "Uyanmak ister misin?"

O ses benim dudaklarımdan mı döküldü? "Sevdiklerim?.."

Görüntüler serpiştirildi gözlerimin önüne yeniden: Küçük bir bebek vardı; görüyordum; paytak adımlarla yürümeye çabalıyordu, sarı saçlarını havalandırarak yemyeşil bahçede koşuyordu. Ağlıyordu o bebek, canının acıdığını söylüyordu; hıçkırıklarının arasında korktuğunu söylüyordu; benim gözlerimden akan yaştı, çaresizliğin gözyaşlarıydı. Göğsündeki yaradan taşan kırmızı halenin gittikçe genişlediğini, o genişledikçe bebeğin gözlerinin do-

nuklaştığını anımsıyorum.

"Onlar yoklar." Gözlerimde yaşlar vardı.

Ağlayan bir kadının yüzünü görüyordum; gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu; sessiz hıçkırıklar değildi; çığlıklar atarak, haykırarak ve yakınında ne varsa yok etmek istercesine ağlıyordu. Elleri kolları kan içindeydi, bu kan yüzüne bir savaş boyası gibi bulaşmıştı.

"Ben onları sevdim," diye mırıldandım.

"Onlar hiç olmadılar ki."

Çevremdeki her şey dönüyordu; ayaklarımın altındaki deniz yüzeyi çırpınıyordu; gözlerimden süzülen yaşları hissettim.

Devam ettim: "Onların ölümlerine ben neden oldum. Karanlıkta kalmalarına ben neden oldum. Benim yüzümden acılar çektiler."

Kadının solgun bir gülümsemeye sahip yüzü benim çok yakınımdaydı. Elini uzattı, yanağıma dokundu. Parmaklarının temasındaki o büyük akışkanlığı hissettim; yumuşak bir temastı bu. Gereksinim duyduğum, ruhumu sonsuz bir mutluluğa ulaştıran bir temas. Sonsuz olmasını istedim. Ama o elini çekti ve o sakın ses tonuyla sordu: "Aquarius'un yamaçlarını anımsıyor musun? O yamaçlardan aşağı rüzgârın kollarında süzülüşünü, bedenini yakan havanın temasını anımsıyor musun? Engin kumsallarda kum tane-ciklerinin ağdalı ezgilerini anımsıyor musun? Suyun derinliklerinde, bedenini her yandan kaplayan mutluluğu hissediyor musun?" Onun yumuşak sesinin eşliğinde, söylediklerine dair görüntüler zihnime akıyordu.

Anımsıyordum: Yüksek bir yamaçtan sonsuz bir maviliğe bakiyordum. Gökten insanın tenini okşayan güneş ışıklar saçılıyordu. Başımı çeviriyordum; orada bir kadın vardı; o kadını biliyordum; onun hazzına sahiptim; bedenimin derinliklerinde bir yerde onunla seviştiğimi anımsıyordum. Varlığımın onun varlığıyla kaplandığını, yüreğimin, tenimin örtüldüğünü, benim her zerrem içinde onun varlığının egemen olduğunu anımsıyordum. Ba-

na gülümsüyordu. Çıplak teninde güneşin ışıkları oyunlar oynuyordu. Usul adımlarla yamacın kenarına yürüyordu. Sonra kollarını açarak rüzgârın akıntısına kendisini bırakıyordu. Onun mutlu çığlığını duyuyordum; havada akışını görüyordum: Boşlukta büyük bir huzurla süzülüyordu. Usul usul alçalırken bir başka hava akımını yakalayıp yeniden yükseliyor ve tam yukarıdayken kendisini bir başka akımın kollarına bırakıp büyük bir hızla alçalıyor, ardından tam yere degecekken yeniden göklerin sonsuzluğuna çıkıyordu. Mutluluk dolu çığlıkları her yandaydı; öylesine mutluydu ki; bana kendisine katılmam için sesleniyordu. Anımsıyorum: Yüreğimde büyük bir mutlulukla kollarımı açıp kendimi boşluğa bırakıyordum. Büyük bir hızla alçalırken bedenimi yakalayan rüzgârın elleri tutup beni yukarılara, en yukarılara taşıyordu.

Kadın konuşuyordu: "Geceleri düşlerinde hep uçtuğunu görmedin mi? Şarkılar söyleyerek, mutlu seslerle kendini sonsuzluğa bıraktığını görmedin mi?"

Birbiri üzerinden kayan kum taneciklerinin sesini duyuyordum. Benim için billur kristallerin tınısında bir şarkı söylüyorlardı. Milyonlarca rüzgâr gülünün oynak ezgisiydi bu. Ezgiye bir soprano yürekten gelen sesiyle eşlik ediyordu. Onu, sopranoyu, görüyordum: Sahnenin her iki yanına hızlı adımlarla yürüyerek şarkısını söylüyordu; tahta zemininde çıplak ayaklarının çıkardığı sesi duyuyordum. Ve göklerin sonsuzluğunda o kadın, bana doğru uçuyordu; kollarıma gelmek, benimle birlikte olmak istiyordu. Aktım, o yöne doğru huzurlu bir akıntının kollarına verilmiş bir tüy gibi telaşsız ve usulca uzandım.

Göğün sonsuzluklarında, her yandan sonsuzlukla çevrilmişken birbirimize yaklaştık; durduk; saçlarımız esen yelle uçuşuyordu, çıplak tenimizde rüzgârın kudretli parmaklarını hissediyorduk. Bana doğru uzandı; yüzünde tüm gecelerin karanlığını silecek olan o gülümseme mevcuttu. Yüreğindeki sevgiyi hissediyordum; o da benimkini hissetti. Elini uzattı; elinin bedenimin sınırlarını geçip, yüreğime kadar uzandığını gördüm. Tenimin derin-

liklerinde ışıltılı bir izle görülen parmakları yüreğime dokundu; ve dokunduğu o an onun arzusunu hissettim. Onun gereksinimi, arzusu benim gereksinimim, arzum oldu. Sonra tümüyle bedenimin sınırlarının içine sığındı; girdi, saklandı, varlığını ele geçirdi. İşte buydu; tanımlanan cinsellik buydu; arzunun ta kendisi buydu. Onun tüm varlığına sahiptim. Bir bütün olmak tanımının karşılığı, eksiksiz olarak, buydu.

"Varlığını kaplayan, bedeninin dört bir yanından yere billur kristaller olarak akan hazzı hiç böylesine somut olarak yakaladın mı?"

Bir ışık vardı göğün sonsuzluğunda; o ışık bizdik, parlıyorduk. Sakınmaya gerek olmadan, aleni, çırlıçıplak bir bütün olmuştuk. Sevişmek, hazzı var etmek ve bedeninden akan hazzın billur kristaller halinde ayaklarının dibine dökülmesi işte buydu; bir başka bedenle bütün olmak ve tüm engellerin ötesinde hazla sarılı varolmak işte buydu. Sevişirken, usul usul denizin yüzeyine yaklaştığımızda dalgaların bize avuç açtığını gördüm; bizi sardılar ve sonsuz bir hazzın içinde binlerce, yüz binlerce yıl öylece kalakaldık.

"Sen bu bilince aitsin. Fani hayatta yaşadıklarının anlamı yok."

Bu sözle birlikte bambaşka bir görüntü varoldu gözlerimin önünde: Küçük kızın göğsündeki hale gittikçe genişliyordu; yüzüne sıçramış kanlarla o kadın gözyaşları içinde ağlıyordu; salyaları, sümükleri her yandaydı ve ben ona ulaşamamanın verdiği acıyla donakalmıştım; o adamı biliyordum; kaçmıştı. Yerde duran silah onun silahıydı; içimdeki arzu küçük kızın göğsündeki halelerin benzerlerinin o adamın bedeninin her yanında olmasını sağlamaktı. Büyük bir iç rahatlığıyla tek tek, usul usul o haleleri adamın bedenine koymayı istiyordum. Sonrasında her şeyi yitirmiş olacaktım belki ama o an bunu istiyordum.

Kadın sordu: "Oyundan çıkmak ister misin?"

"Ne oyunu?"

"Senin yarattığın oyun; kuralları sen koymuştun."

Merminin önüne atılıyordum; ama çaresizdim, mermi benden hızlıydı; bir vınlamayla gidip küçük kızın göğsüne saplanıyordu. Yerden kaldırdığımda kollarımdaki yüzde büyük bir korku vardı; çaresizlik vardı; ne olduğunu anlamaya çabalıyordu. "Hayır, bebeğim ölemez, ona bir şey olamaz," diyen kadının çılgınlığını duyu-yordum. O kadın Aquarius'ta rüzgârın kollarına kendisini bırakan kadına ne kadar çok benziyordu. Çıplak tenindeki ısıltılar yoktu o an ama gözlerinden akan yaşlarla kaplı yüzü karanlık ülkelerden gelmiş yitik ruhlara benziyordu.

Bebeğimin görüntüsü gözlerimin önündeyken; "Onun acısını hissediyorum," diye konuştum.

"Biliyorum, biliyoruz. Yüreğinde hissettiğin acının ne anlama geldiğini biliyoruz."

"Onu sevmiştim. O benim bir tanemdi."

Sanki tüm dünya donakalmıştı ve ben intikam için ayağa kalktığımda adam gözlerindeki o büyük mutlulukla bana silahını doğrultmuştu; acımasız bir küstahlık vardı yüzünde; ben kimdim ki, yolundaki gereksiz bir sümüklü böcek... üzerime basıp geçebilirdi. Elindeki silah ona bu gücü veriyordu (*lanet olsun ölümü sunma gücünü böylesine bedavaya verenlere*) ve adam tetiği çekmişti. İşte o an onun gözlerinde korkuyu gördüm. Az önceki muktedir halinden iz kalmamıştı yüzünde; çünkü bu kez tabanca boştu. İnsanların yüreğine koyduğu satılık kinini kusmuştu silah; içinden kopup gelecek bir başka ölüm yoktu. Haykırışımı anımsıyorum; dört bir yanı parçaladı sanki; her yan durdu ve dinledi. Ve o adam parmaklarımin arasında kaçtı. Geriye silahını bıraktı ve peşindeki ölüm meleğini gören bir adam edasıyla kaçtı. Gitmedim ardından, gidemedim; döndüm; küçük bebeğimi kollarıma aldım. Onun çaresizliğini gördüm; solukları düğüm düğümdü; gözlerinde o büyük korku vardı; her bir kalp atımıyla kan taşıyordu göğsünden. "Kurtulacaksın tatlım. İyi olacaksın." Söylediklerimin ne anlamı vardı ki? Söylediklerimin yalan olduğunu biliyordum.

"Bu acıyı hissediyorum. Bu acıyı hissediyorum."

"Bu bir düş. Her şey geçecek. Gerçek değil. Halen düşün etkisi altındasın."

Denizin sonsuzluğunda, çevre alabildiğine büyük bir hızla dönerken gözlerimden süzülen yaşları esen deniz yeli silmeye çalışıyordu.

Sarı saçları olan kadın aynı yumuşak ses tonuyla konuşmasına devam etti: "Sen buraya aitsin; oyundan çıkmak için anahtarını kullandın. Öldün. Oyundan çıkmak istedin."

"Hayır!"

Benim sesim bir başkasının sesi oldu. O kadının çığlıklarını duyuyordum; söylediğimi tekrarlıyordu: "Hayır! Hayır!" Haykırışı her yandaydı. Titrek ellerle uzanmaya, yerde yatan bebeğine dokunmaya çalışıyordu; ama dokunamıyordu; ürkek parmaklarını yüzleşmek istemediği o gerçek sebeple bir uzatıp bir geri çekiyordu. Sanki her şey o bebeğe dokunduğu anda gerçek olarak kayda geçecekti. Dokunmazsa, bu gerçekle yüzleşmezse bir düş gibi uyanıldığında akıllardan silinip gidecekti. Kanla lekelenmiş yüzünden seller gibi gözyaşları akıyordu.

Mırıldanır gibi konuştu: "Bu ilk değil. Her defasında geri geldiğinde gördüğün düşün etkisinde oluyorsun. Sakin ol! Her şey huzura kavuşacak; yeter ki sakin ol!"

Yüreğim kayalar bağlanmış olarak denizlerin karanlıklarına çekiliyordu. Hissettiğim acı sonsuzdu. Konuştum: "Hiçbir şey huzura kavuşmayacak. Bebeğimin acısını hissediyorum. Onu koruyamadım... öcümü alamadım... öldüm... yok oldum... başaramadım." Sözcüklerim kesik kesikti; aklımdan bebeğimin gözlerindeki korku ve çaresizlik çıkmıyordu. Zavallı dudaklarının o büyük sessizliğini unutabilmem ve bu acıya sırtımı dönebilmem mümkün değildi.

"Oyunun kurallarını sen koydun. Oyundan çıkış yolu olarak ölümü sen seçtin. Oyundan çıkmak istiyor musun?"

"Hayır!"

"Oyuna devam etmek mi istiyorsun?

"Bu oyun değil. Acı gerçek; çaresizliğim gerçek."

"Aquarius'u anımsıyor musun? Yıldırımdan daha hızlı olduğunu (*o konuşurken bilincime görüntüler akıyordu; bir ışık demeti çırpınıp duruyordu; görüntüler sessizdi; o ışık demeti bendim; tüm bedenim bir güneş gibi parlıyordu*), hiçbir engel karşısında alıkonmadığını (*ışık demetinin dağların, duvarların içinden büyük bir hızla geçtiğini görüyordum, her keresinde ışık maddeleştğinde o korkunç sessizlik kulakları uğuldatıyordu*) birlikte olmak istediğine sınırsızcasına yakın olabildiğini (*birbirlerinin tenlerinin üzerinden kayan iki beden; karanlığın ortasında bir ışık kaynağı gibi akışkan, devingen, sonsuz bir güce sahip ve her keresinde eşinin arzusunu kendi somut arzusu gibi bilen iki beden. Ritmi bedeninin her zerresinde hissederek o billur kristallerin parlaklığındaki, yoğunluğundaki mutlak haz anını yakalıyorlardı*) anımsıyor musun?"

Elini uzatıyordu bana. Usul, dingin sesiyle, sanki bir ninni söyler gibi konuşuyordu: "Kalman gereken yer burası. Her zaman için geleceğin yer burası. Oyunun yoğunluğu gitgide daha acı verici olmaya başladı. Bunun farkında mısın? Her seferinde oyundan çıkmak senin için daha büyük bir sanal yıkım oluyor." Esen yelin sesiyle devam ediyordu: "Sakin olman gerekli. Yeniden oyuna devam edinceye kadar sakın olman gerekli."

Kulağımdaki seslerle sağır olabilirdim. Binlerce watt'lık hoparlörlerden yükselen seslerle görüntüler aklıma akıyordu: Tabancadan mermi fırlıyordu; küçük bebek çaresizdi; yüzünde kandan izler olan kadın acısını haykırıyordu; tabancadan mermi fırlıyordu; bebeğin göğsündeki kan halesi genişliyordu; karanlık sokaktaki adam, yüzündeki o acımasız gülümsemeyle tetiği çekiyordu; kurşunun duvarlardaki yankısını duyuyordum; kadın bağılıyor, lanet yağıdırıyordu.

"İntikamımı almak istiyorum," dedim.

Sanki büyük duvarlar parçalandı, koskoca dağlar yerle bir ol-

du, deniz ayaklarımın altından kaçıp gitmek istedi.

"İntikam mı almak istiyorsun?" Yanıtımı beklemedi. "Sen ölümsüzsün," dedi. "İntikam alman gereken hiçbir şey yok."

"Yanılıyorsun," dedim. "Bebeğim öldü."

"Bebeğin, senin oyununda var," dedi sarı saçları yüzüne sarılmaya başlayan kadın. "Oyununun tasarımı nedeniyle gerçek benliğine aykırı olan dürtüleri yaşıyorsun. Bu oyunu böyle tasarlayan sensin."

Söylediklerinin ne anlamı vardı? "Şimdi intikam almak istiyorum. Güç istiyorum. Mutlak hâkim olmak istiyorum."

"Bunu sen yapabilirsin."

Dizlerimin üzerine sulara düştüm. Gözyaşlarımın arasında haykırdım: "Acımın dinmesini istiyorum. Yüreğimin huzura kavuşmasını istiyorum. Bebeğimin yaşamasını istiyorum. İntikamı almak istiyorum. Anlıyor musun? Karşısında aciz kaldığım kişiye ölümü tattırmak istiyorum."

"Oyuna devam etmek mi istiyorsun?"

Öylesine zavallı bir sesteki ki, dudaklarımın arasından dökülen: "Evet!"

"Yeniden bir süper kahraman mı olmak istiyorsun? Oyunun kurallarını değiştirmiş olacaksın böylelikle."

Söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünemiyordum bile. "Evet." Söylenen her şey kabulümdü; yeter ki intikamım alınabilirdi.

Kadının yüzünde farklı bir gülümseme vardı. Elini uzattı; yüzüme dokundu; sanki okşadı. Binlerce kristal zerrecik havaya üflendi sanki; hepsi birbirine çarpıp, dokundukları an küçük bir ışık demeti oluşturup yok oldular. Sesleri birbiriyle karıştı. Kadının saçlarının esen yelle uçuştüğünü görüyordum. Çıplak ayak parmakları denizin mavi sularının içindeydi. Sonra o parmaklar denizin maviliği içinde usul usul kayboldu; başını kaldırdım ve ona baktım; yüzünde o solgun gülümseme vardı. Benim istediklerimi yapmaya gönlü razı olmasa da yapmak zorunda kalmış gibi eriye-

rek kayboldu gitti görüş alanımdan. Onun ardından sonsuzluğun ortasında yapayalnız kaldım.

Çevremdeki denizin gittikçe kabardığını gördüm. Sular gittikçe yükseldi; arttı, dört bir yanım çevrelendi. O an sanki Kızılderili ağıtına benzer bir tonda ağlayan ses, kendi hüznünü dile getirdi. Ardından onun sesine içi boş kütüklere çarpan sopaların sesi eşlik etti. Kâinat değişen kuralları için ağlıyordu sanki. Çevremde gittikçe yükselen suların arasından bir el tuttu beni, sımsıkı kavradı ve büyük bir hızla geldiğim yönün tersine çekti. Suların üzerine çığlıklar atarak kayıyordum; kaçmaya her yeltenişimde bedenim sulara çarpıyordu ve temas eden her yerim yanıyordu.

Ne önemi vardı bunun? Gittiğim yerin neresi olduğunu biliyordum. Binlerce ses konuşuyordu aklımın içinde; yapılanın hata olduğunu söylüyordu. Oyunun kurallarının değiştirilmemesi gerektiğini belirtiyordu. Bir başka ses yüreğimi yakan acıyı anımsatıyordu; küçük bebeğin kanlar içindeki çaresizliğini gösteriyordu bana. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, çığlıklar boğazımdan dökülüyordu ve beni yakalayan o el büyük bir hızla beni geriye doğru çekerek götürüyordu.

İçimden bir ses oyunun kurgularının benim için yeniden başlatıldığını söylüyordu. Daha geriden ise binlerce sesin söylediği o şarkıyı duyuyordum. Benim acım, benimle birlikte olanların, her nerede olursa olsun sevdiklerimin de acısıydı biliyordum. Bu nedenle yüreklerinden gelen o haykırış her yanı kaplamıştı. Ritim acının ritmiydi. İntikama hazırlanıyordu.

Biraz sonra kalın kütüklere bağlanmış olan kötü adam intikamın ateşiyle yanacaktı. Her bir lime teninden söküldüğünde benim acıma ortak olan o binlerce yürekten yükselen ses, umudun ve mutluluğun sesi olacaktı. Bu nedenle ana tema Kızılderili reisin dilinden dökülüyordu, kurallar onun buyurduğu gibiydi. Her bir sesin ne anlama geldiğini hissediyordum. Çığlıklar, acıyı sunanın yüreğine dökülen kızgın metalin acı dolu tıslaması olan, keskin kılıcın tek bir hareketiyle budanan kollardan, bacaklardan fış-

kıran kanın ve madeni temrenli okların arzu dolu fısıltılarına eşlik eden çılgınlık kulaklarımda yankılanıyordu. Ayaklarımın altından dünya kayarken arzu ettiğim için haykırdım: "Evet! İstiyorum."

Güneşin güçlü ışıklarının altında aydınlanan bir ormanın kıyısında buldum kendimi. Tek keskin bir solukla yolculuğum sonlandı. Artık ayaklarım yere basıyordu. Durdum. Ağaçların göklere kadar uzanan dallarında rüzgâr şarkı söylüyordu ve aynı rüzgâr usul elleriyle saçlarımı karıştırıyor ve gitmem gereken yöne doğru bedenimi iterek yüreklendiriyordu. Aşağı doğru meyilli bir yoldan yürüdüm.

Alışkın olduğum her şeyin tersine, bedenimin bir su damlası gibi akışkan bir şekilde hedefine yönlendiğini hissediyordum. Yürünecek yolun, uzaklığın ne anlamı vardı ki? Bir tepeyi aştığımda, karşılaştığım vadiyi tanıdım. Sesten hızlı olarak aktım o yöne, sokaklarında gezindim ve çevredeki evlerin arasından bana ait olanını gördüm. Diğer evlere sırtını dayamış, küçük bahçesi olan mutlu yuvam... Bahçesinde küçük bebeğim oynuyor, mutluluk dolu sesler çıkararak çimenlerin üzerinde yuvarlanıyordu.

Annesi onun yanındaydı ve en az onun kadar mutluydu. Yüzlerinde kocaman bir aydınlık vardı. Birbirlerine sarılıyorlar, öpüşüyorlardı. Bebeğim annesinin kollarına büyük bir arzuyla koşuyor, onu yere düşürüyor ve her defasında annesi yere düştüğünde çılgınlık atarak kahkahalarla onu düştüğü yerden kaldırıyordu.

İşte cennet bahçesine yılanın sokulması gibiydi o adam. Neden onu yaratmıştı oyunu tasarlayan? Lanet olsun! Onu tasarladığım ve gördüğüm ana lanet olsun; fani olmanın acısına son vermek için kurguladığım bu sona lanet olsun. Adam sokağın boşluğundan çıkıp gelmişti; kaçıyordu. Kurtulması için yapması gereken başka bir şey yoktu; birilerini rehin alması gerekliydi.

Onların ardına sığınarak kaçabileceğini umuyordu. Hiç bilmiyordu ama *(kaderi ben biliyordum; geçmiş zamanı bildiğim için geleceği biliyordum)* evimin bahçesinden kaçtığında günler sonra o karanlık sokakta benimle karşılaşacak, beni de satın aldığı öl-

dürme gücüyle acımasızca vuracak ve kendi sefil yaşamının yollarında hızla yürümeye devam edecekti. Bir başkasının onun için ne anlamı vardı ki? Yaşam sofrasında hepimiz onun için tabağına konan et kadar hak sahibiydik.

İşte o an, kaderi bilerek izlerken yılan olarak tanımladığım adam, elindeki silahla cennet bahçesinin içine daldı. Anne bebeğini korumak için ileriye doğru atıldı; kendi gövdesini siper etti. Adamın kaba ve güçlü kasları karşısında bir kadının nazik bedeninin engel oluşturabilmesi mümkün değildi. Kadını alıp tek eliyle uzaklara savurdu. Ben içeriden onların çığlıklarına çıkıp geliyordum (*kurgu böyleydi*).

Adama beni rehin almasını söylüyordum. Bir anlık gafletiyle onun üzerine saldırıyor ve bebeğimi ondan kurtardıktan sonra çığlıklar atarak onlara kaçmalarını söylüyordum. Adamın elinde silah vardı. Benden kurtulduktan sonra geriye çekilip bana durmamı haykırıyordu. Ardından silah tek bir kez patlıyordu. Kurşunu engelleyebilmek için koşuyordum ve büyük bir çaresizlik içinde bebeğimin göğsüne saplanan kurşun izinin halelenerek büyüdüğünü görüyordum.

Artık böyle olması gerekmiyordu.

Evin içinden çıktım. Karım çocuğumu bırakması için adama yalvarıyordu. Çığlıklar atıyordu. Bebeğim adamın kaba kollarının arasında tepiniyor, ağlıyor ve kurtulmaya çabalıyordu. Ama boşunaydı. Adam kapıdan benim çıktığımı gördü. Sanki kâinat içinde zaman bir anlığına durdu.

"Bebeğimi bırak!" diye konuştum. Adam elindeki silahı bana doğru uzattı.

"Yere yat!" diye haykırdı.

"Bebeğimi bırak!" dedim.

"Bebeğimi bırak! Ona zarar verme!"

Adamın bakışlarında telaş vardı. Kontrolün kendisinden uzaklaştığını hissediyordu. Karım bağırıyordu: "Bırak onu, lütfen ona zarar verme!" Adamın üzerine doğru yürüdüm. Çimlerin üze-

rinde ayak izlerim kaldı.

"Yere yat!" diye haykırdı adam.

Bir adım daha attım. Sonra adamın tabancasından büyük bir gürültüyle bir merminin fırladığını gördüm. Etin aczine karşı metalin arzulu sertliği üzerime geliyordu. İşte o an zaman durdu sanki. Uzandım havada asılı kalan mermiyi elimle aldım. Tuttum onu ve adamın yüzüne baktım. Onun sadece benim oyunumda kurgulanan bir detay olduğunun bilinciyle ve gözlerimdeki kudretle baktım. Büyük bir mutlulukla adamın gözlerindeki çaresizliği gördüm.

Bunun olmasına imkân yoktu. Kuralları koyanın karşısında olduğunu bilemedi. Elindeki ölüm kusan metalden yeniden medet umdu. Defalarca ateşledi silahını; havadaki kurşunlar yanıma kadar gelip uysal birer köpek yavrusu gibi ayaklarıma kapandığında yapabileceği tek şeyi yaptı: Silahı bebeğimin başına dayadı.

"Yaklaşma!" diye haykırdı.

"Onu bırak," dedim, "hayatta kalmak istiyorsan onu bırak!"

Bir an adamın tetikteki parmağının titrediğini gördüm. Bir kararsızlık anıydı ve bebeğim kucağında geri çekilmeye başladı. Tek kurtuluş şansına kurşun sıkmak istemiyordu. Ben böyle bir varlığı nasıl tasarladım; böyle bir oyunu nasıl tasarladım. Lanet olsun! Bunu yaptığım için bana da lanet olsun. İçimdeki öfke kendimeydi artık biliyorum. Ama o an onu engellemem gerekliydi. Adam halen bir şey yapmamış bile olsa, bir başka zamanda, bir başka yerde bebeğimin canını acıtmıştı. Yaratılan kötü bir kurgunun öncelikle ortadan kaldırılması gerekliydi.

Uzandım; göz açıp kapayana kadar yanına vardım. Benim hı-zım karşısında yırtılan havanın sesi duyuldu her yanda. Adamın elini yakalayıp silahın namlusunu göğşe doğru çevirdim ve o an bir merminin büyük bir arzuyla göklere doğru fırladığını gördüm.

Onun gözlerinin içine baktım. Onun varoluş nedenini biliyordum artık. Ama içimdeki yangını o an bu bilinçle söndürebilmem mümkün değildi. Adamın, bebeğimi tutan kolunu yakaladım ve

parmaklarımın arasında usul usul ezdim. Kemiklerinin kırılırken verdikleri hissi büyük bir mutlulukla özümstedim.

Bir kibrit çöpü kadar zavallıydı parmaklarımın arasında. Onun gözlerindeki çaresizlik öylesine büyük bir mutluluktan ki benim için. Bebeğim onun kaba kollarının arasından yere düştüğünde ve karım koşup gelip onu bizim yanımızdan aldığı anda artık adam benimdi ve ben bir kediydim. Fareyi yakalamış ve onunla oynayacak olan bir kedi... Bunları anımsamaktan hoşlanmıyorum artık:

Adamın kollarını iki yana ayırdım; çektim ve omuz başlarının eklemden çıkış sesini duydum; yeri göğü yırtacak kadar acı dolu bir çığlık çıktı adamın dudaklarının arasından. Bıraktığımda omuzları iki yanına düştü.

"Sana söylemiştim," dedim. Elindeki silah yere düştü. O eli gördüm; haykırışlarına karşın sağ elini avuçladım. Tetik parmağını tuttum.

"Ölümü sunmak acıya hazır olmayı gerektirir," dedim. Tetik parmağını bükerek çektim ve kopardım. Parmak elimdeydi artık.

"Acı bana," diye yalvarıyordu. Hep böyle olmaz mı? Acıyı veren kendisi acıyla karşılaştığında bir anda uyuz bir it olmaz mı? Yalvarmaz mı?

"Hayır," diye mırıldandım. "Sen acınacak birisi değilsin. Acınması gereken kişilere sen acımadın."

"Hayır!" diye yalvardı. Kaçmaya çalıştı, sefil canını kurtarmak için kaçmaya çalıştı. Kaçabilmesi mümkün değildi. Saçlarından yakalayıp kafasını kendime doğru çevirdim. Gözlerindeki acıyı kana kana içtim ve bununla mutlu olduğum için kendimden nefret ettim.

"Kimsin sen?" diye hırıldadı.

"Seni yaradım. Senin tanrınım," dedim. Bir şeyin farkına vardım; kuralları koyan bendim ve onu suçlayan da ben. Bu haksızlıktı, doğru değildi. Yaratanın yarattığından sorumlu olması gerekliydi. Bu oyunun sürmesini istemiyordum artık. Tuttum boynu-

nu; parmaklarımın arasında incecikti. Sıkıverdim ve eriyiverdi parmaklarımın ucunda. Küçük titremelerle boş bir çuval gibi yere yığıldı. Ve onun için her şey bitti.

Başımı çevirdim ve orada karımı ve bebeğimi gördüm. Gözlerindeki büyük dehşetle bana bakıyorlardı. Büyük bir mutlulukla tasarladıklarım artık benden korkuyorlardı. Ölümü sunan şiddetimi, beni görmüşlerdi. Ölümü sunan şiddet benim düşüncelerimden, benim ellerimden kaynaklanmıştı. Onlar bu hayatı mutlu yaşayabilecekken korkunun teni yakan, yüreği söndüren gerçekliğini hissetmişlerdi. Onlara bu acıyı yaşatan bendim.

Onların yanına yürüdüm. Karşılarında durdum... gözlerimde yaş vardı, mırıldandım: "Beni bağışlar mısınız?"

"Kimsin sen?" diye sordu karım.

"Beni bağışlar mısınız?"

"Ne yaptın o adama?"

"Öldürdüm. Onun tasarlanmaması gerekiyordu. Bunu yaptığım için özür diliyorum sizden. Beni bağışlar mısınız?" Sonra ekledim: "Ben hiçbir zaman kendimi bağışlamayacağım da."

"Kimsin sen?"

"Oyun kurucuyum. Artık büyük acıyı yüreğimde hissediyorum. Oyundan artık çıkmak istiyorum."

Bebeğimin hıçkırıklarını duyuyordum. Korku içinde annesine sığınmıştı. Bana korkuyla bakıyordu. Böylesine büyük bir laneti nasıl tasarlayabilmişim? İnsanları böylesine büyük acılar içinde bırakma hakkını kendimde nasıl görmüştüm? Ben nasıl bir tasarlayıcıydım ki, ölümle ve korkuyla insanları oyuna yönlendiriyordum? Ben nasıl bir tasarlayıcıydım ki, insanlara mutlu olabilmeleri için küçücük bir zerre verirken acının egemenliğini sınırsız bırakmışım. Ama acının egemenliğinden kendim de örselenmişim. Ben nasıl bir tanıydım ki, korkunun egemenliğinde yarattıklarımın bana biat etmesini beklemişim.

Bu oyun yanlıştı; hatalarla doluydu; yaratılan her şeyin yükü omuzlarımı ezdi. Bu yükü kaldırmam mümkün değildi. Çok uzak-

larda kalan o sesi anımsadım:

"Oyundan çıkmak ister misin?" diyordu o sarışın kadın; denizin berrak mavi dalgalarının üzerinde dururken soluk güzelliğiyle karşımda duruyordu.

"Oyundan çıkmak için gerekli hamleyi yaptın!" Avucumda silah vardı. Metalin soğukluğunu hissediyordum. İçinde mermi kalmamış olmalıydı. Ama oyun kurucu olan ben değil miydim? Gü-lümsedim karıma ve bebeğime.

Sonra usul bir sesle; "Oyundan çıkmak istiyorum," dedim ve tabancanın içinde son bir merminin olmasını istedim. Ardından tetiği çektim. Oyun kurucu olan bendim. Arzumun gerçekleşmesi mümkün müydü? Hayır. Ses dört bir yanda yankılandı ve o büyük karanlık her yanı yeniden sardı. Çığlıklar vardı; karımın gözlerindeki o büyük dehşet ve bebeğimin çaresiz haykırıları belleğime sonsuza kadar kaydoldu. Patlamayla birlikte her şey o denizin çevremde dönmeye başladığı ana gitti; dalgalar büyük bir öfkeyle yükseliyorlardı ve sonra birden bir şey oldu; her yan büyük bir arzuyla sessizliğe büründü. Sakinleşti.

O ses yeniden sordu; "Oyundan çıkmak istiyor musun?"

"Evet," diye mırıldandım. "Oyundan çıkmak istiyorum." Ekledim: "Bir daha oyun tasarlamayacağım."

İHSAN OKTAY ANAR

İnşaat İşçisi Rıfkı'nın Dehşet Verici Akıbeti

Yavuklusu Durkız ile nikâh kıydırmak için gerekli başlık parasını biriktirmek umuduyla İstanbul'a yeni gelen Gurbetçi Rıfkı, bir kamyon ile amele pazarına gelen ustabaşının gözünü doldurmuş olacak ki Ümraniye'de bir malikâne, ya da şato inşaatında çalışacak ameleler arasında, kamyonda yerini almış, ayaklarını uzatıp üstüne bir de cıgara yakmıştı. Keyfi yerindeydi. Yavuklusu Durkız'ı, müstakbel kayınpederinin koyduğu şarta göre tam üç gün, üç gece sürecek düğünlerini ve nihayet, nikâh kıyıp gerdeğe girdiklerinde olacakları düşünüp gülümsüyordu. Fakat bu huzur fazla sürmedi. Kamyonun kasasındaki seksen sekiz işçi, ta uzakta görülen yarım kalmış şato inşaatına gözlerini dikmişti. Artık tekinsiz bulduklarından mıdır, bazısı aval aval bakıyor, birkaçı kötü güçleri defedecek dualar mırıldanıyor, rizikoyu seven bazıları ise, usta-başından çifte yevmiye yahut tehlike tazminatı talep edeceklerini söylüyordu. İşin kötüsü (hep olduğu gibi) gök gürlemeye, şimşekler çakmaya başlamıştı. Tamamlanmamış inşaat, insanda gerçekten de kasvetli duygular uyandırıyor. Fakat Rıfkı'nın, yavuklusu Durkız'a varabilmek için her türlü tehlikeye eyvallah diyen, mangal gibi bir yüreği vardı. Eğer orada bir sağlık memuru olsa, Rıfkı'nın cesur yüreğinin dakikada 130 kere attığını ve tansiyonunu söyleyip ücretini aldıktan sonra çeker giderdi. Fakat, şato inşaatını gören birçok işçi gibi Rıfkı'nın da eli ayağı ha çözüldü ha çö-

zülecekti. Çünkü bu yürekli adam, bir Romalı şairin dediği gibi korku başta olmak üzere, insani olan hiçbir şeye yabancı değildi.

Amele kamyonu şatoya yakın bir barakanın yanında durdu. Burası, inşaat işçilerinin uyuyup dinlenecekleri bir şantiyeydi. O ana kadar şoförün yanında olan ustabaşı, arkadaki işçilere, "Madem ki iş istiyordunuz, alın size iş! Bu esrarengiz şatonun eksik kalan duvarlarını örüp ardından da sıva yapacaksınız. Haydi! İnin artık!" diye bağırdı. Fakat işçiler inşaatın tekinsiz olduğunu, bunun için ücretlerine zam yapılmasını istediler, yoksa kamyondan inmeyeceklerdi. İşte bu davranışları, ustanın küplere binmesine neden oldu ve adam, şoföre, "Damperi çalıştır!" diye buyurdu. İçinde işçiler bulunan kasa kalkmaya başlayınca çaresiz kalan zavallılar, kasadan atlayıp bu uğursuz yere ayak basmak zorunda kaldılar.

Diğerleriyle birlikte şantiyeye giren Rıfkı, bir ranzaya postu serdi. Arkadaşları, buldukları kocaman bir demlikle çay yapmaya koyulmuşlardı. Çay demlenirken dışarı çıkan Rıfkı, şato inşaatını incelemeye başladı. Burası gerçekten tekinsiz bir yer olmalıydı. Çünkü şatoda esrarengiz biri İskoç kahramanlık şarkıları okuyordu. Bu ezgiler korkusunu artırmaktan çok merakını kamçılıdığı için Rıfkı şatoya doğru yürümeye koyuldu. İçeri girdiğinde merdivenleri tırmandı. Kahramanlık şarkılarını terennüm eden kişiye iyice yaklaşmıştı. Derken ses kesiliverdi. Biri onun varlığını anlamış olmalıydı. Bu kişi, ay ışığında görüldüğü kadarıyla saç sakal tıraşını epeydir ihmal etmiş, ayrıca tokyo terlikler giymişti. Ancak, uzun ve simsiyah bir pelerini vardı. Bir yandan elinde marpuç, şişedeki suyu fokurdata fokurdata nargile tüttürüyordu. Hemen yanındaki sehpanın üstünde, Kızılay'dan alınmış iki ünite kan ve Bloody Mary yapmak için yarım şişe votka bulunuyordu. Bunun üzerine Rıfkı sordu:

"Sayın biraderim, nargile içiyorsun ama dediklerine göre tütün kanser yapıyormuş. Tavsiyem odur ki, nargileyi bırak. Yoksa bu yaşında ölüp gidersin!"

Pelerinli adam Rıfki'ya yavaş yavaş başını çevirdi. Fesupha-nallah! Adamın köpek dişleri sanki biraz uzuncaydı. İşte bu canavar, "Ben her gün yarım kilo tömbeki tütünü içsem bile ölmem. Merak etme sen! Çünkü ben ölümsüzüm. Ya sen neyin nesisin?" diye sordu. Bu soru üzerine Rıfki, "Köyde yavuklum beni bekler. Düğün için para biriktiriyorum. Şimdiye kadar bana ancak ölmeyeceğim kadar ücret verdiler. Asıl meselem şu ya da bu şekilde ölmemek," dedi. Bu cevaptan etkilenmiş görünen canavar ise, ona, "Madem ölmemek istiyorsun, gel seni kendim gibi ölümsüz yapayım. Bu sayede bol bol çalışıp en düşük ücreti alsan bile para biriktirebilirsin. Buna ne dersin?" diye bir teklifte bulundu. Rıfki bu tekliften etkilendi ve kabul etmiş gibi başını salladı. Bu yaptığı bir hataydı ve bu hatayı ancak ölümüyle düzeltebilirdi. O korkunç vampir o gece Rıfki'nın kanını bu yüzden emdi.

Vampirin, herhangi bir ülkenin değil de İskoçların kahramanlık türkülerini söylemesindeki ana neden, bu türkülerin daha milliyetçi, yani daha da kanlı olmasıydı. Şimdi ikisinin de kana ihtiyaçları vardı. Bunu gidermek için şatodan çıkıp şantiyeye doğru yöneldiler. Bütün inşaat işçileri uyuyordu. Ama biri tavşan uykusu uyuyor olmalıydı ki vampirleri şantiyenin içinde gördüğünde, korkudan avaz avaz bağırmaya başladı. Derken bütün işçiler uyandılar ve manzarayı görür görmez dehşete kapıldılar. Kapıdan pencereden hepsi kaçtı. Fakat ertesi gece işçilerin gecesi olacaktı.

Vampir ile Rıfki, ertesi gece şatodayken garip bir topluluk gördüler. Bunlar inşaat işçileriydi. İşi gücü bırakmış, ellerinde kazmalar, tırpanlar, kürekler, yabalar ve meşalelerle şatoya doğru geliyorlardı. Bu topluluğun arkasında, gerektiğinde kafa göz yarmak için, taşla doldurulmuş el arabalarını süren iki kişi bile vardı. İki ölümsüz, meşale ışıkları altında şatoya doğru yürüyen kalabalığı gördüklerinde dehşet içinde kaldı. Öfkeli işçiler, ölümsüzleri yakalamak için bütün inşaatı aradılar. Sonunda onları tabutun içine sinmiş bir halde buldular ve hangi sivri akıllıdan bilgi aldılarsa, yaka paça edip tokatladıkları iki vampirin göğsüne oracıkta

tahta kazık çaktılar.

Fakat bu başarıları onlara zarar verdi. Çünkü ertesi sabah inşaata gelen ustabaşı, artık vampir mampir tehlikesi kalmadığına göre tehlike tazminatlarını alamayacaklarını, yani kendilerine yevmiyelerin yarısının ödeneceğini müjde verir gibi söyledi.

Gecenin bir vakti Merzifonlu bir işçi, şöyle demekten kendini alamadı:

"Ah! Keşke öldürmeseydik zavallı öcülerini! Şimdi tehlike tazminatı alıyor olurduk!" dedi ve gözlerini yumdu. Gözkapaklarını açtığı anda ise gözbebeklerinin kırmızı olduğu fark edildi. Evet! Artık çift yevmiye alacaklardı.

YAZARLAR HAKKINDA

ALTAY ÖKTEM

1964 yılında İstanbul'da doğdu. Salacak'ta şarap içerek büyüdü. Bir askeri okul (Kuleli) ve bir tıp fakültesi (Trakya Üniversitesi) bitirdi. Kendini şiire vererek; kimsenin elinden tutmadan zirveye doğru düşmenin yolunu yön temini buldu. *Eski Bir Çocuk, Sukuşu, Beni Yanlış Öptüler Aslında, Çamur Şiir ve Her Şey: Oda Kırbaç Ayna* adlı şiir kitaplarının ardından fanzinler, fotokopi afişler ve demoları incelediği *Şeytan Aletleri* adlı kitabı yazdı. Bütün kerimlerin hayatını *Filler Çapraz Gider* adıyla romanlaştırdı. Şubat 2002'de Kargart'da açtığı fanzin sergisinin ardından *Genel Kültürden Kenar Kültüre: 101 Fanzin* adlı seçkiyi, *Şehrin Kötü Çocukları* adlı fanzin şiir antolojisini, *Hayat Bazen Çentiklidir* adlı kitabında topladığı denemeleri ve *Aslında Saçları Siyahtı* adlı öykü kitabını İthaki Yayınları'ndan çıkardı. Bu kitaplarının ardından *Sokaklar Tekin Değil* adlı şiir kitabı ve *Tanrı Acıkınca* adlı romanı yayımlandı. Halen düzenli olarak *Yasakmeyve, Hayvan ve Penguen* dergilerinde yazıyor. *İçimde Bir Boşluk Var* adlı son kitabı 2004 yılında Sel Yayıncılık'tan çıktı.

ARZU ÇUR

1967 yılında Bursa'da doğdu, İstanbul, Diyarbakır ve Eskişehir'de büyüdü. Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon Bölümü'nden mezun. 1997 yılından bu yana şiir, öykü, deneme yazıyor. Fantastik ve bilimkurgu temalı öyküleri çeşitli internet sitelerinde yayınlandı. *Kızıl Yıldız* dergisinde öykü ve yazıları yayımlandı. 2004 yılında İletişim Yayınları'ndan *Ayşegül Boşanıyor* isimli romanı çıktı.

BARIŞ MÜSTECAPLIOĞLU

1977'de Kocaeli'nin İzmit ilçesinde doğdu. Yükseköğrenimini Boğaziçi Üniversitesi İnşaat Mühendisliği Bölümü'nde tamamladı. İlk hikâyeleri *Yaşasın Edebiyat* (Kasım 1998), *Varlık* (Haziran 2000) ve *Bizler* (Eylül 2000) dergilerinde yayımlandı. 1995'te İstek Vakfı Mezunları İffet Esen Öykü

Ödülü'nü kazandı. Türkiye'nin ilk fantastik kurgu dizisi olan Perg Efsaneleri'nin başlangıç romanı *Korkak ve Canavar* Mart 2002'de, devam kitabı *Merderan'ın Sırrı* Aralık 2002'de, *Bataklık Ülke* Nisan 2003'te *Tanrıların Alfabetesi* ise Ocak 2005'te Metis Yayınları'nca yayımlandı. 2003'te Lost Library Ödülleri En İyi Türkçe Roman ve En İyi Türk Yazar ödüllerini kazandı. Şu an çizgi romancı Deniz Erbaş ile bir grafik albüm üzerinde çalışmakta. Aynı zamanda bir İnsan Kaynakları Uzmanı olan yazar, İstanbul'da yaşamaktadır.

ÇİLER İLHAN

1972 Denizli doğumlu. Boğaziçi Üniversitesi Uluslararası İlişkiler ve Siyaset Bilimleri mezunu. Üniversite sırasında yazdığı öykülerden beşi, 1993 Yaşar Nabi Gençlik Ödülleri Dikkate Değer Öykü Ödülü'nü aldı. Okuldan sonra meslek olarak sürdürdüğü otelcilikle birlikte *Boğaziçi*, *Amann*, www.minidev.com gibi çeşitli dergi ve internet sitelerinde serbest yazarlık yaptıktan sonra otelciliği bırakarak *timeout İstanbul/Chat* dergilerinde yazar/editör olarak çalıştı, bir yandan *Radikal Cumartesi*'ye yazılar yazdı. İki yıldır serbest yazarlık yapıyor; öyküleri, denemeleri, kitap tanıtım yazıları, çevirileri *Kitap-lık*, *E Kültür*, *Düzyazı Defteri*, *Damar*, *Külöykü*, *Ana Dili*, *Davetsiz Misafir*, *timeout İstanbul*, *Sedir*, *Chat*, *Travel+Leisure*, *Trendsetter* gibi dergilerde yayımlanıyor.

EVREN İMRE

1977 yılında İzmir'de doğdu. Mühendislik öğrenimi gördü. Araştırma görevlisi olarak çalışıyor ve doktorasını sürdürüyor. Üniversite hayatı boyunca kısa öyküden çizgi öyküye çeşitli hikâye tekniklerini denedi. İlk romanı *Kıyamet Sirkisi* 2003 yılında yayımlandı. Bir süredir ikinci romanı üzerinde çalışıyor.

FERHAN ERTÜRK

1961, İstanbul-Büyükdada doğumlu olan Ferhan Ertürk, İstanbul Üniversitesi, Amerikan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde ve de İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'nda okudu. Edebiyat dünyasına 1991'de *Zeplin* çizgi roman dergisiyle girdi. Hazırladığı *Beyond the Nonsense Entertainment Center* sayfasında Türkiye'de yayımlanmamış fantastik ve bilimkurgu edebiyat üzerine yazıların yanında Türkiye'deki ilk FRP tanıtımlarını yaptı. Çeşitli dergi ve gazetelerde yazıları yayımlandı. Metis, Altıkkırkbeş, İnkılâp yayınevlerinden çok sayıda çevirisi çıktı. Şu an Artemis Yayınları editörü.

GIOVANNİ SCOGNAMİLLO

1929'da İstanbul'da doğdu. 1948-61 yıllarında başta İtalyan ve Fransız basını olmak üzere yabancı basında, 1961'den sonra ise Türk basınında *Akşam*, *Yön*, *Sinema 65*, *Ulusal Sinema*, *Yedinci Sanat*, *Ses*, *Hayat*, *Bravo*, *Video-Sinema*, *Beyaz Perde*, *TV'de Yedi Gün* gibi gazete ve dergilerde sinema yazarlığını sürdürdü. *Türk Sinemasında Altı Yönetmen* adlı kitabının yanı sıra Ağâh Özgüç'le birlikte *Türk Sinemasında Kadın ve Cinsiyet* ve 1965 *Sinema Yıllığı'nı* hazırladı. *Dünyamızın Gizli Sahipleri*, *Uzaydan Geldiler*, *Geleceğimizin Anahtarları* (Koz), *Batının İnanç Temelleri* (Derghâh), *Bir Levantenin Beyoğlu Anıları* (Metis), *Cadde-i Kebir'de Sinema* (Metis), *İstanbul Gizemleri*, *Beyoğlu'nda Fuhuş* (Altın), *Dehşetin Kapıları* (Mitos), *Amerikan Sineması* (Ağaç), *Batı Sinemasında Türkiye ve Türkler*, *Korkunun Sanatları* (İnkılâp), *Yeşilçam'dan Önce*, *Yeşilçam'dan Sonra* (Antrakt), *Beyoğlu Kâbusları ve Diğer Öyküler* (Okuyan Us), *Dünya Sinema Sanayii* (Timaş), *Türk Sinema Tarihi* (Kabalci), *Fantastik Türk Sineması* (Kabalci) kitaplarını yazdı.

GÜNDÜZ ÖĞÜT

1966 yılında Ankara'da doğdu. 1987 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Keman Bölümü'nden mezun oldu. Halen İzmir Devlet Senfoni Orkestrası sanatçısı olarak görev yapmaktadır. Radyo oyunları yazdı ve öyküleri bazı dergilerde yayımlandı. Ege Meta Yayınları'ndan çıkan kitapları: *Işığa Yolculuk* (Öyküler, 1996), *Kehanetler ve Kahinler* (Elvan Öğüt ile birlikte, 1997), *Şafağı Getirenler* (Roman, 2000), *Nehrin İki Yakası* (Roman, 2003).

İHSAN OKTAY ANAR

1960 doğumlu. Lisans, master ve doktora eğitimini Ege Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde yaptı. Halen aynı okulda öğretim üyesi. Hepsî İletişim Yayınları tarafından basılan üç kitabı vardır; *Puslu Kıtalar Atlası* (1995), *Kitab-ül Hiyele* (1996), *Efrâsiyâb'ın Hikâyeleri* (1998). *Efrâsiyâb'ın Hikâyeleri* 2001 yılında İstanbul Devlet Tiyatroları tarafından sahnelenmiştir.

İZZET YASAR

1951 İstanbul doğumlu. Ortaöğrenimini Galatasaray Lisesi'nde tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. İlk şiirleri *Yeni Dergi*, *Varlık*, *Birikim* gibi dergilerde yayımlandı. 1976 yılına kadar serbest çevirmen olarak çalıştı. Şiir ve öykünün dışında sinemayla da yakından ilişki içinde oldu. Sinema eleştiri-

lerini topladığı bir kitabı da vardır. İlk şiir kitapları: *Kanama* (1974), *Yeni Kuş Bakışı* (1979), *Ölü Kitap* (1983) idi. *Balta/zar* (Kelepir Kitaplar, 1999), *Dil Oyunları* (Sel, 2002), *'tün Eserleri* (Oğlak, 1995), *Özel Sektör İmamı* (Adam, 2004), yazarın son kitapları arasındadır.

KADİR AYDEMİR

1977 doğumlu. 1995 yılında Fenerbahçe Lisesi'nden, 2004 yılında Anadolu Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. İlk şiirleri 1997-98 yıllarında *Fayton* ve *Şiir-Oku* dergilerinde yayımlandı. Bunları *Yaşasın Edebiyat*, *E*, *Budala*, *No*, *Islık*, *Edebiyat ve Eleştiri* ve *Varlık* gibi dergiler izledi. Bu arada öyküye de merak salan yazarın ilk öyküsü Halil Gökhan'ın hazırladığı *Erotik Öyküler Antolojisi*'nde yayımlandı. Kadir Aydemir *E Dergi*'de yazı işleri müdürü olarak görev yaptı, *Başka* dergisini 11 sayı yayıma hazırladı. İnternet üzerinde www.yitikulke.com (Yitik Ülke) edebiyat sitesini kurdu. www.kadiraydemir.com sitesinde ürün vermeye devam ediyor. *Sessizliğin Bekçisi* (Hera Kitaplığı, 2001), *Dikenler Sarayı* (Eti, 2003) isimli şiir kitapları vardır; şu sıralar "Aşk ve Son" isimli öykü kitabı yayıma hazırlanıyor.

LEVENT METE

1958 İzmir doğumlu. Hacettepe Tıp Fakültesi mezunu. Psikiyatri doçenti. Şizofrenide düşünce, dil ve dikkat bozukluklarını konu alan çalışmalarıyla üç kez Türk Psikiyatri Derneği Araştırma Ödülü'nü kazandı. *Şizofreni: En Uzak Ülke* (1998) ve *Depresyon: Hüzünden Melankoliye* (1999) adlı kitapları, *Aşk Romanları Yazan Adam* (2000) ve *Terapi* (2002) adlı romanları, *Sokaktan Geçen Dünya* (2002) adlı deneme kitabı yayımlandı. İDT'de sahnelenen *Albay Kuş* adlı oyuna danışmanlık yaptı. Önceki kitapları İletişim Yayınları tarafından basılan yazarın fantastik konulu son romanı *Büyücü* 2003 yılında Can Yayınları tarafından yayımlandı. Halen Atatürk Eğitim Hastanesi Psikiyatri Kliniği'nde klinik şefi olarak çalışıyor.

LEVENT ŞENYÜREK

1975 yılında İstanbul'da doğdu. 1993'te İstanbul Erkek Lisesi'ni ikincilikle bitirdi. 1993 ve 1995 yıllarında, ODTÜ Bilimkurgu ve Fantezi Topluluğu'nun düzenlediği kısa hikâye yarışmalarında birincilik kazandı. 1999 yılında, *Nostramo* dergisinin düzenlediği bilimkurgu kısa hikâye yarışmasında ikinci oldu. Aynı yıl ODTÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliği Bölümü'nden mezun oldu. 2001 yılında Türkiye Bilişim Derneği'nin düzenlediği bilimkurgu kısa hikâye yarışmasında ikincilik ödülü kazandı. 2003 yılında, "Gri Günler" adlı öyküsü *Varlık* dergisinin Aralık sayısında yayımlandı.

MUAMMER YÜKSEL

1959 yılında Urfa'da dünyaya geldi. İlk, orta ve lise eğitimini Ankara'da tamamladı. 1984 yılında Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun oldu. 1991 yılında beyin cerrahisi uzmanı oldu. 2002 yılında Gendaş Yayınları'ndan *Keşişin On Günü* adlı romanı yayımlandı.

NAZLI ERAY

Ankara'da doğdu. İngiliz Kız Ortaokulu, Amavutköy Kız Koleji, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okudu. Hukuk Fakültesi son sınıftan ayrılan Eray, Ankara'ya dönerek Turizm ve Tanıtma Bakanlığı'nda tercüman olarak çalışmaya başladı. İkiz kızları doğunca çalışma hayatına son veren Eray, yaşamını bundan sonra asıl içinde akan nehre, yani yazarlığa bıraktı. Ortaokuldayken ilk öyküleri *Varlık*'ta yayımlanan yazarın, 1975'te ilk kitabı *Ah Bayım Ah* yayımlandı. Öyküleri İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, Japonca, Çekçe, Urduca ve Hintçe'ye çevrildi. Nazlı Eray iki yıl, *Güneş* ve *Cumhuriyet* gazetelerinde köşe yazarlığı yapmıştır.

ORHAN DURU

18 Aralık 1933'te İstanbul'da doğdu. Ankara Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'ni bitirdi (1956), bir süre veterinerlik ve fakültede asistanlık yaptıktan sonra gazeteciliği yeğledi. *Ulus*, *Cumhuriyet*, *Milliyet*, *Güneş* ve *Hürriyet* gazetelerinde çalıştı, Interstar TV'de haber müdürlüğü yaptı. İlk hikâyesi Ocak 1953'te *Küçük Dergi*'de yayımlanan Duru, eserlerinde yeni bir anlatım biçimi denedi; gerçekdışı öğelerden, humor ve ironiden yararlandı. Öykü kitapları şunlardır: *Bırakılmış Biri* (1959), *Denge Uzmanı* (1962), *Ağır İşçiler* (1974), *Yoksullar Geliyor* (1982), *Şişe* (1989), *Bir Büyülü Ortamda* (1991), *Sarmal* (1996, Toplu Öyküler), *Fırtına* (1997), *Yeni ve Sert Öyküler* (2001), *Düşümde ve Dışımda* (2003).

SADIK YEMNİ

1951 yılında İstanbul'un Kurtuluş (Tatavla) semtinde, Sopalı Hüsnü Sokak'ta doğdu. 1954'te ailesi anne memleketi olan İzmir'e taşındı. 1975'te Ege Üniversitesi'ndeki kimya mühendisliği öğrenimini yarıda keserek kısa bir süre kalıp dönmek üzere Amsterdam'a gitti. Hollanda'da çeşitli işlerde çalıştı. Bunlardan sonuncusu 1981-89 yılları arasında devlet demiryollarında köprücülüktü. Özellikle kışları şehir dışında kimsenin uğramadığı bir yerde geçen boş saatleri okumak, düşünmek ve yazmak için kullandı. 1987'de sekiz öykülük bir kitapla yazarlar kervanına katıldı. Metis Yayınları'ndan *Muska* (1996), *Amsterdam'ın Gülü* (1997, Everest, 2003) ve *Öte*

Yer (1997) adlı eserleri ve Everest Yayınları'ndan *Metros* (2002), *Çözücü* (2003), *Ölümsüz* (2004) adlı kitapları çıktı; ayrıca yurt dışında basılmış romanları ve tiyatro oyunları da bulunmaktadır.

ÜMİT KİREÇÇİ

1972 doğumlu. Ankara Üniversitesi Dramatik Yazarlık Bölümü mezunu. Türkiye'deki ilk özgün çizgi roman fanzinlerden biri olan ve resmi olarak ilk kez 2003 yılında yayın yapan Çapa Çizgi Roman grubunun uzun yıllar senaryo yazarlığını ve editörlüğünü yaptı. Uzun yıllar televizyon dizileri için senaryolar yazdı. Son beş yıldır çocuk tiyatroları için senaryolar yazıyor. Kendi casting ajansı var ve halen orada çalışıyor.

YİĞİT DEĞER BENGİ

1977 yılında Ankara'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği mezunu. Marmara Üniversitesi Eskiçağ Tarihi Anabilim Dalı'nda yüksek lisans yapıyor. 2003 yılında İthaki Yayınevi'nin düzenlediği fantastik kurgu temalı Jules Verne Kısa Öykü Yarışması'nda dereceye girdi. *E Dergisi*, *Edebiyat ve Eleştiri* ve *Mevsimsiz* dergilerinde öyküleri, çeşitli dergilerde yazıları yayımlandı. Mercedes Lackey ve Steven Brust'ten çeviriler yaptı. Halen çevirmenlik ve düzeltmenlik yapıyor.

FANTASTİK ÖYKÜLER SEÇKİSİ

BARIŞ MÜSTECAPLIOĞLU ■ GIOVANNI SCOGNAMILLO
NAZLI ERAY ■ ÜMİT KİREÇÇİ ■ KADİR AYDEMİR
ALTAY ÖKTEM ■ ARZU ÇUR ■ FERHAN ERTÜRK
YİĞİT DEĞER BENGİ ■ GÜNDÜZ ÖĞÜT ■ ORHAN DURU
İZZET YASAR ■ EVREN İMRE ■ LEVENT ŞENYÜREK
ÇİLER İLHAN ■ SADIK YEMNİ ■ LEVENT METE
MUAMMER YÜKSEL ■ İHSAN OKTAY ANAR

Yazı serüvenine doğrudan doğruya "fantastik" yazarak atılan yazarlarla, yıllardır yazdığı öykülerin içine hiç usanmadan fantazi ve bilimkurgu unsurları katan yazarlar yan yana duruyorlar bu seçkide. Bu anlamda Türkçe edebiyatta bir ilk *1002. Gece Masalları*; farklı edebi geleneklerden gelen, farklı kuşakların öykülerini ortak bir paydada buluşturuyor.

Ne de olsa her öykü sözün güzelliği için okunur!

Metis Edebiyat | Fantastik Öyküler
ISBN 975-342-507-4

9 789753 425070

Metis Yayınları
www.metiskitap.com